

26 PREKEN EN PREEKSCHETSEN

'De Geest Gods zweefde over de wateren'

door

Robert Murray Mac Cheyne

herder en leraar te Dundee

uit het Engels vertaald door N. N.

STICHTING DE GIHONBRON

MIDDELBURG

2023

INHOUD

1. HET WERK VAN DE GEEST

"En de Geest Gods zweefde op de wateren." Genesis 1: 2

2. EEN UITERMATE GOED LAND

"En zij spraken tot de hele vergadering van de kinderen Israëls, zeggende: Het land, door hetwelk wij getrokken zijn, om hetzelve te verspieden, is een uitermate goed land." Numeri 14: 7, 8.

3. LESSEN DES DOODS

De mens, van een vrouw geboren, is kort van dagen, en zat van onrust. Hij komt voort als een bloem, en wordt afgesneden; ook vlucht hij als een schaduw, en bestaat niet. Job 14: 1, 2

4. DE BRONNEN VAN ZALIGHEID

"En te dienzelven dage zult gij zeggen: Ik dank u, Heere, dat Gij toornig op mij geweest zijt. Maar Uw toorn is afgekeerd en Gij troost mij." Jesaja 12: 1-3.

5. DE SCHREEUWENDE ZIEL

Gelijk een hert schreeuwt naar ,de waterstromen, alzo schreeuwt mijn ziel tot U, o God! Psalm 42: 2

6. IK SLIEP, MAAR MIJN HART WAAKTE

"Ik sliep, maar mijn hart waakte; de stem mijns Liefsten, Die klopte, was: Doe mij open, Mijn zuster, Mijn vriendin, Mijn duive, Mijn volmaakte! Want Mijn hoofd is vervuld met dauw, Mijn haarlokken met nachtdruppen." Hooglied 5: 2

7. CHRISTUS, ONZE ENIGE TOEVLUCHT

"Ga heen, Mijn volk, ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga." Jesaja 26: 20

8. CHRISTUS DE GROOTMAKER VAN DE WET

Hoort, gij doven, en schouwt aan, gij blinden, om te zien. Wie is er blind als Mijn Knecht, en doof gelijk Mijn Bode, Dien Ik zend? Jesaja 42: 18-21

9. CHRISTUS' STILZWIJGEN ONDER HET LIJDEN

Als dezelve geëist werd, toen werd Hij verdrukt, doch Hij deed Zijn mond niet open; als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open. Jesaja 53: 7

10. HET GEZICHT VAN DORRE BEENDEREN

"De hand des Heeren was op mij, enz." Ezech. 37: 1-14

11. DE AFVAL, ZIJN KENTEKENEN, OORZAKEN EN GENEZEN TE WORDEN

"De grauwigheid is op hem verspreid, en hij merkt het niet." Hoséa 7: 9

12. EEN ZOON EERT ZIJN VADER

"Een zoon zal de vader eren, en een knecht zijn heer? Ben Ik dan een Vader, waar is Mijn eer? En ben Ik een Heer, waar is Mijn vreze, zegt de Heere der heirscharen tot u" Maléachi 1: 6.

NIEUWE TESTAMENT**13. KAPERNAÛM**

"Toen begon Hij de steden, in dewelke Zijn krachten meest geschied waren, te verwijten, omdat zij zich niet bekeerd hadden. Wee u Chorazin!"
Matth. 11: 20-24

14. GIJ WILT TOT MIJ NIET KOMEN

"En gij wilt tot Mij niet komen, opdat gij het leven mag hebben." Johannes 5: 40

15. WIJ WILDEN JEZUS WEL ZIEN

"En er waren sommige Grieken uit degenen die opgekomen waren, opdat zij op het feest zouden aanbidden; dezen dan gingen tot Filippus, die van Bethsaïda in Galiléa was en baden hem, zeggende: "Heere, wij wilden Jezus wel zien." Joh. 12: 20-26.

16. JEZUS ONTROERD DOOR DE VERRADER

"Jezus, deze dingen gezegd hebbende, werd ontroerd in de geest, en betuigde, en zeide: Voorwaar, voorwaar Ik zeg u, dat één van ulieden Mij zal verraden." Joh. 18:21.

17. THOMAS GELOOFDE

"De ongelovige gelovige Thomas En na acht dagen waren Zijn discipelen wederom binnen, en Thomas met hen. En Jezus kwam als de deuren gesloten waren, en stond in het midden, en zeide: Vrede zij ulieden. " Joh. 20 : 26-27.

18. ZICH NIET TE SCHAMEN OVER HET EVANGELIE

"Alzo hetgeen in mij is, dat is volvaardig, om u ook, die te Rome zijt, het Evangelie te verkondigen. Want ik schaam mij des Evangelies van Christus niet; want het is een kracht Gods tot zaligheid een iegelijk die gelooft." Rom. 1: 15-18

19. UITWENDIGE VORM GEEN CHRISTENDOM

"Die is niet een Jood, die het in het openbaar is; noch die is de besnijdenis, die het in het openbaar in het vlees is; maar die is een Jood, die het in het verborgen is, en de besnijdenis des harten, in de geest, niet in de letter, is de besnijdenis; wiens lof niet is uit de mensen, maar uit God." Rom. 2: 28, 29.

20. DE GEHOORZAAMHEID EN DE ONGEHOORZAAMHEID VAN ÉÉN

"Want gelijk door de ongehoorzaamheid van die één mens velen tot zondaars gesteld zijn geworden, also zullen ook door de gehoorzaamheid van Eén velen tot rechtvaardigen gesteld worden." Rom. 5: 19

21. DE TIJD IS KORT

"Maar dit zeg ik, broeders! dat de tijd voorts kort is; opdat ook die vrouwen hebben, zouden zijn als niet hebbende. En die wenen, als niet wenende. En die blijde zijn, als niet blijde zijnde. En die kopen, als niet bezittende. En die deze wereld gebruiken, als niet misbruikende: want de gedaante dezer wereld gaat voorbij." 1 Cor. 7: 29-31.

22. WIE ZAL ONS SCHEIDEN VAN DE LIEFDE VAN CHRISTUS?

"Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Verdrukking of benauwdheid, of vervolging, of honger, of naaktheid, of gevaar, of zwaard?" Rom. 8 : 35-37

23. WAARSCHUWING VOOR ONWAARDIG DES HEEREN AVONDMAAL

Want die onwaardiglijk eet en drinkt, die eet en drinkt zichzelf een oordeel, niet onderscheidende het lichaam des Heeren. Daarom zijn onder u vele zwakken en zieken, en velen slapen. 1 Kor. 11: 29, 30

24. EEN DOORN IN HET VLEES

"En opdat ik mij door de uitnemendheid van de openbaringen niet zou verheffen, zo is mij gegeven een scherpe doorn in het vlees, namelijk een engel des satans, dat hij mij met vuisten slaan zou, opdat ik mij niet zou verheffen." Kor. 12: 7-10.

25. CHRISTUS LIEFDE TOT DE GEMEENTE

"Gij mannen, hebt uw eigen vrouwen lief, gelijk ook Christus de gemeente liefgehad heeft; en Zichzelf voor haar heeft overgegeven, opdat Hij haar heiligen zou, haar gereinigt hebbende met het bad des waters door het Woord." Efése 5: 25-27.

26. HET GEHEIM VAN EEN ZALIG STERFBED

"Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb de loop geëindigd, ik heb het geloof behouden; voorts is mij weggelegd de kroon van de rechtvaardigheid, welke mij de Heere, de rechtvaardige Rechter, in die dag geven zal, en niet alleen mij, maar ook allen die Zijn verschijning liefgehad hebben." Tim. 4: 7, 8

1. HET WERK VAN DE GEEST

"En de Geest Gods zweefde op de wateren." Genesis 1: 2

Er is misschien geen onderwerp, waarover meer onwetendheid heerst dan over de Geest Gods. In onze dagen zouden de meeste mensen, wanneer zij oprecht wilden antwoorden, zeggen, evenals die twaalf discipelen te Eféze: "Wij hebben zelfs niet gehoord, of er een Heilige Geest is." Hand. 19. En toch, indien een van u wil zalig worden, moet u Hem kennen, want het is geheel Zijn werk, om een arme gevangene tot Christus te brengen. Een kleine jongen zeide op zijn sterfbed: "Drie Personen is de Godheid. God de Vader maakte en behoevde mij; God de Zoon kwam in de wereld en stierf voor mij; God de Heilige Geest kwam in mijn hart, en maakte dat ik God liefhad en de zonde haatte." Mijn lieve vrienden, als u zalig wilt sterven, moet u in staat zijn, om stervende hetzelfde getuigenis af te leggen. U weet dat Johannes gezegd heeft: "God is liefde." Dit is waar van God de Vader in de overgave van Zijn Zoon voor zondaren; dit is waar van God de Zoon in Zijn menswording en in Zijn dood voor zondaren; dit is waar van God de Heilige Geest, in Zijn gehele werk, in het hart van zondaren.

Thans wil ik u aantonen de liefde des Geestes, door u te doen opmerken, alles wat Hij ooit voor mensen in de wereld gedaan heeft. Heden wil ik u tonen Zijn werk bij de schepping op de wateren in de chaos.

1. Bij de schepping: *"De Geest Gods zweefde op de wateren."* Gen. 1: 2.

De uitdrukking is ontleend van een duif, die op haar nest broedt. "Zendt Gij Uw Geest uit, zo worden zij geschapen en Gij vernieuwt het gelaat des aardrijks." Psalm 104: 30. Hier wordt gezegd, dat de Geest het gelaat des aardrijks vernieuwde. Hij deed ieder grashalmpje ontspruiten, iedere bloem openen iedere boom bloesems voortbrengen. "Door Zijn Geest heeft Hij de hemelen versierd." Job 26: 13. Hier doet ons God als het ware onze blik richten op de middernachtelijke hemel en wanneer wij die schitterende doolhof aanschouwen, bezet met fonkelende sterren, zegt Hij ons, dat het de Geest van de liefde was, die haar al haar heerlijkheid en schoonheid gaf.

Merk dan op, welke schoonheid er ook moge zijn in de kristallen zee, in de groene aarde of in de versierde hemel, dat dit alles het werk is van de Heilige Geest. God de Vader wilde alles God de Zoon schiep alles God de Heilige Geest versierde en gaf leven en liefelijkheid aan alles. O, welk een liefelijke wereld moet de aarde geweest zijn toen zij nog niet gevallen was toen God de Zoon wandelde met Adam in het Paradijs toen God de Heilige Geest alles ieder ogenblik bevochtigde en vernieuwde toen God de Vader met welgevallen op alles neerzag en zeide dat het alles zeer goed was.

Leer 1ste. *De liefde van de Geest.*

Hij rekende het niet beneden zich om de woonplaats des mensen te versieren. Hij wilde onze blijdschap overvloedig doen zijn. Hij achtte het niet genoeg dat wij een wereld hadden om er op te wonen, maar hij maakte ook de wateren vol leven en schoonheid. Hij deed alles groen ontspruiten voor de mens en maakte er een stralende hemel boven, alles tot vreugde voor de mens. Wat er ook aan schoonheid op aarde, in de zee of aan de hemel is gebleven, het is het werk van Zijn almachtige vingers. U moest nooit op de schoonheden van de wereld neerzien zonder te denken aan de Heilige Geest, die zweefde op de wateren, die het gelaat des aardrijks vernieuwde, die de hemelen met sterren versierde.

Leer 2e . *De heiligheid van de Geest.*

Sinds de aanvang was Hij de Heilige Geest, te rein van ogen dan dat Hij het kwaad zou zien. Het was een wereld zonder zonde. De zee was nooit bezoedeld geworden, door het dragen van goddeloze mensen op haar schoot. De groene aarde was nooit door de voet eens zondaars betreden. De bezaaide hemel was nooit gadeslagen door een, wiens oog vol is van overspel, en niet ophouden kan te zondigen. Het was een heilige, heilige, heilige wereld een tempel des levenden Gods; de hoge bergen waren haar pilaren; het glinsterend azuur haar troonhemel. De verweergalmende oceaan zong haar lof, de heuvelen zongen, en al de bomen des velds klaptten in hun handen. Evenals de wolk, die de tempel Salomo's zodanig vervulde, dat de priesters niet konden staan en dienst doen vanwege de wolk, zo ook vervulde de Heilige Geest deze wereld een heilige, zondeloze tempel, tot lof van de Vader. Toen de mens in zonde viel, en de aarde om zijnentwil vervloekt was, toen verliet de Heilige Geest, in grote mate, Zijn tempel. Hij kon niet bij de zonde vertoeven. En nooit vindt u dat Hij als te voren teruggekomen is, totdat Hij rustte op het hoofd van een zondeloze Zaligmaker; want de Heilige Geest daalde op Hem als een duif, en bleef op Hem. Evenzo is het met de ziel. Zolang als uw ziel schuldig, bevlekt en laag is in de ogen des Geestes, kan Hij geen verblijf maken in uw hart. Hij is een Geest van de liefde, te krijgen om u heilig te maken. Maar zolang als u schuldig bent in Zijn ogen, is het tegen Zijn natuur, om in u te wonen. Maar kom tot het bloed van Jezus, zondaar, kom tot het bloed dat u wit maakt als sneeuw, dan zal de Geest geen ongerechtigheid in u zien, en Hij zal komen en wonen in uw hart, evenals Hij vroeger woonde in een zondeloze wereld. Evenals Hij zweefde op de wateren, gelijk een duif op haar nest, zo zal Hij woning maken in uw hart, en daar Zijn werk volbrengen. Evenals Hij het gelaat des aardrijks vernieuwde, zo zal Hij ook uw hart vernieuwen. Evenals Hij de hemelen versierde, zo zal Hij uw ziel verheerlijken, zodat u eeuwig zult blinken als de sterren.

2. Op de wateren: "*Mijn Geest zal niet in eeuwigheid twisten met de mens, omdat hij ook vlees kwijnende is: doch zijn dagen zullen zijn honderdentwintig jaren.*" Gen. 6: 3.

Welk een geheel ander toneel hebben wij hier! Doch ook hier zullen wij leren dat de Heilige Geest een geest van de liefde is. Bij de schepping merkten wij op, dat Hij de wereld versierde, in haar woonde als in een tempel; dat de zee, de hemel, ja alles uitriep, dat zij een zondeloze wereld was. Maar nu waren er vijftienhonderd jaren voorbijgegaan en de gehele aarde was bedekt met een geslacht van goddeloze mensen reuzen naar het lichaam en reuzen in goddeloosheid. "God zag de aarde en zij was verdorven." Zij was een bedorven massa. "Van de voetzool af tot het hoofd toe is er niets geheels aan hetzelfde, maar wonden," want alle vlees had zijn weg bedorven. Evenals een bedorven lichaam walgelijk is in de ogen van de mensen, zo was de aarde walgelijk in de ogen Gods. nee, veel meer; de aarde was vervuld van geweld. De weinige kinderen Gods, die overgebleven waren, werden gehaat en vervolgd, gejaagd als het veldhoen op de bergen. Het berouwde de Heere dat Hij de mens had gemaakt, en het smartte Hem aan Zijn hart.

Vraag: hoe werkt de Heilige Geest?

Antwoord. 1. Hij woont niet onder zondige mensen. Hij kan niet wonen onder zondaren, die geen vergeving hebben ontvangen, want Hij is de Heilige Geest.

2. Maar nog twist Hij met de mens, en twist tot het einde toe. De mensen waren reuzen in de zonde. Iedere gedachte huns harten was een voortdurende zonde. Maar juist om deze reden twist Hij. Hij ziet dat de wateren komen, Hij ziet de hel onder hen; daarom

twist Hij. Hij twist met hen in de prediking van Noach. Hij treft hun harten, maakt hen opmerkzaam op het gevaar, op hun zonde en ellende. Hij twistte met hen bij het toebereiden van de ark, toonde hun de weg van de behoudenis, en zeide: "Nog is er plaats." Hij deed iedere hamerslag tot hun harten spreken. "De Geest en de Bruid zeiden: kom!"

Leer 1ste. *Dat Hij is een twistende Geest.*

O, dat u allen, die in de zonde leeft, mocht leren, dat een Geest van de liefde thans met u twist. Enigen uwer, die in de zonde leven, menen dat God alleen een God van toorn is; daarom keert ge u niet tot Hem. Het is waar: "Hij is te allen dage toornig over de goddelozen," nochtans is Hij ook te allen dage twistende met de goddelozen. Hij zendt de Heilige Geest om met u te twisten. O, welk een Geest van de liefde is Hij, die u niet op eenmaal in de hel werpt, maar met u worstelt en twist, zeggende: "Keer terug, keer terug; waarom wilt u sterven?" Enigen mogen zeggen: Ik ben een reus in goddeloosheid, ik ben bedorven. Ik ben vol geweld tegen Gods kinderen. Zeer waar; nochtans, ziet hoe Hij twist met reuzen in goddeloosheid. De gehele aarde was bedorven en vervuld van geweld; nochtans twist Hij. Zo ook twist Hij met u, waarin toestand u ook zijt. Hij is een Geest die liefheeft. Hij twist door leraars Bijbels middelen. Menigmaal, wanneer u alleen bent, worstelt die Geest met u, brengt u uw zonden in herinnering en doet u sidderen; of, evenals de engelen te Sodom, worstelt Hij om u de plaats van de verwoesting te doen ontvlieden. O, welk een liefde is hier om met wormen te twisten, die de hel verdiend hebben. "Gij hardnekkigen en onbesnedenen van hart en oren! Gij wederstaat altijd de Heilige Geest, gelijk uw vaders, zo ook gij." Hand. 7: 51.

2. *Een lankmoedige Geest!*

Honderdentwintig jaren twistte Hij met de mensen voor de zondvloed. Hij hield niet op totdat de zondvloed kwam. Enigen van u zullen zich nog wel een tijd herinneren toen de Geest met u twistte op de zondagsschool of bij uw eerste Avondmaalsviering. U weende om uw ziel en bad: maar de wereld is u sinds lief geworden en nu denkt u dat Hij niet meer met u twist. Leer dat Hij is een Geest van lankmoedigheid. Hij twist nog met u. "Die oren heeft om te horen, die hore wat de Geest tot de gemeente zegt."

3. *Hij zal niet in eeuwigheid twisten.*

Merk op dat de Heilige Geest twistte totdat de zondvloed kwam, maar langer niet, want de vloed kwam en nam hen allen weg. Zo is het met u, mijn lieve vrienden. Zolang als onze bediening duurt, twist Hij met u, maar als de dood komt, of als de Heere komt, dan zal Hij niet meer met u twisten. Ach! er zullen in de hel geen leerredenen van opwekking, vermaning, worsteling zijn niet één uitnodiging meer. O, hoe treurig is de gedachte dat er zovelen, met welke de Heilige Geest worstelde, hierna verloren zullen gaan.

I. In de woestijn. Bijna duizend jaren na de zondvloed kiest Zich de Heere een bijzonder volk en houdt dit afgescheiden van alle volken in de woestijn. Hier bewijst de Heilige Geest nog meer dat hij een Geest van de liefde is.

1. *De Verheerlijker van Christus.*

Bezaleël en Aholiab maakten onder Zijn leiding, de tabernakel de genadetroon het altaar en de kleding van de Hogepriester. Exod. 31: 1- 11. Deze allen voorafschaduwden Christus. De Heilige Geest stelt hier deze mensen in staat om de Zaligmaker aan duizenden van Israël voor te stellen. Hoewel zij de Heilige Geest dikwijls bedroefd en

tegenestaan hebben in de woestijn, nochtans zie, op welk een liefelijke wijze Hij Christus in het midden van hen plaatst, opdat Hij hen tot vrede en heiligheid zou leiden. Dit is het juist wat Jezus hierna van Hem zeide: "Hij zal Mij verheerlijken, want Hij zal het uit het mijn nemen, en zal het u verkondigen." Joh. 16: 14.

Lieve vrienden, heeft de Geest Christus aan u verheerlijkt? Hij is nog de grote openbaarder van Christus. Hij schijnt in ons hart, om ons het licht van de kennis van de heerlijkheid Gods 'in het aangezicht Christi te geven. Heeft Hij u geleid tot het altaar tot het Lam Gods, dat de zonden van de wereld wegneemt? Heeft Hij u bekleed met de hogepriesterlijke klederen? Heeft Hij u achter het voorhangsel de genadetroon gebracht? Dit is het werk van zijn welbehagens. O, het is een heerlijk werk om op aarde de dienaar te zijn die zielen tot Christus leidt die, evenals Johannes, op Christus wijst, zeggende: "Zie het Lam Gods." Maar hoeveel liefelijker is het in die Heilige Geest Gods om bevende zielen tot Jezus te leiden! O, loof Hem, die dat voor u gedaan heeft. O, heb de Geest Gods lief. "Uw Geest is goed: leid mij in het land van de oprechten."

II. *Hij reinigt allen die geloven:* "Gij zult het wasvat zetten tussen de tent van de samenkomst en tussen het altaar." Exod. 40 : 6, 7.

Dit koperen wasvat, dat water inhield, werd in de woestijn gemaakt om de Heilige Geest te voorafschaduwden; en merk op de plaats waar het nedergezet werd tussen het altaar en de tent van de samenkomst des Heeren. Het eerste voorwerp, waartoe de zondaar daar kwam, was het altaar met het bloedende lam. Hij legde zijn handen op het hoofd des lams en beleed zijn zonden; hierdoor werd alles door het bloed des lams weggenomen. Vergeving ontvangen hebbende en gerechtvaardigd zijnde, trad hij enige stappen nader tot het koperen wasvat; daar waste hij zijn voeten en handen. Dit schaduwde af hoe de Heilige Geest zijn hart waste en vernieuwde. Daarna trad Hij in het heilige. "Al wat tevoren geschreven is, dat is tot onze lering tevoren geschreven, opdat wij door lijdzaamheid en vertroosting van de Schriften hoop hebben zouden." Rom. 16: 4.

Lieve vrienden, heeft de Heilige Geest u gereinigd? Bent u, toen u uw zonden op het Lam Gods gelegd had, tot dit wasvat van levend water gekomen? Wast ge u daar werkelijk en bereidt ge u voor om die heilige plaats in te gaan, die gemaakt is zonder handen, eeuwig in de hemelen? "Zonder heiligmaking zal niemand den Heere zien" en zonder de Geest zal niemand heiligmaking bezitten. O, is Hij niet een Geest van de liefde, die aldus een behagen schept om de gelovige ter heerlijkheid toe te bereiden; die in onze onreine harten komt en "een rein hart schept en een vaste geest in het binnenste van ons vernieuwt?" O, hebt Hem lief, die u zo bemint; roept om Hem, u die Zijn kinderen zijt. Het is des Vader welbehagen om te geven. "Indien dan gij, die boos zijt, weet uw kinderen goede gaven te geven, hoeveel te meer zal Mijn hemelse Vader degenen den Heiligen Geest geven, die er Hem om bidden." 3. Hij onderhoudt het leven van de gelovigen: "Zij dronken uit de geestelijke steenrots, die volgde; en de steenrots was Christus." 1 Cor. 10 : 4.

Deze is de *derde* wijze op welke zich de Geest in de woestijn vertoonde.

1ste. Als een rivier. Dit moest Israël aanduiden hoe verfrissend en onderhoudend Hij voor de dorstige ziel is, en dat er overvloed is bij Hem. Drink, en drink nogmaals u zult nooit een rivier leeg drinken. Zo ook is er eindeloze volheid des Geestes.

2e. Als stromende uit een gespleten rots. Dit geeft te kennen dat Hij gegeven is door een verwonde Zaligmaker dat wij alleen de Heilige Geest kunnen ontvangen als wij ons in die rots verbergen. "Ik zal u die zenden."

3e. Hij volgde hen. „Dit moest te kennen geven dat, waarheen ook een gelovige gaat, de Heilige Geest met hem gaat. "Ik zal de Vader bidden en Hij zal u een andere Trooster

geven, opdat Hij bij u blijve in van de eeuwigheid," een fontein binnen in u opspringende tot in het eeuwige leven.

Mijn lieve vrienden, hebt gij, sinds u gelovig geworden bent, de Heilige Geest ontvangen? Het schijnt mij toe dat het bij weinig Christenen blijkt dat die rivier achter hen volgt. O, welk een onuitsprekelijke liefde en genade is er in het werk van de Geest. Is er iemand onder u zwak, krachteloos en op het punt van te vergaan, onder een bedorven hart en hevige lusten? Of hebt u een doorn in het vlees, slaat satan u met vuisten? en wordt u gedreven tot het gebed dat het van u mag genomen worden?

Ziehier het antwoord op uw gebed. Een fontein van stromend water vloeit uit Christus. Er is hier genoeg voor uw behoeften: "Mijn genade is u genoeg, want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht." Enigen van u zijn bevreesd voor de toekomst u vreest enige naderende aanvechting u vreest een aanstaande strijd. Zie, hier stroomt de rivier achter u de Geest zal bij u blijven tot in eeuwigheid. O, welk een liefde! Niettegenstaande al uw zondigheid, zwakheid, uw ongeloof, nochtans blijft Hij bij en zal dit eeuwig blijven." Hij is een Fontein van levend water, springende tot in het eeuwige leven." Joh. 4: 4. O, heb dan de Geest lief, die u zo lief heeft. "Bedroef den Heilige Geest Gods niet, door welke gij verzegeld zijt tot den dag der verlossing." Efése 4: 30.

St. Pieters kerk, 16 december 1838.

2. EEN UITERMATE GOED LAND

"En zij spraken tot de hele vergadering van de kinderen Israëls, zeggende: Het land, door hetwelk wij getrokken zijn, om hetzelve te verspieden, is een uitermate goed land. Indien de HEERE een welgevallen aan ons heeft, zo zal Hij ons in dat land brengen, en zal ons dat geven; een land, hetwelk van melk en honig is vloeiende." Numeri 14: 7, 8.

Toen de kinderen Israëls aan de grenzen van het beloofde land kwamen, zond Mozes, op Gods bevel, twaalf mannen uit, om het goede land te verspieden. Zij doorzochten het veertig dagen lang van het ene eind tot het andere, en keerden toen terug, medebrenghend een tros druiven en droegen die met hun tweeën op een draagstok, vanuit het vruchtbaar dal Eskol. Maar tien van de verspieders brachten een kwaad gerucht uit het land. Het land, zeiden zij, was een goed land, maar de inwoners waren reuzen en de steden zijn vast en zeer groot. Het besluit derhalve was: "Wij zullen tot dat volk niet kunnen optrekken, want het is sterker dan wij." Num. 13: 31. Jozua en Kaleb alleen trachtten het volk te bedaren. Zij ontkenden niet, dat de mannen groot en de steden vast waren; maar zij wezen op de wolkkolom, om alle tegenbedenkingen te weerleggen: "De Heere is met ons," en wij zullen het volk ten onder brengen, want zij zijn ons brood. "Het land, door hetwelk wij getrokken zijn, om hetzelve te verspieden, is een uitermate goed land."

Onderwerp. I. Indien de Heere een welgevallen heeft aan een zondaar, zal Hij hem in een goed land brengen.

1. *Aantonen wie zij zijn waarin God een welbehagen heeft.*

God heeft geen welgevallen in een natuurlijk mens. "Indien u de ongerechtigheden wilt gadeslaan, o Heere, wie zal dan bestaan?" "Gij bent niet een God, die een welgevallen hebt in goddeloosheid, noch zal het kwaad bij U wonen." "Gij bent te rein van ogen om het kwaad te aanschouwen en kunt de ongerechtigheid niet aanzien." "Zeker, u zult de goddelozen slaan, o God!" De zonen Eli' s hoorden de stem huns vaders niet, want de Heere wilde hen doden. 1 Samuël 2: 25. Het is de natuur Gods om Zich af te keren van een ieder die zondig is. Iemand met een fijn muzikaal gehoor kan geen behagen scheppen in een krassend wangeluid. Dit is wegens zijn natuur onmogelijk. Zo ook is het onmogelijk dat God een welgevallen heeft in een naakte zondaar. En wanneer naakte zondaars God in het oordeel ontmoeten, zal de Heere geen genade hebben, noch Zijn oog sparen. Hij zal zeggen: "Bindt hen aan handen en voeten en werpt hen uit in de buitenste duisternis." O, die met zonde bedekt bent, denkt hieraan. U, die ontbloot bent van het reine kleed van de gerechtigheid van Jezus, schikt u om uw God te ontmoeten. Hoe zult u komen in de tegenwoordigheid van Hem die de zonde verfoeit, als Hij uw geheimste zonden in het licht van Zijn aanschijn stelt als Hij al de verborgen werken der duisternis in het licht brengt, als u van ieder woord rekenschap zult geven? ach! waar zult u verschijnen?

2. *Hij heeft een welgevallen in hem, die besprengd is met het bloed van Christus.*

Wanneer een zondaar, die de hel verdiend heeft, door de kennis van Christus verlicht is, wanneer hij het getuigenis gelooft, dat God van Zijn Zoon gegeven heeft, en blijmoedig toestemt dat Jezus zijn zaligheid is, dan heeft het bloed van Christus, als het ware, die zondaar besprengd. Toen Aäron en zijn zonen tot het priesterschap werden verkoren, werd het bloed van de ram op het lapje gelegd van hun rechteroor, en op de duim van

hun rechterhand, en op de grote teen van hun rechtervoet, om te betekenen dat zij gedoopt waren in bloed van het hoofd tot de voeten. Zo ook als God een ziel aanschouwt, die in Christus is, ziet Hij haar gedoopt in het bloed van de Zaligmaker. Hij ziet zo'n zondaar aan als alles geleden hebbende wat Christus geleden heeft; daarom heeft Hij een welgevallen in hem. Zijn lust naar gerechtigheid is voldaan. Zijn ogen aanschouwen de dingen die recht zijn. Als Hij het bloed van Zijn Zoon aanschouwd heeft, bespreekt over een zondaar, dan ziet Hij, dat de gerechtigheid in die ziel ten volle bevredigd is, dat de zonden van die mens volkomener zijn gestraft geworden, dan wanneer hij ze eeuwig gedragen had. Zijn lust naar genade is bevredigd. Hij heeft een welgevallen in genade. Zelfs toen de gerechtigheid uitriep: "Gij zult zeker de goddelozen doden," jammerde Zijn barmhartigheid over zondaars, en Hij voorzag in een rantsoen. En als de zondaar dit rantsoen heeft aangenomen, wordt de barmhartigheid in schuldvergeving uitgestort. God heeft welgevallen in barmhartigheid. Hij heeft een lust om te vergeven. Het is liefelijk op te merken hoe graag Jezus vergeeft. Dit blijkt vooral in de geschiedenis van de vrouw, die Zijn voeten waste. "Haar zonden, die vele zijn, zijn vergeven." En wederom zeide Hij tot haar: "Uw zonden zijn u vergeven." En wederom ten derde maal: "Ga heen in vrede." Zo ook vergeeft God graag: "Er is vreugde in de hemel over een zondaar, die zich bekeert." Bevende zondaars, komt tot Jezus. Enigen onzer zijn bevend onder een gevoel van blootgesteld te zijn aan de toorn van God. Welk van Zijn geboden hebt u niet verbroken? Uw toestand is, inderdaad, een zeer treurige uw vreze rechtvaardig en billijk, en indien u uw toestand ten volle kon inzien, zou uw vrees nog tienduizend maal groter zijn. Nochtans is hier een fontein geopend voor zonde en voor onreinheid. Indien u slechts tot Christus wilt komen, behoeft u geen ogenblik buiten Gods welgevallen te zijn. U ziet, hoe volkomen behouden u bent, als u dat bloed aanneemt. Een rechtvaardig en barmhartig God heeft er blijdschap over uw zonden te vergeven. U zult tevergeefs beproeven uw eigen rechtvaardigheid te bewerken dit zal nooit Gods welgevallen over u uitlokken, het is een wegwerpelijk kled in Zijn ogen. Maar het bloed van verzoening, het bloed des Lams spreekt van vrede.

3. De Heere heeft een welgevallen in de geheiligden.

U herinnert u uit het boek van de Openbaring, hoe dikwijls Jezus zegt: "Ik weet uw werken." Hij zegt het met welgevallen van de gemeente van Smyrna: "Ik weet uw werken, en verdrukking, en armoede; maar u bent rijk." Wanneer God een ziel tot Christus brengt, maakt Hij van haar een nieuw schepsel, zodat God het nieuwe schepsel liefheeft. Zo ook toen God de wereld schiep, zag Hij alleen wat Hij gemaakt had en zag met welgevallen op haar neer, want alles was zeer goed, als de Heere een nieuwe schepping in het hart teweeg brengt, heeft Hij er een welgevallen in. Hij zegt: alles is zeer goed. Tegenwerping. Mijn goede hoedanigheden zijn alle onvolkomen. Zij behagen mij niet hoe kunnen zij dan God behagen? Ik kan de dingen niet doen, die ik wilde. Wederlegging. Dit is waar; nochtans bemint God Zijn eigen werk in de zondaar. Zijn Geest bidt in u leeft in u wandelt in u. God bemint het werk van Zijn eigen Geest. Evenals u de bloemen liefhebt, die jezelf geplant hebt; evenals u een plekje bemint dat jezelf aangelegd hebt; zo bemint God Zijn kinderen. Niet om iets dat van hen is, maar om datgene, wat Hij in hen gelegd heeft. Zij zijn duur gekocht Hij heeft ze gekocht met Zijn eigen bloed. Hij bespreekt ze ieder ogenblik, opdat niemand ze zou beschadigen. Hij behoedt ze bij dag en bij nacht, hoe kan Hij anders doen dan hen beminnen? Hij bemint de plaats waar Zijn Geest woont. Evenals God de tempel liefhad: "Dit is Mijn rust; hier wil Ik wonen, want Ik heb het begeerd;" niet om enig goed dat er in was, maar omdat het de plaats was van Zijn voeten omdat Hij er zoveel voor gedaan had. Zo ook bemint God Zijn Christenen, juist omdat Hij in hen woont, en zoveel voor hen gedaan

heeft. Zo ook was het met Aärons staf. Het was een verdroogde stok, als iedere andere staf; maar God deed haar uitspruiten, en bloeien, en rijpe amandelen voortbrengen. Daarom moest zij in de heilige plaats bewaard worden. Zo is het met een Christen van nature is hij een dorre boom; maar God doet hem vruchten voortbrengen, en Hij bemint het werk van Zijn handen. Lieve Christenen, wandelt naar de Geest, en zoekt meer en meer uw welgevallen in de Heere. Hij behoudt degenen die berouw hebben over hun zonde. Zijn aanschijn verlicht de oprechten: "Ik heb lief, die Mij liefhebben."

II. De Heere zal al Zijn volk tot heerlijkheid brengen.

Er doen zich vele moeilijkheden voor.

1. Zo was het met Israël. De steden waren vast en zeer groot; de inwoners waren reuzen en zeer sterk: zij waren in Israëls ogen als sprinkhanen.

2. Zo is het met de kinderen Gods: Zij hebben vele en grote vijanden de duivel en zijn dienaren, eenmaal de heerlijkste en hoogste van de geschapen geesten en nu de grootste vijanden van de zielen. Zij zijn tegen de Christen. De wereld is vol reuzen, die tegenover de kinderen Gods staan. De vervolgingen van de goddelozen, de verlokkingen van de ijdelheid deze zijn de grote vijanden, die ons in de weg staan. Zij zijn reusachtige lasten in het hart: de begeerlijkheden van deze hof zijn: de lusten des vleses, de lusten van de ogen de hoogmoed des levens. Zij zijn voor de krachteloze zondaar als sprinkhanen: "Wij zullen tot dat volk niet kunnen optrekken, want het is sterker dan wij."

Drangreden. Indien Hij een welgevallen in ons heeft, zal Hij ons in dat land brengen. Hij is daartoe bekwaam. "Zo God voor ons is, wie zal tegen ons zijn?"

1. *God is sterker dan de satan.* Satan is niets in Zijn hand. Het is de Heere lichter de satan onder onze voeten te verpletteren, dan u een vlieg te doden. God is oneindig sterker dan de satan. Satan kan evenmin God beletten ons tot de heerlijkheid te brengen, als dit een vliegje kan, dat u onder uw voet vermorzelt. "Hij zal satan welhaast onder uw voeten verpletteren." Onderwerpt uzelf aan God wederstaat de duivel en hij zal van u vlieden.

2. *Sterker dan de wereld.* De wereld komt dikwijls tegen ons op als gewapende mannen; maar zo God voor ons is, wie zal tegen ons zijn? "Het volk is ons brood." Num. 14: 9. Het is even gemakkelijk alle tegenstand te overwinnen, indien God met ons is, als het voor een hongerige man gemakkelijk is brood te eten. Het was God die Cyrus gordde, hoewel hij Hem niet kende. Zo doet Hij nog: wereldse mensen zijn een staf in Gods hand. God slaat met hen deze of gene weg in om naar Zijn welbehagen te doen, en als Hij het gedaan heeft, breekt Hij de staf in stukken en werpt die in ' t vuur. "Vreest u dan niet voor hen, die het lichaam doden, en daarna niet meer kunnen doen." O, Christenen, indien u door het geloof wilde leven, zou u een gelukkig leven leiden.

3. *Sterker dan uw eigen hart.* Er is menig Jericho in uw eigen hart toegemuurd tot in de hemel menige vaste stad van de zonde menige grote begeerlijkheid, die onze zielen bedreigen. "Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezès doods?" "Indien de Heere een welgevallen aan ons heeft, zo zal Hij ons in dat land brengen." "Door het geloof zijn de muren van Jericho gevallen, als zij tot zeven dagen toe omringd waren geweest." Hebr. 11: 30. God deed de muren van Jericho omvallen door een blote ademtocht een gedruis; hiertoe is Hij nog in staat. Prent het in uw harten: er is geen Jericho in uw harten dat God niet in een ogenblik kan doen vallen. U hebt gezien hoe een herder een schaap op zijn schouder draagt. Er liggen vele stenen op zijn weg vele doornen vele rivieren; nochtans ondervindt het schaap geen moeilijkheid; het wordt boven deze alle gedragen. Zo is het met iedere zondaar, die zich aan God overgeeft; de enige moeite is op Zijn schouder te liggen.

Toepassing voor jonge Christenen.

Leert waar uw heiligmaking ligt in God: "Bij U is de fontein des levens." "Uw leven is met Christus verborgen in God." Uw heiligmaking berust niet in u, maar in Hem. Het is een moeilijke les om te leren, dat u uzelf niet kunt heiligen dat u die reuzen niet kunt overwinnen, en die muren beklimmen. U hebt een verootmoedigende les geleerd, dat u geen gerechtigheid bezit dat u niets gedaan hebt of kunt doen om u te rechtvaardigen. Welnu, leert dan nog een verootmoedigende les: dat zelfs, al zijn uw zonden vergeven, u geen kracht hebt. Het is allervernederendst als een schaap op Zijn schouders te liggen; maar o, het is liefelijk! Wees als Aärons staf een droge stok in u zelf tot Hij van u een knop en bloesem maakt, en doe u vruchten dragen. Zegt, als Efraïm: "Ik ben als een groenende dennenboom;" en hoort wat God zegt: " Uw vrucht is uit Mij gevonden."

Aan gevallen Christenen.

Enigen onder u zijn in de zonde teruggevallen. De reden lag hierin, dat u vergat waar uw kracht lag. U bent niet gevallen door de kracht van u hartstochten, noch door de macht des satans, noch door de verlokking van de wereld nee, door ongeloof; u lag niet in Zijn hand.

Aan bejaarde Christenen.

U bent gekomen aan de grenzen van het beloofde land, en nog schijnen u uw vijanden als reuzen, en de steden als vast, en u vreest voor hen als sprinkhanen. Nochtans, indien de Heere een welgevallen aan u' heeft, zal Hij u in de liefde Gods bewaren. Hij, die u uit de muil van de leeuwen verlost heeft, en uit de klauwen van de beer, zal u ook verlossen uit de hand van deze Filistijn. Vertrouwt op God ten einde toe. Zelfs in de vallei van de schaduwen des doods ziet achterwaarts op al uw verlossingen; ziet terug op al de Eben-Haëzers die u opgericht hebt en zegt: "Kunt u mij, na zoveel bewezen weldaden, zinken laten?"

3. LESSEN DES DOODS

De mens, van een vrouw geboren, is kort van dagen, en zat van onrust. Hij komt voort als een bloem, en wordt afgesneden; ook vlucht hij als een schaduw, en bestaat niet.
Job 14: 1, 2

Drie dingen worden ons in deze woorden onderwezen.

1. De schoonheid van de mens: "Hij komt voort als een bloem." Er is nóg iets schoons in de mens. Eerst was hij gemaakt naar het beeld van God. En hoewel de zonde dat beeld heeft verwoest en mismaakt, zijn er toch nog sporen in de mens aanwezig van het werk Gods. Zijn lichaam is op een heel buitengewone wijze wonderbaarlijk gemaakt. En de ziel, hoewel van nature geheel en al van God afkerig geworden, is toch nog een verloren stuk zilver.

2. Hij is kort van dagen: "Kort van dagen hij komt voort als een bloem." Toen Farao aan Jakob vroeg hoe oud hij was, antwoordde deze, hoewel honderd dertig jaren oud zijnde: "weinig en kwaad zijn de dagen van de jaren mijns levens geweest," Gen. 47: 9, weinig vergeleken met de leeftijd van andere mensen. Sommige aartsvaders leefden negenhonderd jaren; Methusalem bereikte de ouderdom van negenhonderd negen en zestig jaren. Hoe weinig zijn onze dagen Hiermee vergeleken! hoe weinig, vergeleken met de eeuwigheid, hoe weinig wanneer wij denken aan het werk dat er te doen is.

3. Zijn dagen zijn vol onrust. Waren zijn weinige dagen vol van blijdschap, het zou geenszins een zo treurige zaak zijn. Maar zij zijn vol onrust, en zij, die het meest hunkeren naar werelds genot, hebben doorgaans de meeste onrust. Onrust naar het lichaam, onrust over de ziel, onrust aangaande alle omstandigheden van het leven is eens iegelijks deel en gelijk de baren van de zee, alzo volgt de ene onrust de andere op. Wij hebben van dit een en ander binnen korte dagen de treffende ondervinding gehad.

Er zijn vijf treffende sterfgevallen geweest, alle van de zodanigen die aan onze gemeente verbonden waren, en samen genomen, vormen zij een praktikale verklaring van onze tekst.

1ste. Twee kinderen werden door de dood weggenomen, beiden zeer beminnelijk en elkander liefhebbende in hun leven, en ook na hun dood niet van elkander gescheiden. Zij beloofden veel en hun hartelijk beminnde familie hoopten dat zij eenmaal haar blijdschap en vertroosting zouden zijn. Zij kwamen voort als een bloem, en werden afgesneden.

2e. Een jongen in de bloei van zijn leven. Hij was gekomen tot de grootte en de krachten van een man, en meende vele goede dagen te zullen zien in het land der levenden. Maar de gedachten Gods waren anders, en Hij nam hem weg.

3e. Een bloeiende moeder van acht bloeiende kinderen, geliefd en bewonderd door allen die haar omringden, in het bezit van alles wat deze wereld geven kon om haar gelukkig te maken. Maar te middernacht kwam er geschrei. Zij kwam voort als een bloem, en werd afgesneden. 4e. De laatste was een oud man, die na lang gespaard te zijn geweest, nu is opgeroepen geworden om rekenschap te doen. Hoe plechtig is de les, ons hierdoor gegeven! Het kind, de jongeling, de moeder, de grauwe haren - allen liggen nu neer in het stille graf! "De mens, van een vrouw geboren, is kort van dagen."

1. *Leert hieruit de noodzakelijkheid ener spoedige bekering.*

Sommigen van u nemen het mij zeer kwalijk dat ik zo dikwijls van bekering spreek. Maar o, hier bij deze geopende graven, schaam ik mij dat ik daarvan zo weinig spreek.

"Indien gij u niet bekeert, zult gij desgelijks vergaan." Luk. 13: 3. "Betert u dan, en bekeert u, opdat uwe zonden mogen uitgewist worden." Hand. 8: 9. Kinderen, bekeert u nu, want er zijn jonge kinderen gestorven. Deze pas gedolven graven zijn kleiner dan ze voor u zouden moeten zijn. Jonge mensen, bekeert u nu, want jonge mensen sterven, zij worden in de bloei van hun leven afgesneden. Moeders, zegt niet: 'Ik zal mij later wel bekeren, als mijn kinderen groot zullen geworden zijn, en ik beter de tijd zal hebben.' Bekeert u nu, want moeders kunnen sterven. Ouden van dagen, zegt niet: dit geldt mij niet. Anderen kunnen sterven, maar u moet sterven, en daarom geldt het woord u in dubbele mate: Bekeert u nu.

2. Leert hieruit de dwaasheid van een leven in de genietingen van de wereld.

Er is geen net, waarin de duivel meer zielen verstrikt, dan de zijden strikken van de wereldse vermaken. Gewoonlijk zien de mensen dezer wereld geen kwaad in deze dingen. Kinderen reeds zijn verzot op het spel; de jonge mensen beminnen de dans en het gezang en het gelach. Ruwe geesten houden veel van de drank, van uitbundige vrolijkheid, van grove zwelgerijen; in meer beschaafde kringen zet men het hart op bal, concert en schouwburg.

Oude, reeds verwelkte dames en vloekende kapiteins, waggelende aan de rand van het graf, zouden 's nachts niet kunnen slapen als zij niet hun partijtje whist hadden gehad. Welk kwaad steekt daarin? Zit neer op gindse graven, en vraagt het de dood. Wees niet zonder Christus, zonder vergeving van de zonden, onheilig, op de weg naar de hel? Zijn uw dagen niet geteld? Kunt u niet nog deze nacht worden afgesneden? Waar zou u komen, indien u van het bal, of uit de schouwburg, of van het kaartspel werd overgebracht in de tegenwoordigheid van uw Rechter?

"Verblijd u, o jongeling! in uwe jeugd, en laat uw hart zich vermaken in de dagen van u jongelingschap, en wandel in de wegen uws harten en in de aanschouwing van u ogen. Maar weet, dat God, om al deze dingen, u zal doen komen in het gericht." Pred. 11: 9. "Ziel! Gij hebt vele goederen, die opgelegd zijn voor vele jaren; neem rust, eet, drink, wees vrolijk. Maar God zei tot hem: gij dwaas! in deze nacht zal men uw ziel van u afeisen. En hetgeen u bereid hebt, wiens zal het zijn?" Luk. 12: 19, 20. "Die haar wellust volgt is levend gestorven." 1 Tim. 5: 6. Nu is het de tijd van de bekering. Mogen wij dan geen vermaken hebben? Ja, in Christus heilige vermaken, gelijk er worden genoten aan de rechterhand Gods in alle eeuwigheid. Ach, ik heb al de genietingen van de wereld gesmaakt, maar zij wegen niet op tegen een enkele droppel uit de beker van de liefde van Christus.

3. Leert hieruit aan het heil van elkanders zielen te arbeiden.

Er is zeker geen plaats, waar de dienaar van Christus beter zou kunnen leren hoe hij spreken moet dan aan het sterfbed. Dikwijls gevoel ik, wanneer ik een stervende zie, dat mijn prediking maar al te zwak, ja niets is geweest. O, bidt voor mij, dat ik met meer getrouwheid in uw midden moge zijn, dat ik krachtiger en moediger moge spreken, en niet terugdeinze voor uw toorn of uw berispingen! Dan zult u niet toornig op mij zijn na uw dood. Dan zult u niet zeggen dat ik de zaken té veel bij haar rechte naam heb genoemd.

Broeders in het ouderlingschap! Komt en helpt mij hierin. U ziet dat ons volk stervende is; honderden zijn reeds in de eeuwigheid, die eens aan uw zorg en de mijn waren toevertrouwd. Geliefde onderwijzers! Geef toch aan de kinderen duidelijk en krachtig onderwijs, want kinderen sterven. Laat u niet afschrikken door hun ongeduld en hun weerspanning. Bedenkt dat zij stervende kinderen zijn. Het merkteken des doods is

op hun aangezichten. De houtvester maakt een teken aan iedere boom, die moet worden uitgehouwen. Ieder kind heeft het merkteken des doods.

Vaders! Arbeidt aan de zielen van u kinderen van hun vroegste jeugd af aan. Bidt voor hen nog eer zij geboren zijn. Arbeidt om hen wederom te baren, totdat Christus een gestalte in hen verkregen heeft. Zegt niet dat zij te jong zijn, en die dingen niet kunnen verstaan. God kan zuigelingen onderwijzen. O, indien u hierin nalatig bent, zult u dan geen wroeging hebben als de groene zoden hun graf bedekken?

4. Leert hieruit hoezeer u onmachtig bent de toorn van God te dragen.

In tijden van gezondheid en sterkte wil de mens veelal van God niet weten. "Zij zijn niet in moeite als andere mensen, en worden met andere mensen niet geplaagd. Daarom omringt hen de hovaardij als een keten." Psalm 73: 5, 6. Zij bedrijven de zonde met open vizier. Maar wanneer zij door koortsen of tering aan de rand van het graf worden gebracht, wanneer zij niet in staat zijn zichzelf meer in hun bed om te wenden, of zij iemand nodig hebben om hun hoofd op te beuren, of men hen als een kind moet voeden, dan zien zij dat een zondaar niets is tegenover een toornend God. En hoe zal het zijn in de eeuwigheid, als hij vallen zal in de handen van de levende God! Wellicht twijfelde hij of er wel een God was. Maar op schrikkelijke wijze wordt hij het plotseling gewaar dat er wel degelijk een God is. Hij meende dat er geen Christus was, als in een ogenblik ontmoet hij Zijn heilig oog. Hij beeldde zich in dat er geen hel was en lachte met degenen die daaraan geloof sloegen; nu dobbert hij in haar vurige baren, en hij gevoelt dat die smarteewig zal duren. Na duizend jaren is hij nog slechts aan het begin, en geen ogenblik naderbij aan de eindpaal. De ziel zal wegzinken in een onverdraaglijke, in de buitenste duisternis; zij zal wensen te sterven, en niet kunnen. "En of God, willende Zijnen toorn bewijzen, en Zijn macht bekend maken, met vele lankmoedigheid verdragen heeft de vaten van toorn tot het verderf voorbereid." Rom. 9 : 22. Broeders, ontvliedt de toekomstige toorn! U kunt die niet dragen. Kunt u de koorts, of een beroerte, of de tering verdragen? En deze zijn niets meer dan een pink van de hand van toorn van God.

5. Leert hieruit de dierbaarheid van Jezus.

"De mens is kort van dagen," maar "Jezus Christus is gisteren en heden dezelfde en in van de eeuwigheid." Hebr. 13: 8. Hoe verbazend is de liefde van Christus, dat Hij stierf voor ons, zulke arme, tedere bloemen, en wormen van een dag! Hoe veilig zijn wij in Jezus! Hoewel wij niets zijn, hoewel wij voorbijgaan als een schaduw, in Hem blijven wij eeuwig. Ons stof zelfs is kostelijk in Zijn oog. Lichaam en ziel zal Hij bewaren en weer samen brengen, en wij zullen met Hem heersen tot in eeuwigheid. O, allen die in Christus bent, looft Hem! U, die in twijfelingen neerzit, laat uw twijfel ophouden door u nu tot Hem te spoeden. U, die nog buiten Hem bent, kiest Hem heden.

Dundee, 20 februari 1842.

4. DE BRONNEN VAN ZALIGHEID

"En te dienzelven dage zult gij zeggen: Ik dank u, Heere, dat Gij toornig op mij geweest zijt. Maar Uw toorn is afgekeerd en Gij troost mij. Ziet, God is mijn heil, ik zal vertrouwen en niet vrezen; want de Heere HEERE is mijn Sterkte en mijn Psalm, en Hij is mij tot heil geworden. En gijlieden zult water scheppen met vreugde uit de fonteinen des heils." Jesaja 12: 1-3.

Deze woorden hebben in de eerste plaats betrekking op Gods volk, de Joden. Maar zij zijn niet minder toepasselijk voor ons.

1. Bemerk de tijd waarvan gesproken wordt: "En te dien dage." De dag waarvan in het voorgaande hoofdstuk gesproken wordt: „Want het zal geschieden te dien dage, dat de Heere ten andere male Zijn hand aanleggen zal om weder te verwerven het overblijfsel van zijn volks, hetwelk overgebleven zal zijn van Assyrië, en van Egypte, en van Pathros, en van Moorenland, en van Elam, en van Sinear, en van Hamath, en van de eilanden der zee. En Hij zal een banier oprichten onder de heidenen, en Hij zal de verdrevenen van Israël verzamelen, en de verstrooiden uit Juda vergaderen, van de vier einden des aardrijks." Het is in die dag wanneer God de Joden naar hun land zal doen wederkeren en hun ziel bekeren."

2. Bemerk wat zij doen zullen. "Ik dank u, Heere." Zij zullen dan een dankend volk zijn. Nu zijn zij een bedrukt volk. Er is geen vreugde in hun werk, zij zijn gelijk droge beenderen, maar te dien dage zullen zij de Heere loven.

3. Bemerk de oorzaak er van. "Gij was toornig op mij, maar Uw toorn is afgekeerd en u vertroost mij. Ziet, God is mijn heil, ik zal vertrouwen en niet vrezen; want de Heere Heere is mijn sterkte en mijn Psalm en Hij is mij tot heil geworden." De grond van hun vreugde is, dat Gods toorn van hen gekeerd is. Zij hebben een Goddelijke Zaligmaker gevonden: "Zie, God is mij tot heil geworden." Zij hebben een Goddelijke Heiligmaker gevonden: "De Heere Heere is mijn Sterkte en mijn Psalm." O, dit is ware grond van vreugde in de wereld.

4. Bemerk de gevolgen. "En gijlieden zult met vreugde water scheppen uit de fonteinen des heils." De fonteinen des heils zijn de Goddelijke instellingen, Gods Woord en de sacramenten. De zalige Joden zullen dan hun vreugde vinden in Sion; zij zullen met blijdschap Gods Woord horen; zij zullen met vreugde aanzitten aan des Heeren Avondmaal. Met vreugde zullen zij water scheppen uit de fonteinen des heils.

Onderwerp. *Gezaligde zielen scheppen met vreugde water uit de fontein des heils.*

Velen onder ons vinden geen lust in instellingen; velen verachten ze en storen er zich volstrekt niet aan. De zondagmorgen brengen zij in het bed door en de avond in nietige vermaken. De meesten in deze gemeente hebben geen behoefte aan levend water. Sommigen gaan naar de kerk, maar vervelen zich. Ach, wanneer zal dit niet meer zijn! Indien het kaartspelen of een vrolijk gezelschap was, dan zou ge u niet vervelen, maar u weet niet wat het is met vreugde water te scheppen. Velen komen tot de tafel des Heeren uit gewoonte, uit plicht of om het recht te hebben om hun kinderen te laten dopen. Maar ach, het is hun vreemd om met vreugde water te scheppen. Enige vermoeide zielen, die beangst zijn voor de eeuwigheid, gaan van de ene preek naar de andere en van het ene sacrament naar het andere, zoekend rust maar die niet vindend. Zij gaan naar de ene bron, maar zij vinden haar bitter; tot de andere, maar die is droog; tot een derde, maar die is diep en zij kunnen geen water scheppen. Deze leren altijd door

ondervinding, maar komen nooit tot de kennis van de waarheid. Zij scheppen nooit met vreugde water uit de fonteynen des heils. Hierin is de dwaling, dat zij niet komen als gezaligden; dat zij niet tot Christus gaan om Gods toorn te ontvliesen.

Gezaligde zielen alleen scheppen met vreugde water.

I. Bemerk in deze woorden: De toestand van de onbekeerde. "Gij was toornig op mij." Iedere verlostte ziel kan terugzien op een tijd toen God toornig op haar was. God is nu toornig op iedere onbekeerde ziel.

Bemerk: 1. Wiens toorn het is: "Gij." Het is Gods toorn. Indien al de mensen over een ziel toornig waren, zou zij in een ellendige toestand zijn. Indien iedereen, die u ontmoette, vol van haat en nijd tegen u was, zowel de rijken en armen, als koningen en vorsten, dan zou ge u ongelukkig gevoelen. Indien al de wilde beesten van het woud, leeuwen, tijgers en beren, verwoed op u waren en u in hun macht waart, dan zou uw toestand hopeloos zijn. Maar deze zijn nog maar schepselen. Iedere onbekeerde ziel onder u ligt onder de toorn van God. Hij, die u gemaakt heeft, is toornig op u.

2. Hij is altijd toornig: "God is ten allen dage toornig op de bozen." Welke dag het ook zijn mag, een gewone werkdag of een rustdag, God is toornig op onbekeerde zielen. Haar zonden zijn gedurig voor Hem, en daarom wordt Hij gedurig door haar gelasterd. De rook van haar zonden stijgt tot Hem op. Die in de Zoon niet gelooft, op die rust Gods wraak. God is niet alleen iedere dag toornig op haar, maar ieder ogenblik. Gods wraak rust ieder ogenblik van de dag op een onbekeerde ziel. Wanneer zij werkt of spreekt, slaapt of waakt, wanneer zij in de kerk of op de markt is, altijd hangt het zwaard van Gods wraak over haar. Onbekeerde zielen zijn gedurig aan de rand van de afgrond.

3. Het is toenemende toorn. Onbekeerde zielen vergaderen wraak tegen de dag van toorn. Sommigen denken dat zij vele zonden van zich werpen, door tot des Heeren tafel te gaan, maar indien zij de waarheid kenden, zouden zij zien dat zij de wrake vermeerderen. Gods toorn is gelijk een bedijkte rivier. Het gaat iedere dag al hoger en hoger, dieper en dieper tegen iedere ziel die niet in Christus is. Iedere rustdag wordt uw maat voller; eindelijk zal zij geheel vol zijn.

4. Het is ondraaglijke toorn. Onbekeerden zeggen somtijds, dat, indien zij naar de hel moeten gaan, zij dan die straf rechtvaardig zullen ondergaan. Maar het kan niet verdragen worden. Als u een spin zag, die gevaar liep van onder een grote rots verpletterd te worden, en zij haar lichaam groter maakte om de slag te kunnen verdragen, dan zou u dit zeer dwaas vinden. Zo is ook de dwaasheid van onbekeerde lieden, die zeggen dat zij de toorn van God kunnen verdragen. Hoe kunt u de toorn van uw Schepper dragen, en de hel van de Almachtige? "Zal uw hart bestaan? Zullen uw handen sterk zijn, in de dagen als Ik met u handelen zal?" Ezech. 22: 14.

a. Leer hieruit om te vliesen van de toekomstige toorn. O, broeders, indien u uw toestand kende, zo zou u opstaan en vliesen. Ik verklaar u, dat ik mij dikwijls ontrouw gevoel als ik denk aan de koude wijze, waarop ik tot onbekeerde zielen spreek. Dit is de toestand van een iegelijk onder u, die nog niet wedergeboren is. Hoe lief en vriendelijk, hoe onberispelijk u voor de ogen van de mensen mag wezen, wat al ondervindingen u mag gemaakt hebben, indien u nauwkeurig Gods inzettingen houdt en uw hart onbekeerd is, dan is God ten allen dage toornig op u.

b. Leer hieruit dat bekommerde zielen meer bekommerd zouden moeten zijn. Dit is de wel aangename tijd, dit is de dag van zaligheid. God heeft nog medelijden met u. Zijn toorn is oneindig, maar Zijn ontferming ook. Hoe groter Zijn toorn is, hoe groter ook Zijn ontferming. Hoewel Zijn gerechtigheid wraak eist voor uw ziel, hoewel Zijn heiligheid verlangt dat u in de buitenste duisternis zou geworpen worden, roept Zijn

grote genade: Laat hem dit jaar nog staan. Daar is nog plaats voor u onder de vleugelen van Christus. "Kust den Zoon opdat Hij niet toorne en gij op de weg vergaat, wanneer Zijn toorn maar een weinig zou ontbranden; welgelukzalig zijn allen die op Hem vertrouwen." Psalm 2: 12.

II. De weg van de zaligheid. "Uw toorn is afgewend."

1. Vergeving. Er is overvloedig genade en vrede voor de zondaar, want Gods toorn is van hem afgewend op Christus. Wat het geweten van ontwaakte zielen bezwaart, is Gods toorn. Dit doet hen nacht en dag vrezen, zowel in het openbaar als in het geheim. Een ontwaakte ziel gevoelt, dat zij Gods wet overtreden heeft en elke dag aan Zijn wraak blootgesteld is. Zij kan geen rust smaken, zij heeft geen vrede bij haar maaltijden, zij vindt geen vreugde bij haar vrienden, de hemel is zwart voor haar, de aarde is bereid om zich voor haar te openen en haar te verslinden. Indien God een rechtvaardig en heilig God is, zal Hij Zijn toorn doen gevoelen. Indien Hij een waarachtig God is, zal Hij al Zijn bedreigingen ten uitvoer brengen. Indien zo'n ziel Christus als haar Borg wilde aannemen, dan zou zij overvloedig vrede hebben. Gods toorn is reeds van haar afgewend op Christus. Al de wolken van de wraak hebben zich gelijk een hoos op dat ene hoofd samen gepakt.

1ste. Indien u Christus als uw Borg wilt aannemen, dan hoeft u niet te vrezen. De wet is volbracht en God eist geen tweede straf. U hebt geen reden om te vrezen, wanneer er zo'n vergeving bestaat. Christus biedt zich voor een iegelijk van u als een Borg aan, en indien u Hem aanneemt, zo zal de wraak in alle eeuwigheid niet over u komen.

2e. Dit zal u duidelijker worden als u Christus als een Goddelijke Persoon beschouwt: "God is mijn zaligheid." Indien beangste zondaars Hem kenden, die zich als Zaligmaker gegeven heeft, dan zou al hun vrees verdwijnen. Hij is de heerlijkheid Gods en het uitgedrukte Beeld van Zijn Zelfstandigheid. Hij is de gadeloze Zoon van God, die in onze plaats bestaan heeft. Hij heeft de wereld gemaakt, Hij die het einde van het begin ziet. "Door Hem zijn alle dingen gemaakt." Hij maakte de zon, maan en sterren. Hij maakte de aarde vast en onderhield alle dingen door het Woord van zijn macht. Denkt u dat Hem een onderneming niet slagen zou? Denkt u dat, indien Hij beloofde een schild voor zondaars te zijn, Hij hen niet zou kunnen bedekken? O, schaam u over uw ongelooft en verberg u onder dit schild. "Want God is mij tot heil geweest, ik zal vertrouwen en niet vrezen." Kom onder dit Goddelijk schild, beangste ziel, en u zult vrede vinden. Vertrouw op deze Rots, en u zult rust vinden voor uw vermoeide zielen. Het komt er niet op aan welke zonden u gedaan hebt; indien u tot Christus komt, zult u vrede hebben.

II. Heiligheid: "Gij vertroost mij."

"De Heere Heere is mijn Sterkte en mijn Psalm." Wanneer iemand tot Christus komt, weet hij nog niet dat hij nog meer vertroost moet worden. Hij gevoelt zo'n vreugde dat hij denkt nooit meer droefheid te zullen hebben. Spoedig gevoelt hij, echter wat hij nodig heeft. Hij gevoelt dat hij vijanden heeft van binnen en van buiten. Hij erkent nu dat zijn hart een hel binnen in hem is; allerlei zonden stellen zich voor hem en bijten als slangen. Hij beeft nu hij zichzelf aanziet. Hij ziet dat hij op de rand van de afgrond staat en dat de kleinste verleiding hem in het verderf zal storten. In zijn wanhoop ziet hij op tot Jezus, zittende ter rechterhand Gods, en bereid om tot het laatste toe te behouden. Het was des Vaders welbehagen dat in Jezus al de volheid wonen zou. Hij zond de Trooster; de Heilige Geest komt in het hart van de bevende zondaar. "Ik zal vertrouwen en niet vrezen, want de Heere Heere is mijn Sterkte en mijn Psalm." O, kent u deze Trooster, deze sterkte, deze Psalm? Zeg mij, waarop rust uw heiligheid? Steunt u op uw goede

voornemens? Dit is als Hazaël: "Ben ik een hond dat ik zulke dingen zou doen?" En toch was hij de hond die hij zo verachtte. "Hoogmoed van geest gaat voor de val." Steunt u op uw belofte jegens God en de mensen? Dit is gelijk Petrus: "Hoewel zij u allen verloochenen, zal ik u niet verloochenen," Toch was zijn belofte gelijk wind. Nee, geen verkorting van de Heere kan de sterkte van uw ziel zijn.

Schepselen kunnen geen schepselen staande houden. De hand, die de sterren bestuurt, kan alleen u voor struikelen bewaren. Is Hij uw sterkte? dan kan Hij u ook bewaren. Hoewel de wereld u meer verleiding aanbood dan zij doet; hoewel uw hart tienduizendmaal meer lust in haar genoegens had en hoewel satan en zijn engelen nog meer macht hadden, zo kunnen zij de ziel, die op Jehovah steunt, niet schaden. Wacht op de Heere, wees goedsmoeds en Hij zal uw hart versterken. Dezelfde hand, die de zon haar loop doet gaan, behoedt ook de ziel van Zijn volk. Roep vrolijk uit, zwakke, bevende en verzochte discipel des Heeren: "Ik zal vertrouwen en niet vrezen!"

III. Vreugde en inzettingen. "Daarom zult gijlieden met vreugde water scheppen uit de fonteynen des heils." Hoe worden de bronnen van zaligheid veranderd voor een arme zondaar, die tot Christus komt!

1. De Bijbel. Eenmaal was het een vervelend boek voor u; wanneer u een hoofdstuk begon te lezen, dan zag u reeds naar het einde. Maar bent u tot Christus gekomen? Nu is die fontein een fontein van zaligheid, een bron van levend water.

2. Het gebed. Eenmaal werd het door u verwaarloosd, of het was slechts een gewoonte die u spoedig volbracht; nu is het een bron van vreugde. O, er is geen betere proef voor de ziel dan vermaak te scheppen in het stille gebed, onbemerkt en ongezien voor de mensen.

3. Het huis des gebeds. Eenmaal verachtte u het of kwam alleen uit lust tot schijn, om uw beste klederen te tonen of om uw vrienden te zien; nu kunt u zeggen: "Ik was verblijd wanneer zij tot mij zeiden: Laat ons opgaan tot het huis des Heeren." Jesaja 2: 3.

4. Des Heeren Avondmaal. Eenmaal kwam u daar gelijk een andere Judas met een verhard hart. Nu vindt u het een bron van zaligheid. Het is een onderpand dat Christus de uwe geworden is. Wanneer u de sacramenten ziet, brandt uw hart binnen in u; wanneer u ze aanraakt, worden uw ketenen los; wanneer u ze smaakt, worden uw ogen verlicht; wanneer u ze eet, wordt uw gehele ziel versterkt. Zo zeker als dat brood en die wijn het uwe is, zo behoort u ook Christus toe.

O, zondaars! kom dan in eenvoud des geloofs tot Christus, en u zult met vreugde water scheppen uit de fonteynen des heils. Maar ach, is uw hart niet veranderd, gelooft u niet in Christus, bent u niet in Hem verenigd, hebt u geen Trooster? O, dan zal het een treurige dag voor u zijn. U zult aan deze tafel aanzitten, terwijl de toorn van God op u rust. De bron van zaligheid zal bitter, het brood des levens de dood en de beker van de zaligheid de beker van de vervloeking voor u zijn.

5. DE SCHREEUWENDE ZIEL

Gelijk een hert schreeuwt naar ,de waterstromen, also schreeuwt mijn ziel tot U, o God! Psalm 42: 2

Deze woorden worden toegeschreven aan David, toen hij vluchtte voor Zijn Zoon Absalom. Het schijnt, dat hij zich bevond in een van de eenzame wildernissen aan de zijde van de berg Hermon, terwijl de Jordaan beneden hem voorbij stroomde. David schijnt in diep gepeins verzonken te zijn geweest over de smaad, die zijn vijanden hem dagelijks toevoegden, zeggende: "Waar is uw God?" Ja, het scheen zelfs dat God hem vergeten had, al Zijn golven en baren gingen over zijn hoofd, toen plotseling een hert nevens hem voorbij sprong. Het was óf door de boogschutters gewond, óf het was op de bergen van de luipaarden door het een of andere wilde dier vervolgd. Vermoeid en afgemat zag hij het heenrennen naar de heldere stroom, en zijn dorst lessen aan de frisse wateren. Zijn ziel werd verkwikt door dit gezicht. Zou dat niet juist het beeld zijn van mijn toestand? Is niet mijn God volkomen voor mij hetgeen de frisse stroom is voor dit gewonde hert? "Gelijk het hert schreeuwt naar de waterstromen, also schreeuwt mijn ziel tot U, o God!"

Ik hoop, dat velen van u heden zijn opgekomen met dezelfde brandende begeerte in uw binnenste. Geen andere dan begenadigde zielen kunnen schreeuwen naar God en Jezus Christus, die Hij gezonden heeft. Even als de zeilsteen niets anders aantrekt dan hetgeen van staal is gemaakt, zo ook trekt de verrezen Zaligmaker, God geopenbaard in het vlees, geen andere zielen aan dan die ontwaakt zijn door Zijn eigen Geest.

Moge God mij bekwamen om u kort enige redenen aan te tonen waarom de gelovige naar God schreeuwt!

I. De last van de zonde doet de ziel naar God schreeuwen.

1. Niet ontwaakte zielen, zij die geen last gevoelen, schreeuwen niet naar Christus. "Een verzadigde ziel vertreedt het honigzeem." Spr. 27:7, Christus is het honigzeem, door God daargesteld, voor arme zondaars. De zoetste honig wordt gevonden in de kloven van de steenrots Christus; niet ontwaakte zielen nu zijn verzadigd, verzadigd van vrede, verzadigd van bezigheden, verzadigd van vermaak. Zij hebben geen begeerte naar Christus, zij vertreden het honigzeem. Niet ontwaakte zielen zijn "dood door de misdaden en de zonden." Ef. 2: 1. Zij zijn even dood voor Christus en de dingen van het Koninkrijk Gods als de doden op het kerkhof dood zijn voor de dingen dezer wereld. De dode lichamen op het kerkhof zijn op het ogenblik binnen het bereik van de stem des predikers. Konden zij opzien uit hun graven, zij zouden de tafel des Heeren zien aangericht. Maar of wij al spreken, zij horen niet, zij wenen niet, hun zielen schreeuwen niet, zij staan niet op om te naderen tot de tafel van het Avondmaal.

Lieve vrienden, de dode zielen in dit bedehuis zijn even dood als zij. U ook bent binnen het bereik van des predikers stem, u ook kunt zien hoe Christus en die gekruist u als voor de ogen geschilderd is; nochtans hebt u geen begeerte naar Christus. Uw ogen storten geen tranen, uw zielen schreeuwen niet, uw harten branden niet van verlangen naar Christus. Toen de Israëlieten in Egypte waren, hadden zij look en uien en knoflook, zij zaten neer bij de vleespotten en hadden brood in overvloed. Zij riepen niet om manna, zij zochten niet naar water uit de steenrots. Zo is het ook met diegenen uwer, die nog niet ontwaakt zijn uit de slaap van de zonde. U geniet de look en de uien van de vermaken, de voordelen, de verstrooiingen dezer wereld, en u vraagt niet naar Christus, het brood van het leven. U schreeuwt niet naar schuldvergeving en wedergeboorte, uw

harten dorsten niet naar het levende water, waarvan Jezus zelf getuigt dat hij, die het drinkt, in eeuwigheid niet dorsten zal.

2. Vele ontwaakte zielen schreeuwen niet naar Christus.

Er zijn er, die zich evenals het hert door de boogschutters getroffen gevoelen. Maar zij menen dat zij de pijlen er wel weer kunnen uittrekken, en zelf hun eigen wonden genezen. Toen Naäman de Syriër tot Elisa kwam, gevoelde hij zijn walgelijke kwaal en hij verlangde genezen te worden. Maar toen de profeet tot hem zei: "Ga heen en was u zevenmaal in de Jordaan, en uw vlees zal u wederkomen, en u zult rein zijn," geloofde hij het woord van God niet, maar zei: „Zijn niet Abana en Farpar, de rivieren van Damascus beter dan alle wateren van Israël; zou ik mij in die niet kunnen wassen en rein worden? Zo wendde hij zich, en toog weg met grimmigheid." 2 Kon. 5: 10, 12. Zo ook doen ook vele ontwaakte zielen in uw midden. Ook u hebt uw walgelijke kwaal leren gevoelen, u siddert soms uit vrees voor de hel. Maar wanneer wij tot u spreken van het bloed van Christus, dat van alle zonden reinigt, dan gaat u met grimmigheid weg. Toen de zondvloed op aarde kwam, en de regen veertig dagen achtereen neerviel, en de fonteinen van de grote afgrond werden opengebroken, toen, geloof ik, zullen er velen geschreeuwd hebben. Velen vloden voor de komende toorn. Sommigen vloden naar de toppen van de met sneeuw bedekte Libanon, anderen naar de steile hoogte van Ararat. Maar Noach alleen geloofde Gods woord, en ging in de ark. Zo ook zijn velen van u beangst over hun zielen, die nochtans het Woord van God niet geloven, en niet schreeuwen naar Christus: "Gij wilt tot Mij niet komen, opdat u het leven mag hebben." Joh. 5: 20. Wij lezen dat, als Christus komen zal met de wolken des hemels, alle geslachten van de aarde over Hem weklagen zullen. Dan zal er niet één man zijn op aarde of in de hel, die niet zal ontwaakt zijn. Ook de hoogmoedigste en verhardste onder u zal dan sidderen. Maar ach, alleen zij, die Zijn woord geloven, zullen de toevlucht nemen onder Zijn vleugelen. Lieve vrienden, het is niet genoeg dat u bekommerd bent over uw zielen; u moet de toevlucht nemen tot Christus; ja, u moet in Christus zijn, anders bent u niet behouden.

3. Allen, die van God geleerd zijn, verlangen naar Christus.

"Een iegelijk, die het van de Vader geleerd heeft, komt tot Mij." Joh. 6: 45. "Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen. En die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen." Joh. 6: 37. Wanneer een zondaar door God is overtuigd dat zijn zonden een last zijn zwaarder dan hij kan dragen, dat zij, zo hij daarin sterft, hem voor eeuwig in de hel zullen storten; wanneer hij daarbij is overtuigd dat God een Lam ten slachtoffer gegeven heeft, dat dit Lam een genadegift Gods is voor een iegelijk zondaar, dan dringt hij door de menigte heen. Anderen mogen achterblijven, hij kan niet meer. Hij legt Zijn beide handen op het hoofd van dit Lam Gods, en zegt: "Mijn Heere, en mijn God." Joh. 20 : 28. "Want deze God is mijn God, eeuwig en altoos. Hij zal mij geleiden tot de dood toe." Psalm 48 : 15. "Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, also schreeuwt mijn ziel tot U, o God."

Zo er iemand van u overtuigd is dat hij diep verdorven is, dat de hemel gelijk is aan een grote stad met wallen, dat u daar buiten bent, en dat de storm van de toorn van God op het punt is van u te overvallen; heeft God u daarbij overtuigd, dat Christus de enige poort is, waardoor u in de stad komen kunt, dat Hij is de enge poort eng, doch juist wijd genoeg voor de grootste zondaar o, dan weet ik dat u zult strijden om in te gaan, dat u alle krachten zult inspannen, dat ge u dag noch nacht rust zult gunnen: "Gelijk het hert schreeuwt naar de waterstromen, also schreeuwt mijn ziel tot U, o God." Als er iemand van u is overtuigd, dat de zonde een dodelijke kwaal is, dat alle geneesheren en

geneesmiddelen dezer wereld daarvoor ijdel zijn, dat Christus, de enige Medicijnmeester, machtig is en gewillig u van uw kwaal te verlossen ik weet dat u voorwaarts zult dringen, wat ook anderen mogen doen: "Indien ik alleenlijk Zijn kleed mag aanraken, zo zal ik gezond worden." Matth. 9 : 21. "Gelijk het hert schreeuwt naar de waterstromen, also schreeuwt mijn ziel tot U, o God." Hoe graag zou ik alle schreeuwende zielen willen uitnodigen in het geloof Christus aan te grijpen. Het is een treurige waarheid, dat de meeste Christenen in onze dagen veeleer komende zijn tot Christus, dan dat zij werkelijk tot Hem gekomen zijn. Voor het merendeel bent u gelijk aan de doodslager, die vluchtende is naar de vrijstad, in plaats dat u gelijk zou zijn aan hem, die reeds rustig neerzit binnen haar poorten.

O, indien ge uw verdoemelijkheid gevoelt, indien u gelooft dat God een vrijplaats voor zondaars heeft daargesteld, waarom dan wilt ge uw ziel niet rustig neerleggen op het volbrachte werk van Hem, die uw Borg en Middelaar is? Waarom wilt u dan om de vrijstad blijven ronddolen, in plaats vandaar binnen te gaan? Deze heilige instelling heeft ten doel u te leren uzelf Christus in het geloof toe te eigenen, niet langer te aarzelen, maar de hand des geloofs uit te strekken en Christus aan te grijpen. U komt niet om naar het brood en de wijn te zien, maar om het aan te grijpen en te eten en te drinken. Neemt, eet, schreeuwende zielen! God geve u daarbij licht opdat ge u aan Christus mag toevertrouwen, en zeggen: "Deze God is mijn God, eeuwig en altoos."

II. Zucht naar heiligheid doet de ziel schreeuwen naar God.

1. *Onbekeerde zielen hebben geen begeerte naar heiligheid, en daarom schreeuwen zij niet naar God en Christus.* Dit is inderdaad de voornaamste reden waarom vele arme zondaars niet tot Christus komen. Zij weten dat, indien zij tot Christus kwamen, zij een nieuw hart zouden ontvangen, dat zij voor eeuwig afscheid zouden moeten nemen van al hun vroegere metgezellen en verlustigingen. Maar de meesten zouden liever naar de hel gaan dan hiertoe te besluiten. Toen eens enige Groenlanders in deze streken gebracht waren, zagen zij niet de minste schoonheid in onze rijke korenvelden, in onze bossen en weiden; zij verlangden naar hun sneeuwvelden, naar hun in de zon schitterende ijsbergen. Toen zij in onze huizen kwamen, konden zij de daar heersende reinheid niet verdragen; verre daarboven stelden zij hun eigen rokerige, smerige hutten. Zo is het ook met diegenen uwer, die onbekeerd zijn. U bent opgegroeid met harten bevroren voor God en Goddelijke dingen, en wanneer u nu ziet dat het hart van een Christen gelijk is aan een tuin, met de rivier van het leven midden in hetzelfde, terwijl de liefelijke bloemen van zachtmoedigheid, liefde en heiligheid daarin welig groeien, dan kunt u het gezicht daarvan niet verdragen. U houdt meer van uw eigen bevroren hart. Wanneer u het reine hart van een kind van God ziet, dan zegt gij: ik heb liever mijn eigen boze hart. Dit is, helaas! het geval met de meesten. U wenst niet heilig gemaakt te worden, u schreeuwt niet om een nieuwe geboorte. Er is genade nodig om genade te begeren. U begeert er niet naar een nieuw schepsel gemaakt te worden, u wilt liever het beeld van de duivel blijven dragen dan veranderd te worden naar het beeld van God. U bent gelijk aan Jeruzalem: "Wee u, Jeruzalem! zult u niet rein worden? Hoe lang nog na dezen?" Jer. 13: 27.

2. *Alle geredde zielen daarentegen schreeuwen om heiligheid.* "Gelijk het hert schreeuwt naar de waterstromen, also schreeuwt mijn ziel tot U, o God." Wanneer een ziel zich Christus heeft toegeëigend, zo is zij daarom nog niet op eenmaal volkomen heilig gemaakt: "Het pad van de rechtvaardigen is gelijk een schijnend licht, voortgaande en lichtende tot de volle dag toe." Spr. 4: 18. Evenals bij het aanbreken van de dag het licht te kampen heeft met de duisternis, en vaak door dikke wolken moet

heenbreken, en de dag eerst tot zijn volle luister gekomen is, wanneer de zon in al haar glans is te voorschijn getreden, zo is het ook met de heiligheid des Christens. Evenals op de vruchtbaarste akkers, al zijn ze ook diep geploegd, het onkruid nochtans welig tussen het koren opschiet, zo ook blijft er in het hart van de gelovige nog menige wortel van de bitterheid over. Paulus dankte God voor de genade, die aan de Korinthiërs geschonken was, dat het hun aan geen gave was blijven ontbreken. En nochtans zegt hij, dat er twist en nijd en tweedracht onder hen was, zodat hij hen niet geestelijk noemen kon, maar integendeel vleeselijk. Zo is het met ieder Christenhart. Het onkruid groeit in de best onderhouden have. Christus is genoegzaam om in al onze noden te voorzien. Het is onze eigen schuld, dat wij niet heilig zijn gelijk God heilig is. Het ligt niet aan Christus, maar aan onszelf, dat wij menigmaal in het nauw worden gebracht. De regen van genade is overvloedig genoeg, maar wij doen onze mond niet wijd genoeg open. Iedere ziel echter, die in Christus is, haat de zonde, schreeuwt naar heiligheid. Niets doet de Christen meer tot God schreeuwen dan het bederf, dat in hem strijd voert. Paulus bad nimmer met meer vuur dan toen hij de doorn in zijn vlees gevoelde. De doorn in het vlees doet onze ziel tot God schreeuwen.

Wanneer een schip door de eb op een zandbank wordt gelaten, dan is het anders zo trotse vaartuig een hulpeloze klomp. De matrozen mogen trachten het wederom vlot te maken, maar al hun pogingen zullen slechts strekken om het vaartuig dieper in het zand te doen zinken. Zij kunnen niets anders doen dan wachten op de vloed, opdat de golven het schip weer omhoog heffen, en het zijn weg naar de haven mag vervolgen. Zo is het met de Christen. U bent menigmaal gelijk aan een schip op een zandbank. U kunt uzelf niet losmaken. U wendt allerlei plichten aan, maar dat is een zwaar en tevens nutteloos werk. Zonder Christus kunt u niets doen. U verlangt en schreeuwt naar Christus, om de uitstorting van Zijn Geest, om uw ziel boven de golven te verheffen, en u voorspoedig heen te voeren naar de hemelse haven.

3. *Vermoeide zielen, komt nog heden tot Christus!* Sommigen van u gevoelen de doorn in het vlees, en u bidt dat hij van u worde weggenomen. Sommigen van u gevoelen zich gelijk aan de misdadiger, die aan een dood lichaam was vastgeketend. U gevoelt de walgelijkheid van het lichaam van de zonde en u roept: "Ik ellendig mens!" Sommigen van u zijn gelijk aan het hert, dat verwond is door een leeuw, en siddert van zijn gebrul. U bent verwond door satan, en u beeft van zijn brullen. Komt tot Jezus. Hij zal u rust geven, o schreeuwende ziel! Grijp Christus aan, laat Christus u alles zijn. Zonder Hem kunt u niets doen. Door Christus, die u kracht geeft, kunt u al die dingen doen. Het Avondmaal moet u leren alles alleen van Christus te verwachten. U beziet het brood niet slechts, u neemt het niet alleen in uw handen, u eet en drinkt. Treed dan in persoonlijke vereniging met Christus, verlangende ziel, en Hij zal uw sterkte zijn: "God is ons een toevlucht en sterkte." Psalm 46: 2.

III. Moedeloosheid doet de ziel tot God roepen.

1. *Gelovigen moesten nimmer moedeloos zijn.* Het strijdt met de belofte: "Die in Hem gelooft, zal niet beschaamd worden." 1 Petrus 2: 6. Christus is altijd dezelfde. Zijn gerechtigheid is alle dagen even volkomen. Wees u met die gerechtigheid bekleed, dan moest uw^o vrede zijn gelijk een rivier. Het is zeer smadend voor Christus, dat gelovigen de ganse dag met gebogen hoofd gaan: "Verblijdt u in de Heere te allen tijd; wederom zeg ik u: verblijdt u." Fil. 4: 4. Nochtans vrees ik, dat sommigen van u kunnen getuigen dat de gelovige soms maar al te moedeloos is. De maan schijnt niet altijd aan een onbewolkte hemel. Het schip zeilt niet immer op een kalme zee. De gelovige wandelt niet altijd in het genot van de glans van zijns Vaders aangezicht.

1ste. Uiterlijke omstandigheden veroorzaken soms moedeloosheid, wanneer zij ons onverwacht overkomen, wanneer wij de bedoeling Gods daarin niet kunnen zien, wanneer wij Zijn liefde verdenken, en in donkerheid geraken. Zo was het met Job: "De dag verga, waarin ik geboren ben, en de nacht, waarin men zei: Een knechtje is ontvangen." Job 3: 3.

2e. De zonde, in het hart toegelaten zijnde, is de grootste en meest gewone oorzaak van moedeloosheid. God is een ijverig God. Zo was het met Israël: Zij zegt: "Ik zal mijn boelen nagaan, die mij mijn brood en mijn water, mijn wol en mijn vlas, mijn olie en mijn drank geven." Hos. 2: 4. De ontmoedigde ziel schreeuwt naar God. Ziet het aan Job: "Och, of ik wist dat ik Hem vinden zou! ik zou tot Zijn stoel komen." Job 23: 3. Zo is het ook met de bruid: "Ik zal nu opstaan, en in de stad omgaan, in de wijken en in de straten." Hoogt. 3: 2. Zo ook David: "Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, also schreeuwt mijn ziel tot U, o God." Wanneer een kind, dat teder is opgevoed, dat gewoon is aan warme kleren en behoorlijk voedsel, en door een liefderijke moeder van alles is verzorgd geworden, plotseling in de koude, liefdeloze wereld wordt gestoten, dat is inderdaad verschrikkelijk! Geen wonder, dat zulk een kind weeklaagt over het huis van zijn vaders, over de glimlach zijner moeder! Zo ook is het met een kind des lichts, hetwelk in de duisternis wandelt.

Troosteloze zielen, och! wat ik u bidden mag, komt tot God, de levende God! Enigen van u gevoelen zich wellicht gelijk aan een schip, dat door een stormachtige zee heen en weer geslagen wordt. De afgrond roept tot de afgrond, bij het gedruis van Gods watergoten; al Zijn baren en Zijn golven zijn over u heengegaan. Laat u dan toch overreden Christus aan te grijpen, die u om niet aangeboden wordt. Laat het onderzoek varen of u wel ooit geloofd hebt. Geloof nu. Het sacrament van het Avondmaal is juist gepast voor u. U zegt de Zaligmaker niet te zien; wel, in het brood en de wijn wordt Hij u duidelijk voor ogen gesteld: "Dit is Mijn lichaam, hetwelk voor u gegeven wordt." Luk. 22: 19. U zegt: Maar hoe kan ik weten dat Hij juist een Zaligmaker is voor mij? Ziet hier het brood, dat u om niet aangeboden wordt: "Wie wil, neme het water van het leven om niet." Openb. 22: 17. U zegt: Maar hoe weet ik dat Hij mij nog wordt aangeboden?

Ik antwoord: "Nog is er plaats." Luk. 14: 22. Hier is brood in overvloed.

U zegt: Maar mag ik inderdaad Christus maar zo aangrijpen?

Ik antwoord: "Neem, eet, Matth. 26: 26 schreeuwende ziel, kom en schuil onder Zijn vleugelen." De Geest en de bruid zeggen: "Kom!"

Dundee, 4 november 1838. Avondmaalspreek.

6. IK SLIEP, MAAR MIJN HART WAAKTE

"Ik sliep, maar mijn hart waakte; de stem mijns Liefsten, Die klopte, was: Doe mij open, Mijn zuster, Mijn vriendin, Mijn duive, Mijn volmaakte! Want Mijn hoofd is vervuld met dauw, Mijn haarlokken met nachtdruppen." Hooglied 5: 2

De voorgelezen tekst bevat een van de treurliederen, waaruit dit heerlijke boek is samengesteld. Het onderwerp daarvan is een gesprek tussen een verlaten en bedroefde vrouw en de dochters van Jeruzalem.

1ste. Vooreerst verhaalt zij hen, hoe zij door luiheid haar man van zich gestoten heeft. Hij was voor een dag op reis geweest en zou niet voor des avonds terugkeren. In plaats van met ongeduld op haar heer te wachten, had zij de deur gesloten en zich ter taste begeven: "Ik sliep, maar mijn hart waakte." In deze half slapende, half wakende toestand, hoort zij de stem van haar man: "Doe mij open, mijn zuster, mijn vriendin, mijn duive, mijn volmaakte! want mijn hoofd is vervuld met dauw, mijn haarlokken met nachtdruppen." Maar de luiheid had de overhand op haar en zij wilde niet opendoen, maar antwoordde hem met dwaze verontschuldigen: "Ik heb mijn rok uitgetogen, hoe zal ik hem weer aantrekken? Ik heb mijn voeten gewassen, hoe zal ik ze weer bezoedelen?"

2e. Zij verhaalt haar verder haar droefheid en angst om haar man te vinden. Hij trachtte de deur te ontgrendelen, maar die was gesloten. Dit deed haar geheel ontwaken. Zij liep naar de deur en deed open, maar haar geliefde had zich omgekeerd en was weggegaan. Zij luisterde, zij zocht buiten de deur, zij riep, maar hij antwoordde niet. Zij volgde hem op de straten, maar de wachters vonden haar, en sloegen haar en namen haar sluier van haar, en tegen de morgenstond verscheen zij aan de dochters van Jeruzalem en bezwoer hen haar te helpen: "Ik bezweer u, indien gij mijn liefste vindt, wat zult u hem aanzeggen? Dat ik krank ben van liefde."

3e. De dochters van Jeruzalem, verwonderd over haar angst, vraagden haar: "Wat is uw liefste meer dan een ander liefste?" Dit geeft gelegenheid aan de bedroefde bruid om uit te weiden over de volmaaktheden van haar heer, hetwelk zij in een schone beschrijving doet; haar hart wordt voller naarmate zij er mee voortgaat, totdat zij zeide: "Zo is mijn liefste, ja zo is mijn vriend, o, dochters van Jeruzalem!" Zij schijnen ingenomen door de beschrijving en zijn nu evenzeer bezorgd om deze liefste te zoeken. "Waar is uw Liefste heengegaan, o gij schoonste onder de vrouwen? waarheen heeft uw liefste het aangezicht gewend, dat wij hem met u zoeken?" Hooglied 6: 1.

Dit is het eenvoudige verhaal dat wij voor ons hebben. Maar u zult spoedig bemerken, dat er een diepe zin in ligt; dat het verhaal slechts een spiegel is, waarin ieder verstandig kind Gods de gewone ondervindingen uit het leven van een gelovige kan zien.

1e. De bedroefde bruid is de gelovige ziel.

2e. De dochters van Jeruzalem zijn medegelovigen.

3e. De wachters zijn leraars.

4e. En de alom Geliefde is onze Heere en Heiland Jezus Christus.

I. Gelovigen laten door traagheid dikwijls een gelegenheid voorbijgaan om met de Heere gemeenschap te hebben.

1. Merk op dat Christus gelovigen zoekt. Het is waar dat Christus onbekeerde zielen zoekt. De hele dag strekt Hij Zijn armen uit tot een verhard en ongehoorzaam volk. Hij

is de herder die het verloren schaap zoekt. Maar het is waar dat Hij ook zo Zijn eigen volk zoekt, opdat Hij bij hen mag wonen en hun vreugde volmaken. Christus laat een ziel niet varen, wanneer Hij haar de zonde vergeven heeft. Dan eerst bezoekt Hij een ziel getrouw. Door het dagelijks lezen van Gods Woord bezoekt Christus de gelovige ziel. Door het dagelijks gebed openbaart Christus zich aan de Zijnen op een geheel andere wijze dan aan de wereld. In het huis Gods komt Christus tot de Zijnen, en zegt: "Vrede zij ulieden." En in het Avondmaal maakt Hij zich hun bekend in de breking des broods en zij roepen uit: "Het is de Heere!" Dit zijn bijzondere tijden wanneer de Heere tot de Zijnen komt.

2. Merk op, dat Christus zo aan de harten van de gelovigen klopt. Zelfs gelovigen hebben deuren aan hun harten. U zou misschien denken dat, wanneer Christus eenmaal ingang gevonden heeft in het hart van een zondaar, Hij nooit meer tegenstand zou vinden. U zou denken, dat, gelijk Simson de poorten van Gaza met deuren en grendels wegdroeg, zo ook Christus al de poorten en deuren van gelovige harten wegneemt. Maar nee, er blijft een deur aan het hart en Christus staat en klopt. Hij wil graag binnenkomen. Het is Zijn vreugde niet dat wij eenzaam en verlaten zouden zijn. Het is Zijn blijdschap om tot ons te komen en Avondmaal met ons te houden en wij met Hem.

3. Merk op, dat Christus zegt: "Doe Mij open, Mijn zuster, Mijn vriendin, Mijn duive, Mijn volmaakte." O, welk een aaneenschakeling van liefelijke woorden is hier, die alle betrekking hebben op een arme zondaar, die in Christus gelooft.

1ste. "Mijn zuster." U herinnert u hoe Jezus Zijn hand naar Zijn discipelen uitstreckte en zei: "Ziet Mijn moeder en Mijn broeders; want zo wie de wil van God doet, die is Mijn broeder, en zuster, en moeder." Markus 3: 35.

2e. "Mijn liefste." Want u weet hoe lief Hij zondaars heeft, dat Hij de hemel uit louter liefde verliet en uit louter liefde voor zondaars leefde, stierf en weer opstond. En wanneer iemand in Hem gelooft dan noemt Hij hem: "Mijn liefste."

3e. "Mijn duive." Want u weet dat wanneer een zondaar in Jezus gelooft, de Heilige Geest hem gelijk een duif gegeven wordt; daarom noemt Jezus zo'n ziel "Mijn duive."

4e. "Mijn volmaakte." Zonderbare naam, gegeven aan een arme, onvolmaakte zondaar! Maar u herinnert u hoe Jezus heilig, vlekkeloos en volmaakt was. Hij was dit in onze plaats; wanneer een arme zondaar in Hem gelooft, dan wordt hij als volmaakt beschouwd. Christus zegt: "Mijn volmaakte." Met deze woorden zocht Christus een ingang te vinden in het hart van een gelovige. O, hoe vreemd dat het hart aan zo'n liefde weerstand kan bieden!

3. Merk op, Christus wacht: "Mijn hoofd is vervuld met dauw en mijn haarlokken met nachtdruppen." Het geduld van Christus met onbekeerde zielen is wonderbaar. Dag aan dag onderhandelt Hij met hen: "Bekeer u, want waarom zou u sterven?" Ez. 33: 11. Nooit stond een bedelaar langer aan de deur van een rijke, dan Jezus, de almachtige Heiland, aan de deur des harten staat van zondige schepselen. Maar Zijn geduld met de Zijnen is nog oneindiger. Zij kennen Zijn liefde en willen Hem toch niet binnenlaten. Hun zonde wordt groter en toch blijft Hij genadig.

4. Gelovigen zijn dikwijls traag in deze bijzondere tijden en wijzen de Heere met dwaze verontschuldigen af.

1ste. Het uur van dagelijkse godsdienstoefening is een bijzonder uur met Christus, waarin Hij zoekt en klopt en spreekt en wacht. En toch, lieve gelovigen, hoe dikwijls bent u traag en doet dwaze verontschuldigen! U ziet op iets anders of hebt uw hart gezet op aardse genoegens en u laat de Heiland niet in.

2e. Aan de tafel des Heeren is men zeer bijzonder met Christus. Dan horen de gelovigen Hem kloppen en zeggen: "Doe Mij open." Hoe dikwijls laat men deze gelegenheid voorbijgaan door traagheid, door gebrek om de gave die in ons is op te wekken, door gebrek aan oplettendheid, door aan wereldse dingen te denken, door onwil om er ons mee bezig te houden! "Ik heb mijn rok uitgetogen, hoe zal ik hem weer aantrekken? Ik heb mijn voeten gewassen, hoe zal ik ze weer bezoedelen?" Zonder twijfel zijn hier enige kinderen Gods, die Christus op de laatste sabbat niet aan Zijn tafel vonden, en die dus ongesterkt en ongetroost weggingen. Uw eigen traagheid was daarvan de oorzaak. Christus klopte, maar u wilde Hem niet binnenlaten. Beschuldigt er dus God niet van. Onderzoekt uw eigen hart, en u zult de ware oorzaak vinden. Misschien kwam u zonder nadenken, zonder zelfonderzoek en gebed, zonder opwekking des geloofs. Misschien dacht u om aards gewin of verlies en u liet de Heere voorbijgaan. Weet dan dat het uw schuld is, en niet die van Christus. Hij klopte en u wilde Hem niet inlaten.

II. Gelovigen, die in de duisternis zijn, kunnen geen rust hebben zonder Christus.

In de gelijkenis zien wij dat, toen de bruid zag, dat haar heer weggegaan was, zij zich niet meer ter ruste begaf. O nee, haar ziel was bedroefd over zijn woorden. Zij luistert, zij zoekt, zij roept. Zij krijgt geen antwoord. Zij vraagt de wachters, maar zij verwonden haar en nemen haar sluier weg; toch houdt zij niet op met zoeken. Zij bezweert de dochters van Jeruzalem om met haar te zoeken. Zo is het ook met de gelovige. Wanneer de trage gelovige werkelijk gevoelt dat Christus van hem is weggegaan, dan is hij niet meer traag. Gelovigen hebben rust' zolang als zij zichzelf wijs maken dat alles goed is. Maar wanneer zij gewaar worden, door de een of andere zonde of door de boosheid van hun hart, dat Christus van hen is gegaan, dan hebben zij geen rust meer. De wereld kan wel vrede hebben, zelfs al weet zij dat zij niet in Christus is. Satan wiegt hen in slaap. Zo is het niet met de gelovige hij kan niet rusten.

1ste. Hij doet alles wat hij kan. Hij luistert. Hij zoekt, hij roept. De Bijbel wordt opnieuw getrouw onderzocht. De ziel zoekt God en roept Hem aan in het gebed, maar dikwijls tevergeefs. Zij krijgt geen antwoord en heeft geen bewijs van Christus' tegenwoordigheid.

2e. Hij gaat tot leraars de wachters Gods op de muren van Sion. Zij spreken vertrouwend en oprecht met de wederstrevige ziel, nemen haar sluier weg en tonen hen haar zonden aan. De ziel is nu terneergeslagen en verwond en staat zonder bescherming. En toch laat zij niet af van Christus te zoeken. Een geheel natuurlijk hart zou hieronder bezwijken. Maar niet de gelovige, die in duisternis zit.

3e. Hij neemt de toevlucht tot Christelijke vrienden en metgezellen en vraagt hen om met hem te bidden en hem te helpen: "Ik bezweer u, o gij dochters van Jeruzalem, dat zo gij mijn liefste vindt, gij hem zult aanzeggen, dat ik krank ben van liefde."

Is er een onder u, die in duisternis zit en die aldus Christus zoekt? U dacht dat u werkelijk een gelovige in Jezus was. Maar u bent in zonde en duisternis gevallen en al uw goede hoedanigheden zijn overschaduwd. U zoekt nu Christus met uw hele hart. Uw ziel is bedroefd vanwege Zijn woord. U zoekt, u roept, hoewel u geen antwoord krijgt. U onderzoekt uw Bijbel, hoewel hij u geen troost geeft. U bidt, hoewel u er geen troost in vindt, hoewel u niet zeker bent dat u verhoord zult worden. U raadpleegt leraars, en wanneer zij u de waarheid zeggen, dan bent u niet beledigd. Zij verwonden u en nemen uw sluier weg. Zij zeggen u, niet op vroegere ondervindingen te steunen, daar dit bedrieglijk is; zij vermeederen alleen uw angst, en toch volgt u Christus na.

U zoekt de dochters van Jeruzalem want zij zijn Gods volk en u bezweert haar om voor u te bidden. Is dit met u het geval? Gelijk men het aangezicht in een spiegel ziet, ziet u

ook hierin uw eigen beeld? Gevoelt u dat u buiten Christus geen rust kunt hebben? Dan wees niet teveel terneergeslagen. Dit is geen bewijs dat u geen gelovige bent, maar dikwijls het tegendeel. Zeg: "Wat buigt ge u neer, o mijn ziel en bent onrustig in mij? Hoop op God, want ik zal Hem nog loven voor de verlossingen Zijn aangezichts." Psalm 42: 6. Zijn er enigen onder u, die sinds de laatste zondag door de een of andere zonde gevoelen, dat Christus van hen is weggegaan? Zonder twijfel moeten er sommigen zijn, die gedurende deze week ondervonden hebben dat, hoewel zij aan de tafel des Heeren komen, nochtans hun verzenen tegen Hem opgeheven hebben. En zit u nu tevreden, zonder vrees terneer? Bent u gevallen en zoekt u niet zo haastig mogelijk op te staan en Christus te zoeken? ach, dan twijfel ik over uw toestand. Maar zeg liever, ik behoef niet te twifelen: u hebt nooit de Heiland gekend u bent de Zijne niet.

III. Gelovigen, die in duisternis zitten, zijn krank van liefde en meer dan ooit vol van de lof van Christus.

In de gelijkenis verhaalt de bruid aan de dochters van Jeruzalem, dat zij krank is van liefde. Dit was de boodschap, die zij haar gaf om hem aan te zeggen, en toen zij haar vragen deden over haar liefste, toen gaf zij haar een rijke en levendige beschrijving van zijn volmaaktheden, en eindigde zeggende: "Zulk een is mijn Liefste." Zo is het met de gelovige in tijden van donkerheid. "Hij is krank van liefde." Wanneer Christus tegenwoordig is, dan voelt hij zich niet krank. Christus is de gezondheid van de ziel. Wanneer ik Hem gelovig als een Borg aanneem, dan verspreidt zich een grote kalmte over de inwendige mens; de pols van de ziel slaat kalm en gemakkelijk; het hart rust zacht en in vrede in de Heere. De ziel is tevreden met Hem rust in Hem: "Keer weer tot uw rust, o mijn ziel." Psalm 116: 7. Daar is geen gevoel van ziekte. Op Hem te zien en Hem lief te hebben, is gezondheid voor de beenderen en gezondheid voor de ziel.

Maar wanneer het Voorwerp van de liefde weg is, dan wordt het hart ziek. Wanneer het hart het geliefde voorwerp overal zoekt en het niet kan vinden, dan zucht het: "De uitgestelde hoop krenkt het hart." Spr. 13: 12. Wanneer de woudduif haar metgezel verloren heeft, dan zit zij treurig en eenzaam en wil niet vertroost worden. Wanneer de vogel, die van zijn jongen beroofd is, gedurig terugkomt en heen en weer vliegt boven de plaats, waar zijn nest gebouwd was, dan vervult hij het woud met zijn klaagtonen; hij is: "ziek van liefde." Dit is een natuurlijk verlangen. Zo is ook het geestelijk verlangen. Wanneer Jezus een gelovige ziel verlaat, dan wil zij niet getroost wezen. Wanneer de ziel leest, en bidt, en zoekt, en Jezus nog niet vindt dan treurt het hart en is krank het is "krank van liefde." "Uitgestelde hoop krenkt het hart." Hebt u ooit zo'n krankheid ondervonden? Hebt u ooit gevoeld dat Christus u dierbaar was, en toch niet bij u? Dat u niet op Hem kon vertrouwen, gelijk u vroeger deed, en dat uw ziel toch naar Hem verlangde en niet zonder Hem wilde vertroost wezen?

Indien u dit hebt ondervonden, bedenk dan:

1ste. Dat het een gelukkige krankheid is, geen natuurlijke, maar een geestelijke. Al de moeilijkheden van de aarde zouden u niet "krank van liefde" maken. Nooit zult u er van genezen worden, tenzij u Jezus leert kennen.

2e. Bedenk dat het niet goed is om "krank van liefde" te zijn, het is beter gezond te zijn, Christus te bezitten en Hem in eenvoudigheid lief te hebben. De hemellingen klagen nooit over krankheid. Blijf niet in deze ziekelijke toestand, maar bidt Jezus dat Hij u geneest.

3e. Ik vrees echter, dat velen nooit deze krankheid gevoelen en niet weten wat het is. O, lieve zielen, bedenk dat, indien u nooit de krankheid van de genade voelt, het waarschijnlijk is dat u nooit het leven uit genade gevoeld hebt. Indien u hoorde van

iemand, dat hij gedurende zijn gehele leven nooit pijn of smart gekend had, dan zou u er uit opmaken, dat hij dood was geweest en dat hij nooit geleefd had. Zo ook gij, indien u niets kent van het kranke gevoel van het hart eens gelovigen, dan is het maar al te duidelijk dat u dood bent, dat u nooit geleefd hebt.

IV. De gelovige, die in duisternis zit, looft de Heere.

Er is geen duidelijker bewijs voor een ware gelovige dan dit. Voor de onbekeerde heeft Christus geen gedaante noch heerlijkheid, geen gestalte dat zij Hem zouden begeren. Zelfs bekeerde zielen hebben geen waar begrip van de volmaakte gestalte van Christus. Indien zij zagen hoe Christus in al hun noden voorziet, dan zouden zij niet bezorgd zijn. Maar voor de gelovigen, die in duisternis zijn, heeft Christus een gedaante Hij is schoner dan Hij ooit te voren was. En wanneer de vleiende wereld, of onverschillige lieden vragen: "Wat is uw liefste meer dan een ander liefste?" Dan vindt hij er zijn genoegen in om Zijn volmaaktheden, Zijn persoon, Zijn daden, en alles van Hem op te noemen. Hij vindt er vermaak in om te zeggen: "Hij is de voornaamste onder tienduizend," "Zijn gehemelte is enkel zoetigheid," "Hij is zeer liefelijk."

Een woord tot gelovigen, die in duisternis zijn. Er mogen sommigen zijn die in duisternis wandelen en geen licht hebben. Doe gelijk de bruid; zoek Hem niet alleen, maar loof Hem, door Zijn volmaaktheden te roemen.

1. Omdat dit de beste weg is om Hem te vinden. Een van de voornaamste redenen van uw donkerheid is uw gebrek om Christus aan te nemen. Satan dwingt u om aan honderd andere dingen te denken voordat hij u aan Christus wil doen denken. Wanneer het oog uws geloofs volkomen op Christus gericht is, dan zal uw duisternis in een ogenblik verdwijnen. "Zie op Mij en wordt behouden." Niets doet u meer op Hem zien dan aan anderen over Zijn volmaaktheden te spreken.

2. Omdat u anderen zult overhalen om met u Hem te zoeken. O, lieve broeders, de reden waarom er heden ten dage zoveel duistere Christenen zijn, is dat er zoveel eigenzinnige Christenen zijn. De mensen leven voor zichzelf. Indien u voor anderen wilde leven, dan zou uw duisternis spoedig verdwijnen. Prijs Christus anderen aan, en zij zullen het met u doen. Ouders, prijst Hem uw kinderen aan; kinderen doet het aan uw ouders, en wie weet of God het woord van een gelovige in duisternis gesproken, zegenen zal, dat zij uitroepen zullen: "Waar is uw Liefste heengegaan, o gij schoonste onder de vrouwen? Waarheen heeft uw Liefste het aangezicht gewend, opdat wij Hem met u zoeken?"

7. CHRISTUS, ONZE ENIGE TOEVLUCHT

"Ga heen, Mijn volk, ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga." Jesaja 26: 20

Deze tekst is een gepast woord tot Gods volk in elke tijd van dreigend onheil. De uitdrukking is ontwijfelbaar ontleend aan de vreselijke nacht, waarin de Heere het land van Egypte doorging om al de eerstgeborenen te verslaan, van de eerstgeborene van Farao op de troon tot de eerstgeborene van de gevangene in de kerker. "En Farao stond op bij nacht, hij en al zijn knechten, en al de Egyptenaars. En er was een groot geschrei in Egypte, want er was geen huis waarin niet een dode was."

Maar God had aan Israël geboden het Paaslam te slachten, de type van de Heere Jezus Christus, het Lam Gods, en dat zij een bundel hysop zouden nemen, dit in het bloed dopen, en de bovendorpel en de beide zijposten er mee bestrijken: "En niemand van u zal uitgaan uit de deur van zijn huis, tot aan de morgen." Als had Hij gezegd: "Ga heen, Mijn volk, ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga."

Het is moeilijk te bepalen van welke gramschap hier sprake is. De profetie werd in het begin van Hiskia' s regering uitgesproken, toen er nog veel beroering aan Israël te wachten stond. De inval van Sanherib de Assyriër was nabij, en wordt wellicht in de eerste plaats bedoeld. De inval van Nebucadnézar en de zeventigjarige gevangenschap was ook niet ver af, en werd er mee bedoeld. En de inval van de Romeinen, waarbij Jeruzalem verwoest werd en de Joden eindelijk over de wereld werden verspreid, werd er wellicht ook in aangeduid. En onder al deze gezichten, was Gods woord tot Zijn volk om in de binnenste kamers te gaan, in het toevluchtsoord door Hem bereid, totdat de gramschap zou voorbij zijn. Maar bovenal bedoelt deze profetie de vloed van gramschap, die God nog over de wereld brengen zal, eer het einde daar is, als de Heere ten tweede male komen zal, zonder zonde in heerlijkheid; als Hij wederkomt, niet als een ellendig mens, bekleed met de rok zonder naad, maar versierd in Zijn gewaad, voorttrekkende in Zijn grote kracht; "als Hij zal geopenbaard worden van de hemel met de engelen van zijn kracht, met vlammend vuur wraak doende over degenen, die God niet kennen, en over degenen, die het Evangelie van onze Heere Jezus Christus niet gehoorzaam zijn, wanneer Hij zal gekomen zijn, om verheerlijkt te worden in Zijn heiligen en wonderbaar te worden in allen, die geloven."

In die dag van grote verdrukking, waarin geen vlees zou behouden worden, tenzij die dagen verkort worden, als God de Zijnen zal verzamelen als ' t ware in de binnenste kamers, en ze verbergen totdat die storm voorbij is, zoals Hij ten tijde van de zondvloed, Zijn kleine kudde in de ark bracht, en er staat geschreven: "God sloot achter hem toe." Hij sloot de deuren totdat de stroom van Zijn toorn voorbijgegaan was. Zoals ten tijde van de verwoesting van Jericho, het gezin van Rachab binnenshuis verzameld werd en gered van de toorn, die naar alle kanten uitbrak. Zoals ten tijde van het verslaan van de eerstgeborenen in Egypte, God zijn Israël getrouw bewaarde in hun eigen woningen. Nu, zo wil God ook in de laatste storm, die over deze ellendige wereld zal komen, Zijn uitverkorenen bewaren in het holle van Zijn hand, en zeggen: *"Ga heen, Mijn volk, ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe, verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga."*

De lering, die wij uit deze tekst trekken kunnen, is zeer eenvoudig, en is deze, ***dat God in elke tijd van tegenspoed ons en onze gezinnen een toevluchtsoord aanwijst in Christus.***

Er is nergens anders veiligheid te vinden. Christus is een volkomen toevlucht in elke storm. Op andere plaatsen van de Bijbel wordt Christus vergeleken met "een verbergings tegen de wind, een schuilplaats tegen de vloed, en de schaduw van een zware rotssteen in een dorstig land;" Hij wordt vergeleken bij "een burcht, of een hoog vertrek, waarheen wij kunnen vluchten en veilig zijn;" Hij wordt vergeleken bij "een appelboom onder de bomen des wouds, in wiens schaduw ik mag neerzitten en zijn vrucht is mijn gehemelte zoet." Hier is de vergelijking echter geheel anders, hier wordt Hij bij onze eigen kamer vergeleken, waarvan de deur gesloten is. "Ga heen, Mijn volk, ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe."

Welnu, Christus is werkelijk voor ons in vele opzichten gelijk aan een goed gesloten vertrek: 1ste. Omdat men veilig is bij Hem. In het uur van gevaar zien wij naar geen andere plaats in de wereld om beschutting en veiligheid te vinden, dan naar ons eigen huis, naar de binnenkamer met gesloten deur. Mijn broeders, zo ook Christus. Er is veiligheid bij Hem. "Er is geen verdoemenis voor degenen, die in Christus Jezus zijn." 2e. Omdat er vrede en rust bij Hem is. In de wereld verwachten wij drukte en aanhoudende bezigheid. Maar gaan wij in onze binnenkamer, sluiten wij de deur dicht en de woelige en luidruchtige wereld buiten, daar is alles rust en vrede. Mijn broeders, zo ook Christus. In Hem vinden de vermoedigen rust. Wij zijn dan zonder zorg, wij hebben vrede en hebben "gerustheid en zekerheid tot in eeuwigheid."

3e. Omdat ons tehuis een welbereid toevluchtsoord is, zeer nabij en gemakkelijk te bereiken. Indien wij onze woning zoeken, behoeven wij de adelaar niet te volgen in zijn vlucht naar de top van de steile rotsen, noch de duif die haar nest aan de ingang van het hol maakt; wij behoeven ook niet in de aarde te delven om er ons hoofd in te verbergen. Onze woning is zeer nabij.

Mijn broeders, zo ook Christus. Hij is een Verlosser, die altijd bereid is en niet ver te zoeken. Wij behoeven niet op te klimmen om Christus van boven af te brengen; noch in de afgrond neer te dalen, om Christus uit de doden op te brengen. Nabij u is het Woord, in uw mond en in uw hart. Ja, Hij is een Verlosser van nabij Hij is niet ver van ieder onzer. En dit is de schuilplaats, die God voor Zijn volk heeft toebereid: "Ga heen, Mijn volk! ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga!" En voorwaar! het is een algenoegzame Schuilplaats.

I. Christus is onze toevlucht in elke storm van het geweten.

De grote menigte van onbekeerde zondaren leven geheel gerust in hun zonden, van de ene dag in de andere zonder de minste vrees, hoewel de vloek op hen rust. De oorzaak hiervan is, dat de fiolen van toorn hen nog boven het hoofd hangen, maar nog niet zijn uitgegoten; de vlammen van de hel branden hen onder de voet, maar zonder hen te bereiken. God is lankmoedig, niet willende dat iemand verloren zal gaan. Maar als God een ziel brengt tot kennis van haar toestand, wordt er een storm in het geweten gewekt. O, mijn broeders! er is geen veiligheid meer voor de ziel. Zij gevoelt zich niet een kind van God maar de afschuwelijkheid van de zonde en het vreselijke van de toorn. De Geest heeft haar overtuigd van zonde. Elke zonde van het verleden staat tegen haar op en schijnt om wraak te roepen; al haar zondige daden, het wegnemen van hetgeen niet het hare was, het inlaten met onwettige zaken, het bedrijven van schandelijke en dwaze dingen. De zonden van haar gangen, snel tot bloedvergieten, snel om het verblijf van de

zonde op te zoeken. De zonden van haar ogen, vol van overspel, en die niet ophouden te zondigen, de zonden van haar tong, die de leugen liefheeft en doet, die woorden van gramschap en kwaadspreken voortbrengt, door achterklap en bitterheid, door onvruchtbare woorden van de duisternis die te schandelijk zijn om te zeggen. De zonden van haar hart, dat als een fontein schandelijke begeerten en bewegingen naar het schepsel uitstortte en de Schepper, de boven allen Beminnenswaardige, niet liefhad.

O, mijn broeders, als een mens werkelijk gevoelt dat de toorn van God op hem ligt om een geheel leven in zonde, wie kan die vloed dragen? En, wat het zwaarste is, als de Geest hem overtuigt van zonde, "omdat hij niet in Jezus gelooft." Als de zondaar gevoelt dat Jezus de gehele dag Zijn handen naar hem uitgestrekt heeft, en hij heeft er geen acht op geslagen; dat de vriendelijke Zaligmaker geroepen heeft, en hij heeft niet gehoord, dat hij de genadegaven vertreden heeft, en de Geest van de genade smaadheid aangedaan, dan stijgt de storm van het geweten tot een verwoesting. De vrees van de toorn weegt zwaar op hem, zij is gelijk de golven die over hem gaan. Zijn vrouw en kinderen kunnen hem niet bemoedigen. Zijn metgezellen in de zonde kunnen door hun spot zijn vrees niet verdrijven.

O, mijn broeders, indien u ooit een van zonde overtuigde zondaar gezien hebt, zult u dat treurig, verslagen gezicht niet licht vergeten. Hij is niet zeker of zijn volgende schrede niet ter hel zal zijn. Indien hij inslaapt, weet hij niet of hij in de hel zal ontwaken. Och, is er hier een dus ontwaakte ziel, treurend, geslingerd en nog zonder troost, hoor dit woord: "Ga heen, Mijn volk! ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga." Dit woord is wel voornamelijk gesproken tot het volk van God, dat reeds in Christus geborgen is. Maar voor u is Christus even toegankelijk als voor hen. In Hem is volmaakte veiligheid. Bij Hem is vrede en rust. Hij is een Redder van nabij.

Kom arme zondaren, gaat in uw binnenste kamers. Ieder, die nu in Christus is, werd eenmaal geslingerd zoals gij. Als iemand door de nacht verrast wordt op een eenzaam heideveld, als de ijskoude wind hem scherp tegenwaait, en de dwarrelende sneeuw elke voetstap belemmert, waar wenst hij dan te zijn? Welke plek op de aarde is het levendigst voor zijn smachtende verbeelding? Het is zijn eigen huis, zijn binnenste kamer, met gesloten deur. Och! of hij slechts daar ware, en hij zou zich in veiligheid weten. Arme ziel, zo is het met u, en Christus is zo'n Schuilplaats voor u; niet ver af, maar zeer nabij. Geloof in de Heere Jezus en u zult geborgen zijn. Verberg u bij Hem, want Hij is een verbergend tegen de wind.

II. Christus is een hoog vertrek in tijden van benauwdheid.

Wanneer alle omstandigheden gunstig zijn, is het verwonderlijk om te zien hoe onverschillig onbekeerden voor God en de eeuwigheid zijn. Als de bos van de gezondheid lang op hun wangen is, leven zij voort alsof er geen einde te wachten stond, alsof er geen dood en hel waren. Als hun zaken van week tot week voordelig staan, wanen zij de heren van het heelal te zijn, alsof hun de wereld toebehoorde, als waren huizen, landerijen en geld het hunne, zodat zij er nooit van behoeften te scheiden. Maar ach, nog meer is het te verwonderen, hoe zelfs Gods kinderen onverschillig worden in tijden van langdurige voorspoed, hoe dood en eeuwigheid, met Christus, te zijn, aan Christus gelijk te zijn, minder bekoorlijk voor hen worden dan eertijds; hoe zij de wereld gelijkvormig worden, door te denken dat voorspoed is Godzaligheid; hoe de geringe, onbeduidende bezittingen dezer wereld voor een tijd tussen beide komen en het gezicht benemen op het erfdeel, dat onverderfelijk, onbevlekkelijk en onverwelkelijk is; hoe de glans en pracht van deze boze wereld hun ogen verblinden en het gezicht benevelen om de Koning in Zijn schoonheid te zien en het vergelegen land. Welnu, het is uiterst

belangrijk en leerrijk om op te merken de plotselinge vrees, die zich over het gelaat van de mensen verbreidt, wanneer God een onverwachte omkering van omstandigheden verwekt, wanneer de hemel eensklaps met wolken bedekt is, de donder begint te rollen en de storm nadert. Wanneer er in de handelswereld plotselinge bankroeten plaats grijpen, die, gelijk de sneeuwval in de bergstreken, een ongelukkig dorp overstelpt, gehele huisgezinnen te midden van hun onbezorgde vrolijkheid overvallen, wanneer zulke treffende gebeurtenissen hen tot ondergang en armoede brengen o, het is vreemd om dan te zien, hoe verslagen de wereld is! Haar wijsheid is ten enenmale beschaamd. Of, 'wanneer God een tijd van ziekte en dood zendt, wanneer Hij een verpeste dampkring geeft, wanneer wij bezocht worden door de pestilentie, die in de donkerheid wandelt, en door het verderf, dat op de middag verwoest, wanneer duizend vallen aan onze zijde, en tienduizend aan onze rechterhand,' verwonderlijk is het te zien welk een schrik er over de mensen komt en hoe alle aangezichten verbleken.

Het is gelijk als een aantal vissersschepen een tocht ondernemen met gunstige wind, onder vrolijke zonneschijn, omringd van de blauwe, zacht rollende golven, alles is vreugde en zorgeloosheid in elke boot. Maar eensklaps betreft de lucht, de suizende wind steekt op, een vreselijke storm nadert en de dood grijnst elk in het aangezicht. Ach, als die vrees de manschap van elke boot overvalt, welk inhalen van de zeilen! Welk een krachtinspanning aan het roer! Hoe tracht de een de kust te bereiken, de ander kiest de ruime zee! Zo'n schrik komt er over de onbekeerden in een tijd van uitgebreide ramp. En hoe ernstig zijn zij nu geworden! Hoe nadenkend zien zij er uit, zij staken hun scherts en ijdel gesnap, en wanen dat dit godsdienst is! Zij zijn geheel als het oude Israël: "Als Hij hen doodde, zo vraagden zij naar Hem, en keerden weder, en zochten God vroeg. En gedachten, dat God hun Rotssteen was, en God, de Allerhoogste, hun Verlosser. En zij vleiden Hem met hun mond, en logen Hem met hun tong, want hun hart was niet recht met Hem, en zij waren niet getrouw in Zijn verbond."

Welnu, mijn broeders! in zo'n tijd van benauwdheid is Christus een hoog Vertrek, en hoewel Gods kinderen zelf dan in twijfel en onzekerheid schijnen te zijn, niet wetende wat te doen, waarheen te vluchten, toch kunnen zij Gods woord boven de storm uit horen: "Ga heen, Mijn volk, ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik totdat de gramschap overga." De plaats, waar wij vrede en rust vinden, is geheel als onze eigen kamer met gesloten deur. De storm mag buiten woeden, wij voelen hem niet; de wereld mag haar stem luid verheffen, wij horen het niet. Zo is ook de Heere Jezus een hoog Vertrek voor de gelovige onder alle stormen des levens. De mensen menen dikwijls, dat de redding onzer zielen het enige doel is waarom wij ons in Christus moeten bergen, dat een ontwaakt zondaar bij de Heere Jezus vergeving van zonde en vrede met God vindt, en verder niets. De gehele Bijbel toont echter dat er veel meer in Christus is. Dat wij, in Hem geborgen, gered zijn uit al onze noden, van onze zorgen omtrent gezondheid, geld, de wereld.

In de 34e Psalm wordt het tot vier maal gezegd, dat wij gered zijn als wij tot Christus komen, niet slechts uit één nood, maar uit al onze moeilijkheden: "Ik heb de Heere gezocht, en Hij heeft mij geantwoord, en mij uit al mijn vrezes gered." "Deze ellendige riep, en de Heere hoorde, en Hij verlostte hem uit al zijn benauwdheden." "Zij roepen, en de Heere hoort, en Hij redt hen uit al hun benauwdheden." "Vele zijn de tegenspoeden des rechtvaardigen, maar uit alle die redt hem de Heere." En de reden is eenvoudig deze: zijn wij in Christus geborgen, dan wordt de God van de voorzienigheid onze God en Vader, en wij weten dat Hij alles zal doen medewerken ten goede. De Heere is onze Herder, ons zal niets ontbreken. Welk aards goed ons ontnomen worde, wij weten dat

ons eeuwig goed verzekerd is: "Ik weet, in Wien ik geloofd heb, en ik ben verzekerd dat Hij machtig is, mijn pand, bij Hem weggelegd, te bewaren tot die dag."

O, mijn gelovige vrienden! Waarom zou u moedeloos zijn in deze tijd van heersende ziekte en ramp? Waarom zou u verslagen zijn, alsof God u met een wolk van Zijn toorn bedekte? Deze wolken zijn wellicht enige druppelen van Gods toekomstige toorn over de wereld, zij zijn gelijk het begin van een onweer. Maar tot u spreken zij de taal van de liefde. God wil dat ge u nog meer zult verbergen in Christus, dat ge u meer zult afscheiden van de wereld: "Ga heen, Mijn volk, ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe." Wij zouden de zegen van ons "thuis" nooit zo waarderen, indien er geen winter met sneeuwjacht en stormwinden was, die ons om de gelukkige haard doet scharen. Zo zou ook gij, gelovige, de zegen niet kennen van zo'n hoogvertrek als Christus is, indien er geen ziekten en dreigende gevaren waren, die u naar Hem uitdrijven. Zo laat dan elke druppel van de wraak die om u heen valt, met nieuwe kracht tot uw ziel spreken, nieuw leven geven aan het geloof, warmde ge u aan Jezus vastklemt. Laat elke zucht, die u hoort, als een stem van God zijn, zeggende: "Ga heen, Mijn volk, ga in uw binnenste kamers."

En u, arme zielen zonder Christus! Ach, waarheen zult u vluchten, arme schapen zonder herder, weerloos en verloren in 's werelds woestijn? U hebt geen thuis. Ga in uw binnenste kamer, en sluit de deur; de wraak kan u toch bereiken. God is tegen u, Zijn toorn rust op u. De dag des Heeren is duisternis, en geen licht voor u. Waar u ook gaat, u bent verloren: "als wanneer iemand vlood van het aangezicht eens leeuws, en hem ontmoette een beer, of dat hij kwam in een huis, en leunde met zijn hand aan de wand, en hem beet een slang."

O, mijn broeders, u bent mannen, u hebt uw rede, wilt u niet vluchten voor de toekomstige toorn? Zullen deze uitterende ziekten u niet overtuigen dat God sterker is dan gij, dat u niets bent in de hand van een vertoornde God? Ook voor u is Christus, de deur ter redding, nog open, wijd open. Kom, o arme zondaar, "ga in de binnenste kamer, en doe de deuren na u toe. Verberg u een klein ogenblik, totdat de gramschap overga."

Nog *twee opmerkingen* wens ik u ten besluit mee te delen:

1. Dat deze plaats ons opwekt om in Christus onze toevlucht te zoeken, niet slechts ieder voor zich, maar gehele huisgezinnen. Dit leerde God ons zeer bepaald in de redding van Israël uit Egypte, want Hij verzamelde Israël niet in een of andere sterkte waar het veilig zou zijn, maar gebod elk gezin in zijn eigen huis te blijven en de deurposten met bloed te besprengen. Zo was het ook in de redding van Noach: God redde niet enkelen, maar een geheel gezin. Zo ook in de redding van Lot: God redde Lot en al de zijnen. En zo ook met Rachab: zij en haar huis werden ingesloten en behouden. Mijn vrienden, God is nog de God van de huisgezinnen; nog wenst Hij u met de uwen te behouden. Hij zegt het in de woorden die voor mij liggen: "Ga heen, mijn volk; ga in uw binnenste kamers." Wij leven helaas! in een tijd, waarin de huisgodsdienst nagelaten wordt. De mensen zijn te trots om aan Abraham gelijk te zijn, en hun kinderen en dienstboden voor te gaan. De mensen zeggen nu als Kaïn: "Ben ik mijns broeders hoeder?" Ach, waar zijn onze Andréassen nu? Andréas vond eerst zijn broeder Petrus, en zeide tot hem: "Wij hebben gevonden de Messias. En hij leidde hem tot Jezus." Wat? Is er nog één onder u, die een kind van God meent te zijn, en zich schaamt om te midden van de zijnen neer te knielen en te bidden? Helaas, mijn vriend, u meent een kind van Abraham te zijn. Maar let wel, u doet de werken van Abraham niet.

Ja, mijn broeders, gehele gezinnen moeten behouden worden; want gehele gezinnen gaan de hel tegemoet. O die de Heere kent, ontroert uw hart niet over uw betrekkingen die verloren gaan? Meent u niet iets te kunnen doen om hen voor Christus te winnen?

Wilt u ons ten minste niet ondersteunen door woord en gebed, en door de weg te banen voor de dienstknecht van God in de schoot van u onbekeerde gezinnen? Ja, in deze tijd van de benauwdheid, wilt u hen niet bij de hand nemen, zoals de engelen aan Lot deden? Hoort! De Heere roept het u toe: "Ga heen, mijn volk! ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga." Ik zie hierin dat de gevaren, waaraan de gelovigen blootgesteld zijn, slechts voorbijgaand zijn. God zegt: "verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga." Zo was het ook in de nacht, toen God de eerstgeborenen in Egypte sloeg. Slechts voor één nacht behoefden zij zich in hun huizen te verbergen: "Niemand van u zal uitgaan uit de deur van zijn huis, tot aan de morgen." Zo was het bij de verwoesting van Jericho: Rachab en haar gezin verborgen zich zeven dagen totdat het gevaar voorbij was. Zo zijn ook nu de beproevingen van de gelovigen slechts voor een tijd. "Onze lichte verdrukking, die zeer haastig voorbijgaat."

En het oordeel, dat over de wereld komen moet, zal zeer haastig voorbijgaan; spoedig zal het voleindigd zijn.

1ste. Tijdelijke benauwdheden gaan haastig voorbij; deze treurige ziekten en verwoestende plagen zullen niet altijd voortduren, een korte tijd, en dit lichaam kan niet meer gekweld worden door de smart. Ik weet, dat, indien een van u gesmaakt heeft hoe zoet het is Christus toe te behoren, u niet anders wenst dan voor eeuwig bij Hem geborgen te zijn. Maar dit is u niet opgelegd: "verberg u als een klein ogenblik." Leef nog enige jaren in het geloof, en u zult daarna in heerlijkheid leven. "Indien wij met Hem lijden, wij zullen ook met Hem heersen."

2e. De gramschap in de jongste dag zal haastig voorbijgaan. Tijden van benauwdheid naderen, mijn vrienden; vergeefs zouden wij het verbergen, zoals de wereld die nooit gezien heeft. En tenzij deze dagen niet verkort werden, geen vlees zou behouden worden. Maar om van de uitverkorenen wil zullen die verkort worden; zij zullen haastig voorbijgaan. Of deze dagen van de benauwdheid in onze leeftijd zullen vallen, ik weet het niet; want wij kennen noch de dag noch het uur, waarin de Zoon des Mensen komen zal. Maar dit weet ik, er is geen veiligheid, nee, niet voor één nacht, voor niemand die niet in de Heiland geborgen is. Ik herhaal het, mijn vrienden, indien u deze avond buiten Christus u neerlegt op uw bed, kan de Zoon des Mensen komen vóór de morgen en u afgesneden worden en uw deel hebben met de huichelaars, waar weinig zijn zal en knersing der tanden.

Maar u, gelovige, die in de gespleten Rots verborgen bent, blijf in Hem. Als de lucht om u heen betreft, verberg u des te meer in Hem. Het is haastig voorbijgaand een zwarte, zwarte wolk, en daarna eeuwige zonneschijn, een stortvloed van de wrake, en een eindeloze oceaan van heerlijkheid! U kleinen, blijft in Hem, opdat, wanneer Hij zal geopenbaard zijn, wij vrijmoedigheid hebben, en wij van Hem niet beschaamd gemaakt worden in Zijn toekomst: "Ga heen, mijn volk! ga in uw binnenste kamer, en sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga."

Dundee, 15 januari 1837.

8. CHRISTUS DE GROOTMAKER VAN DE WET

Hoort, gij doven, en schouwt aan, gij blinden, om te zien. Wie is er blind als Mijn Knecht, en doof gelijk Mijn Bode, Dien Ik zend? Wie is blind, gelijk de Volmaakte, en blind, gelijk de Knecht des Heeren? Gij ziet wel vele dingen, maar gij bewaart ze niet; ofschoon hij de oren opendoet, zo hoort hij toch niet. De Heere had lust aan Hem, om Zijner gerechtigheid wil. Hij maakte Hem groot door de wet, en Hij maakte Hem heerlijk. Jesaja 42: 18-21

I. De naam aan de zondaren gegeven: "Hoort, gij doven! en schouwt aan, gij blinden, om te zien."

Deze woorden worden hier in de eerste plaats toegepast op de afgodendienaars, maar evenzeer zijn zij van toepassing op alle onbekeerde mensen. Voor zoverre u nog onbekeerd bent, bent u allen van nature doof. U hoort de stem niet van de Voorzienigheid Gods. Weldaden en tegenspoeden kloppen aan uw deur, maar u luistert daarnaar niet. U hoort de stem van Christus niet. Zij is gelijk aan een geluid van vele wateren, en nog bent u doof; u hoort noch Zijn waarschuwingen, noch Zijn nodigheden. U hoort niet de stem van de herders. Zij zijn wachters om de bazuin te blazen en het volk te waarschuwen, zij hebben een tong van de geleerden. Maar u bent "als een dove adder, die haar oren toestopt, opdat zij niet hoort naar de stem van de belezers, desgenen die ervaren is met bezweringen om te gaan." Psalm 58 : 5, 6. U bent blind. Dit woord wordt gedurig in de Bijbel gebezigd om de onwetendheid van onbekeerde zielen aan te duiden. Onbekeerde leraars worden genoemd: "blinde leidsmensen van de blinden." Matth. 15: 14. Jezus zei eens tot een Farizeeër: "Gij blinde Farizeeër." Matth. 23: 26. En wederom: "Gij dwazen en blinden." Matth. 23: 19. "Gij weet niet dat u bent ellendig, en jammerlijk, en arm, en blind, en naakt." Openb. 3: 19. Ziehier de ware staat van iedere onbekeerde ziel. U ziet niet uw eigen ziel, noch haar verdorvenheid, haar schuld, haar verloren toestand. U ziet de Zon niet, die heerlijke Zon der gerechtigheid, noch haar schoonheid, haar heerlijkheid, haar uitnemendheid: "Er was geen gestalte, dat wij Hem zouden begeerd hebben." Jesaja 53: 2. U ziet uw weg niet. U weet niet waar u naar toe strompelt. Uw pad leidt naar de hel, maar u ziet het niet, en u gelooft het niet. Hoort, gij doven. En schouwt aan, gij blinden! De doven en blinden onder u zijn doorgaans de minst oplettende toehoorders. U zegt: De leraar heeft niets voor mij. En alzo zit u over andere dingen te denken, ten einde uw geest bezig te houden.

Maar weet het, God spreekt hier tot u: "Hoort, u doven. En schouwt aan, gij blinden," Juist de zorgelozen, onwetenden, blinden, vleselijk gezinden onder u moesten aandachtig toeluisteren, want God roept u. Wanneer dan toch zult u luisteren, als u het niet eens doet, wanneer God u roept? Maar u zegt: "Dat strijdt met elkander. Als ik doof ben, hoe kan ik dan horen?

Als ik blind ben, hoe kan ik dan zien?" Antwoord. Laat die zwarigheid maar voor God over. Luistert slechts en aanschouwt. Hier is inderdaad volstrekt geen zwarigheid. God gebod Ezechiël dat hij profeteren zou over de dorre doodsbeenderen: "Gij dorre beenderen, hoort des Heeren woord," Ez. 37: 4 en aan Jona dat hij Zijn woord zou spreken tot mensen, die zo hard waren als de stenen van de Jordaan. Terwijl wij spreken, en door de woorden, welke wij spreken, geeft God leven, en gehoor, en gezicht. Wendt slechts uw dove oren naar God heen, en vestigt uw blinde ogen op Jezus. Wie zal het

ons zeggen of niet nu deze of gene blinde en dove voor de eerste maal opziet en luistert naar Jezus!

II. *Het voorwerp waarop hun gewezen wordt.*

"Wie is blind, gelijk Mijn Knecht, en doof, gelijk Mijn Bode, welke Ik zend? Wie is blind, gelijk de Volmaakte, en blind, gelijk de Knecht des Heeren? Gij ziet wel vele dingen, maar gij bewaart ze niet; ofschoon Hij de oren opendoet, zo hoort Hij toch niet." In deze woorden wijst iedere uitdrukking duidelijk heen naar Christus.

1. *Mijn Knecht.* Deze naam komt gedurig voor ten opzichte van Christus: "Ziet mijn Knecht." Jesaja 41: 1. "Ziet, Mijn Knecht zal verstandelijk handelen. Hij zal verhoogd en verheven, ja zeer hoog worden." Jesaja 52: 13. "Door Zijn kennis zal Mijn Knecht, de Rechtvaardige, velen rechtvaardig maken." Jesaja 53: 11. "Ik ben in het midden van u, als een die dient." Luk. 22: 27. Hij nam een linnen doek en omgordde Zichzelf. "Hij heeft de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen." Fil. 2: 7. Hij draagt deze naam, omdat Hij niet gekomen is om Zijn eigen wil te doen, maar de wil Desgenen die Hem gezonden had.

2. *Mijn Bode.* Deze benaming wordt evenzeer toegepast op Christus: "Is er dan bij Hem een Gezant, een Uitlegger, één uit duizend?" Job 33: 23. En wederom: "Snellijk zal tot Zijn tempel komen dien Heere, die gijlieden zoekt, namelijk de Engel des verbonds, aan dewelke gij lust hebt." Mal. 3: 1. Hij wordt alzo genoemd omdat God Hem gezonden heeft. Hij kwam van God, met de boodschap des eeuwigen levens aan zondaren.

3. *De Volmaakte.* "Hij is de Rotssteen; Zijn weg is volmaakt." "Gods weg is volmaakt." Psalm 18 : 31. Van niemand anders dan van Christus zijn deze woorden volkomen waarheid. In Hem was geen zonde, en er is geen bedrog in Zijn mond gevonden. Hij kende de zonde niet. Hij was het heilige Kind Jezus, de Volmaakte, volmaakt in het oog van de Wet, volmaakt in de ogen van zijn Vaders, volmaakt in de ogen Zijner Gemeente: "Zulk een Hogepriester betaamde ons, heilig, onnozel, onbesmet, afgescheiden van de zondaren." Hebr. 7: 26.

4. *Blind en doof.* "Wie is blind, gelijk Mijn Knecht, en doof, gelijk Mijn Bode?" "Gij ziet wel vele dingen, maar u bewaart ze niet; ofschoon hij de oren opendoet, zo hoort hij toch niet." Hiermee wordt ons de weg beschreven, langs welke Hij, om Zijn werk op aarde te volbrengen, zou moeten gaan. Zo heet het ook in het tweede vers van ons teksthoofdstuk: "Hij zal niet schreeuwen, noch Zijn stem verheffen, noch Zijn stem op de straat horen laten." Zo ook spreekt Hij: "Ik ben als een dove, Ik hoor niet, en als een stomme, die zijn mond niet opendoet. Ja, Ik ben als een man, die niet hoort, en in wiens mond geen tegenreden zijn." Psalm 38 : 14, 15. En de profeet getuigt van Hem: "Hij werd verdrukt, doch Hij deed Zijn mond niet open; als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders: alzo deed Hij Zijn mond niet open." Jesaja 53: 7.

Hij was blind voor de verdorvenheid van de zondaren. Hij zag, en zag toch niet. Gewis, indien Hij gezien had naar de zwarte harten dergenen voor wie Hij stierf. Hij had niet voor hen kunnen sterven; zeker, had Hij ook maar naar één zonde gezien, Hij had niet anders kunnen doen, dan ons van voor Zijn aangezicht te verwerpen, of terug te keren tot Zijn Vader.

"Maar wie is blind gelijk Mijn Knecht?" Hij was blind voor Zijn eigen lijden. Hij spoedde voort naar Jeruzalem als had Hij het kruis niet met ogen gezien. Hij zag, maar sloeg daarop geen acht. Hij lag neer in de hof van Gethsémané, alsof Hij de lantarens en de fakkels niet zag van degenen, die daar aankwamen om Hem te pakken. "Wie is blind als Mijn Knecht?"

Hij was doof. Hij scheen hun mompelen tegen Hem, en hun beschuldigingen niet te horen, want Hij antwoordde niet één woord. "Pilatus zei tot Hem: Hoort u niet, hoeveel zaken zij tegen U getuigen? Maar Hij antwoordde hem niet op een enig woord, alzo dat de stadhouder zich zeer verwonderde." Matth. 27: 13, 14. Naar die Jezus nu, die alles zo uiterst geduldig voor ons heeft verdragen, moet gij, hiertoe wordt u dringend uitgenodigd, zien en horen. Aanschouwt Hem, tracht Hem te leren kennen. Wij hebben nog slechts weinig van Christus geleerd, mijn broeders, en gij, die nog zonder Christus bent, u kent Hem nog volstrekt niet.

III. *Het werk van Christus.*

"Hij zal de wet groot maken, en haar heerlijk maken. vs. 21, Eng. vert. Dit is in sommige opzichten de wonderlijkste beschrijving van het werk van Christus, welke in de gehele bijbel te vinden is. Meermalen wordt van Hem gezegd dat Hij de Wet heeft vervuld: "Dus betaamt ons alle gerechtigheid te vervullen." Matth. 3: 15. En wederom: "Meent niet, dat Ik gekomen ben om de Wet en de profeten te ontbinden; Ik ben niet gekomen om die te ontbinden, maar om ze te vervullen." Matth. 5: 17. Hier echter wordt gezegd: "Christus zal de Wet groot maken, en zal haar heerlijk maken." Hij kwam om nieuwe luister en heerlijkheid aan de heilige Wet van God te geven, opdat de gehele wereld het zou zien en verstaan dat de Wet is heilig, en rechtvaardig, en goed. Toen God Zijn Wet in het hart Adams schreef bij diens schepping, maakte Hij de Wet daardoor groot. Hij toonde aan dat zij een grote, en heilige, en gelukkigmakende Wet was, toen Hij haar inschreef in het hart van een zo heilig en gelukkig wezen als de mens toen was.

Toen God Zijn Wet van de berg Sinaï gaf, maakte Hij haar groot en heerlijk. Toen Hij haar onder zulke verschrikkelijke tekenen met Zijn eigen stem uitsprak, en haar tot tweemaal toe met Zijn eigen hand neerschreef, maakte Hij de Wet werkelijk groot, genoeg althans dat de hedendaagse sabbatskinderen wel mochten vrezen en sidderen daar zij haar te niet maken. Maar bovenal heeft Christus door Zijn dood, en dat in het aangezicht van de ganse wereld, aan de Wet Gods luister, en grootheid, en heerlijkheid, en majesteit gegeven.

1. *Door Zijn lijden.* Hij heeft de heiligheid en de rechtvaardigheid der Wet groot gemaakt door haar vloek te dragen. Toen Adam zondigde, loochende hij dat de Wet heilig en rechtvaardig was. De duivel zei tot hem: "Gij zult de dood niet sterven." Gen. 3. Hij geloofde de duivel. Hij dacht dat God hem niet zou doen sterven, hij dacht dat Hij het met Zijn onkreukbare en heilige Wet zo nauw niet zou nemen. Hij zal niet doen wat Hij gezegd heeft. Zou Hij de schepselen, welke Hij heeft gemaakt, vernietigen alleen omdat zij een appel hebben weggenomen? Wanneer iemand zondigt, loochent hij de heiligheid van de Wet Gods. Wanneer iemand vloekt, of de sabbat ontheiligt, of zijn ouders niet eert, of een vals getuigenis spreekt, of steelt, dan zegt hij in zijn hart: God zal het niet zien, God zal er geen notitie van nemen, God zal mij hierom niet in de hel werpen. Hij slaat geen geloof aan de bedreigingen van God. Hij gelooft niet dat de Wet heilig is en rechtvaardig. Indien gij, die in de zonde leeft, werkelijk geloofde dat iedere zonde, welke u bedrijft, slechts nieuwe slagen over u brengen moet voor de eeuwigheid, slechts nieuwe vuurvlammen over uw ziel moet inroepen, u slechts te meer voor de hel moet doen rijpen, u zou niet kunnen zondigen gelijk u doet. En alzo onteert u de Wet, u maakt haar klein en verachtelijk, u overreedt uzelf dat de Wet Gods nimmer in al haar kracht zal worden toegepast. Alzo dan is iedere zonde bepaaldelijk tegen God gericht: "Tegen U, U alleen." Psalm 51: 6.

Nu heeft God Zijn Zoon in de wereld gezonden om de Wet groot te maken, door onder haar vloek te sterven. Hij nam op Zich de vloek die de zondaren toekwam, en droeg die

in Zijn lichaam op het hout, en bewees daardoor dat men met de Wet Gods geenszins de spot kan drijven. Wanneer God de duivel en zijn engelen in de hel werpt bevestigt Hij op verschrikkelijke wijze de waarheid Zijner bedreigingen, de ontzettende onkreukbaarheid Zijner Wet. Indien God alle mensen in de hel had geworpen, zou hierdoor dezelfde zaak zijn bewezen geworden. Maar veelmeer nog toen Christus Zijn hoofd boog onder de slagen van de vloek van de Wet. Hij bezat een oneindige waardigheid en heerlijkheid: "God, bovenal te prijzen in van de eeuwigheid." Rom. 9 : 5. Hij achtte het geen roof Gode even gelijk te zijn. Hij was ver verheven boven alle lof en prijs. Hij was de Godmens, het enige wezen dat immer deze aarde betrad, hetwelk God en mens was. Hij was een mens, die geen persoonlijke zonde had. Hij was volmaakt, kende de zonde niet, deed de zonde niet, was heilig, onnozelen, onbesmet, afgescheiden van de zondaren.

2. Hij was een oneindige dierbaarheid voor God. Zijn eigen Zoon, Zijn ééngeboren Zoon. Hij was in de beginne bij God, en God zelf. Hij was het, in wiens hart de liefde van de ongeschapen God van alle eeuwigheid met volle stromen had gevloeid. Hij kwam en boog Zijn hoofd onder de slagen van de Wet. De engelen hadden Hem gezien. Engelen waren begerig in dit ontzettend schouwspel in te zien. De ogen van miljoenen werelden waren naar Calvarië gericht. Toen Jezus stierf, verlost Hij ons van de vloek van de Wet, een vloek geworden zijnde voor ons. En nu werd het voor al het schepsel duidelijk zichtbaar dat God niet met Zich laat spotten. Hij bekleedde de wet met glans en luister. De engelen en de aartsengelen zagen het, en beefden als zij het zagen. Hij die Zijn Zoon niet gespaard heeft, zal ook geen anderen sparen.

Leert hieruit de zekerheid van de helse straf voor allen die zonder Christus zijn.

Wie van u, die zonder Christus bent, zou kunnen hopen de vloek van de Wet te zullen ontvluchten, nu God Zijn eigen Zoon niet heeft gespaard? Indien u van plan bent Christus te verwerpen, dan moet u ook de helse straf dragen. U zegt dat u iemand bent van groot verstand, van grote macht, van grote rijkdommen. Maar weet, dat u niet in één opzicht gelijk bent aan de Zoon van God, en zelfs Hij is niet gespaard. U zegt dat uw zonden niet vele, niet groot, niet zo afschuwelijk zijn als die van anderen; o, maar Christus kende de zonde niet. Hij had geen Persoonlijke zonde, Hij had geen andere dan toegerekende zonden. Hoe stellig zeker zult u dan moeten lijden.

U zegt dat God vriendelijk jegens u is geweest, dat Hij u veel weldaden heeft bewezen. Maar bedenkt, Christus was de Zoon Zijner liefde, en toch, daar de Wet het eiste, heeft God Zijn eigen Zoon niet gespaard. Al was u ook de zegelring aan Zijn rechterhand, nochtans zou Hij u afrukken, al was u een rechteroog, nochtans zou Hij ge uittrekken.

IV. Leert hieruit de zonde te ontvluchten.

Iedere zonde zal haar eeuwige straf hebben. Voor de zonde, welke u pleegt, heeft Christus eenmaal geleden, of u zult daarvoor in de hel moeten lijden. Waarom toch wilt u de beker van de kwelling boordevol maken? Wilt u dan volstrekt niet tot Jezus komen, spaart uzelf dan ten minste voor nog groter verdoemenis.

Door Zijn gehoorzaamheid.

Hij zette luister bij aan de goedheid van de Wet door haar te gehoorzamen. Toen Adam de dienst van de duivel verkoos boven de dienst van God, getuigde hij daarmee dat de Wet Gods niet goed was. Hij zag dat de vrucht goed was tot spijs, en dat het een boom was, begeerlijk om verstandig te maken, en hij at. Zo ook is het nog met iedere zondaar. Kiest u de zonde boven de heiligheid, kiest u het vloeken, of de sabbatschennis, of de wandel met de goddelozen boven het dienen van God met een ootmoedige, stille geest,

dan zegt gij: "De wet Gods is hard en maakt mij tot een slaaf. Het is niet goed onder die Wet te zijn. Het zou mij niet gelukkig maken zo ik die Wet onderhield. Ik ben gelukkiger in het overtreden dan ik zou zijn in het onderhouden van die Wet. Het is niet goed God lief te hebben met geheel mijn hart, en mijn naaste als mijzelf."

Welnu, toen Christus kwam en van de kribbe tot het graf de Wet gehoorzaamde, toen de Zoon van God kwam en het Zijn blijdschap was de wil van God te doen, en de wet van zijn Gods immer in Zijn hart geschreven had, om God lief te hebben met Zijn gehele hart, en Zijn naasten als zichzelf, toen zette Hij de Wet luister bij. Daarmede toonde Hij voor aller oog dat de onderhouding van de heilige Wet Gods het geluk en het hoogste goed van het schepsel is. Geen wezen was zo vrij, zo onbepaald vrij, in het ganse heelal als Christus was, doende alles wat Hij deed overeenkomstig het welbehagen van Zijn eigen wil. Daarenboven was Hij de Wijste, de alleenwijze. Hij kende de natuur van de dingen, kende hun begin en hun einde. Hij had ook de blijdschap des hemels gemaakt. Hij had van alle eeuwigheid gedronken uit de beek van de wellusten Gods. Hij had genoten alles wat de Vader geniet: verzadiging van vreugde voor Gods aangezicht, en liefelijkheden aan Zijn rechterhand eeuwig. En toch, toen Hij onze natuur had aangenomen, had Hij een vermaak in de Wet Gods naar de inwendige mens, ja, Hij droeg de Wet Gods in Zijn hart. Hij had God lief met Zijn gehele hart, met Zijn ganse ziel, met geheel Zijn verstand en met al Zijn krachten. Hij had Zijn naasten lief als zichzelf, ja, meer dan zichzelf; want Hij gaf Zijn eigen leven over voor ons. Hij was onderdanig aan Zijn ouders en leermeesters.

Hij had de heilige sabbat lief. Hij maakte de Wet groot en maakte haar heerlijk. Hij zette voor aller oog nieuwe luister bij. Hij toonde met nieuwe klaarheid en een tot dusverre ongekende duidelijkheid en glans, dat het grootste geluk van het schepsel bestaat in het onderhouden van de gehele Wet.

Zie hieruit de ware wijsheid van hen, die nieuwe schepselen zijn, en de heilige Wet Gods liefhebben. Voor zover u in waarheid tot Christus bent gekomen, bent u ook naar Zijn beeld vernieuwd, zodat u de heilige Wet Gods liefhebt. "Ik heb een vermaak in de Wet Gods, naar de inwendige mens" Rom. 7: 22, "de bevelen des Heeren zijn recht, verblijvende het hart." Psalm 19 : 9. De wereld zegt: Wat bent u toch een arme slaaf; u mag niet eens een kleine uitspanning hebben op de sabbat, u mag niet eens des zondags eens gaan wandelen, of een theekransje hebben; u mag niet naar een bal of naar de schouwburg gaan; u mag niets hebben wat de zinnen streelt, u bent niets meer dan een slaaf. Ik antwoord: Christus had niet een van al deze vermaken. Hij had die niet nodig. En wij ook niet. Hij wist wat werkelijk wijs, en goed, en gelukkig maakt, en Hij koos de heilige Wet Gods. Geen wezen was zo vrij als Hij, en toch kende Hij de zonde niet. Maak mij vrij gelijk Christus vrij was, dit is alles wat ik vraag. "Die Uw Wet beminnen, hebben grote vrede, en zij hebben geen aanstoot." Psalm 119 : 165.

V. Het gevolg: "De Heere heeft lust."

1. *Aan Christus.* God heeft lust aan Christus om verscheiden redenen.

1ste. Omdat Hij van zijn gelijke is: "Het afschijnsel Zijner heerlijkheid, en het uitgedrukte beeld Zijner zelfstandigheid." Hebr. 1: 3.

2e. Omdat Hij Zijn liefde waardig is.

3e. Om Zijn vrijwillige dood. "Daarom heeft Mij de Vader lief." Joh. 10 : 17. De Vader heeft Hem lief met een liefde waaraan niets ontbreekt. Hij stort al de stromen Zijner liefde over Hem uit. Hij heeft Hem lief met een onbewolkte, onverdeelde, eeuwige liefde.

2. *Aan allen die in Christus zijn.* Wie van u ook gewillig is zijn eigen gerechtigheid te laten varen, en Christus als zijn Borg en Middelaar aan te nemen, God vergeeft hem niet slechts de zonde, maar Hij heeft een lust aan hem om de gerechtigheid van Christus Met dezelfde liefde, waarmede Hij Christus liefheeft, zal Hij ook u liefhebben. En inderdaad, zo wij enigermate met onze gedachten indringen in de wetgrootmakende gerechtigheid van Christus, dan kan ons dit geenszins verwonderen. Zij is een oceaan van Goddelijke gerechtigheid, en zij, die in die oceaan gedompeld worden, zijn als ' t ware opgelost in Goddelijke gerechtigheid. Zij is een dampkring van licht, gereed om de ziel gans en al te omwikkelen, zodat de zondaar geheel door het licht wordt bedekt, en alzo Goddelijk rein, en in alle dingen welbehaaglijk wordt in de ogen van God. Nodiging. Hij, die deze gerechtigheid heeft uitgewerkt, nodigt u allen uit haar aan te nemen.

Onbezorgden, hoort Zijn woord: "Hoort, gij doven, en aanschouwt, gij blinden," "Tot u, o mannen! roep Ik, en mijn stem is tot van de mensen kinderen." Spr. 8 : 14. Gij, die vermoeid bent, wordt met nog meer tederheid door Hem geroepen: "Komt tot Mij, u allen die vermoeid en belast bent." Matth. 11: 28. "O, alle gij dorstigen, komt tot de wateren." Jesaja 55: 1. Indien u heden tot Christus u wendt, behoeft u geenszins te vrezen dat Gods oneindige majesteit tegen u zijn zal, want de Heere heeft om Zijner gerechtigheid wil lust aan u, want Christus heeft de Wet groot en heerlijk gemaakt. Amen.

9. CHRISTUS' STILZWIJGEN ONDER HET LIJDEN

Als dezelve geëist werd, toen werd Hij verdrukt, doch Hij deed Zijn mond niet open; als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open. Jesaja 53: 7

Wanneer de Joodse priesters het tedere lam naar de tempel voerden om het te slachten, verzette het zich niet, deed het geen klaagtonen horen. Zo ook wanneer de herder het schaap zijn sneeuwwitte vlokken ontnemt, dan spartelt het niet tegen, dan klaagt het niet. Zo ook, toen God Zijn eigen Zoon voor ons allen in de dood overgaf, verzette ook Deze zich niet, uitte ook Hij geen klaagtonen. Toen dat zachtmoedige Lam Gods naar de slachtbank werd geleid, hoorde men geen gemor uit Zijn mond. Toen de vier krijgsmensen Zijn klederen onder elkander verdeelden, en het lot wierpen over Zijn gewaad, toen deze wrede scheerders het Schaap beroofden van Zijn sneeuwwitte vlekken, was Hij stom, deed Hij Zijn mond niet open. Toen Hij verdrukt en geplaagd werd door de mensen, antwoordde Hij niet één woord. Hij werd verdrukt en geplaagd van God - Hij morde niet. Het behaagde de Heere Hem te verbrijzelen. Hij heeft Hem bitterlijk bedroefd. Hij werd geplaagd, van God geslagen en verdrukt. Nochtans sprak Hij geen woord tegen. Hij zei niet tot Zijn Vader: Rechtvaardige Vader, dit is onrechtvaardig. Waarom zou Ik lijden voor zonden, welke Ik niet heb begaan? Heere, U weet, dat Ik zonder vlek of rimpel ben, U weet dat Ik geen zonde heb gekend, en dat er geen bedrog in Mijn mond is gevonden.

Hij werd verdrukt en geplaagd beide van God en mensen; nochtans deed Hij Zijn mond niet open. *"Gelijk een lam werd Hij ter slachting geleid, en gelijk een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open."*

Lering. Christus zweeg stil onder al Zijn lijden.

- I. Vooreerst: het feit, dat Christus inderdaad stilzweeg onder Zijn lijden;**
- II. ten tweede, waarom Hij stilzweeg;**
- III. ten derde, hoe dit ons wordt voorgesteld in des Heeren Avondmaal.**

I. Het, feit dat Christus stilzweeg onder Zijn lijden.

1. *Hij zweeg stil tegenover de mensen.* Hij werd verdrukt en geplaagd door de handen van de boze mensen; nochtans heeft Hij zich tegenover de mensen niet gerechtvaardigd. Dit werd bewaarheid bij Zijn gevangenneming. Jezus was in de hof Gethsémané, en het was nacht toen een grote bende op Hem afkwam, met lantaarns en fakkels, met stokken en zwaarden. En vluchtte Jezus? Nee. Bood Hij tegenstand? Nee. Zijn discipelen zeiden: "Zullen wij met het zwaard slaan?" Luk. 22: 49 en Petrus maakte werkelijk van zijn zwaard gebruik. Maar Jezus verbood het hun. Hij had twaalf legioenen engelen te Zijner hulp kunnen roepen. Hij had hun de adem kunnen ontnemen, en hen dood doen ter aarde storten. Maar nee, Hij zei: "Dit is uwe ure en de macht van de duisternis." Lukas 22: 53. "De drinkbeker, die Mij de Vader te drinken geeft, zou Ik die niet drinken?" Joh. 18 : 11. "Als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open."

2. *Dit is waar ten opzichte van Zijn verhoor voor Kájafas.* Men had Jezus in de hof gebonden, en Hem weggevoerd naar het paleis van Kájafas, de hogepriester.

Overpriesters, ouderlingen en schriftgeleerden zaten daar neer om het Lam Gods al spottende te ondervragen. Vele valse getuigen traden tegen Hem op. Verantwoordde Hij Zich? nee, Hij antwoordde niet één woord. En de hogepriester stond op in hun midden en zei: "Antwoordt gij niets?" Matth. 26: 62 maar Hij zweeg stil, en antwoordde niets. Hij werd weggeleid gelijk een lam; weggeleid naar de slachtbank; "en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open." Dit is ook bewaarheid in Zijn verhoor voor Pilatus. Van Kájafas leidde men Hem weg naar de Romeinse stadhouder. "En de overpriesters beschuldigden Hem van vele zaken. Maar Hij antwoordde niets. En Pilatus vraagde Hem wederom, zeggende: Antwoordt u niet? Zie hoeveel zaken zij tegen u getuigen! En Jezus heeft niet meer geantwoord, zodat Pilatus zich verwonderde." Markus 15: 3-5. Ach, de blinde Romein wist niet dat Jezus het Lam Gods was, dragende de zonden van velen. Pilatus zond Hem verder naar Herodes. Herodes ondervraagde Hem, de Joden beschuldigden Hem heftig, de soldaten van Herodes bespotten Hem; nochtans staat er geschreven: "Hij antwoordde hem niets." Luk. 23: 9 Nochtans bleef Hij het zwijgende Lam.

Herodes zond Hem wederom naar Pilatus, en toen nu Pilatus neerzat op zijn rechterstoel, verklaarde hij: "Ik heb in deze mens geen schuld gevonden." Luk. 23: 14. "Hij nam water en waste de handen voor de schare, zeggende: Ik ben onschuldig aan het bloed dezes Rechtvaardigen." Matth. 27: 24. En toch sprak hij het vonnis over Hem uit, dat Hij zou gekruisigd worden! En riep nu Jezus over het Hem aangedaan onrecht? Riep Hij: Ik sta voor de rechterstoel des Keizers; Ik beroep Mij op de Keizer? Nee. "Als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open."

Aan het kruis hangende, werd Hij van de mensen verdrukt en geplaagd. De voorbijgangers schudden hun hoofden over Hem, en zeiden: "Kom af van het kruis." Matth. 27: 40. De priesters insgelijks lasterden Hem, Hem bespottende als een die van God verworpen was. Ook de moordenaars verweten Hem hetzelfde, terwijl alles drieuren lang in dikke duisternis gedompeld was. En klaagde Hij? Nee. Hij gevoelde dat het waarheid was, dat Hij van Zijn God was verlaten. Hij antwoordde niet één woord. "Als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open."

3. Maar Christus zweeg ook stil tegen God onder Zijn lijden. Ziet Hem in de hof, ziet Hem hoe Hij daar werd verbrijzeld, toen "Zijn zweet werd gelijk grote druppelen bloeds, die op de aarde afliepen." Luk. 22: 44. Daar zette God de beker Zijner gramschap voor Hem neer, om Hem te doen zien wat Hij drinken zou. Hij had kunnen zeggen: Deze beker is niet voor Mij; laat die ledigen door diegenen, welke die gevuld hebben door hun zonden.

Maar nee; alleen vraagt Hij of de beker niet kan voorbijgaan: "Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze drinkbeker van Mij voorbijgaan." Matth. 26: 42. Het gebed is het geroep van iemand, die gevoelt dat hij geen recht heeft om te eisen. Indien Hij gezien had dat het onrechtvaardig was Hem zulk een drinkbeker te geven, dan zou Hij gezegd hebben: Rechtvaardige Vader, deze drinkbeker is niet voor Mij. Zou de Rechter van de ganse aarde geen recht doen? Maar nee. Hij is zich bewust dat het rechtvaardig is, indien de Vader het alzo wil.

Voor de tweede maal bidt Hij; zeggende: "Indien deze drinkbeker van Mij niet kan voorbijgaan, tenzij dat Ik hem drinke, Uw wil geschiede." Matth. 26: 42. Hij stemt toe dat het rechtvaardig in God is Hem zulk een beker te drinken te geven. Hij is het Lam Gods. "Als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open."

Ziet Hem aan het kruis. Daar verborg God Zijn aangezicht voor Hem. Drie uren lang weigerde de zon haar licht te laten schijnen op dat kruis - duisternis was over het land. Maar nog zwarter was de duisternis, die over de ziel des Verlossers lag uitgespreid. Het aangezicht van God weigerde Zijn Zoon te beschijnen. En noemde Hij dat onrechtvaardig? Nee.

Hij zei: "Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen." Luk. 23: 34. Hij zei:

"Heden zult gij met Mij in het Paradijs zijn." Luk. 23: 43.

Omtrent de negende ure riep Hij: "Eli, Eli, lama sabachthani!" Matth. 27: 46 Welke woorden nochtans geen murmuring bevatten, maar bewijzen zijn van de hevige angst zijner ziel.

Wederom zei Hij: "Mij dorst." Joh. 19 : 28.

En nogmaals opende Hij zijn mond, en riep: "Het is volbracht," Joh. 19 : 30.

Waarop Hij met de uitroep: "Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn Geest!" Luk. 23: 46 het hoofd buigende, de geest gaf.

Ziedaar, alle woorden door Jezus aan het kruis gesproken. Hij riep niet: Waarom ben Ik hier; Ik, de Heere der heerlijkheid? Waarom moet Ik hier hangen tussen hemel en aarde? Rechtvaardige Vader, Ik heb nimmer gezondigd, Ik was steeds heilig, zonder smet en zonder rimpel; waarom moet Ik aldus lijden? Maar nee. Hij was stil onder al Zijn lijden, zowel tegenover God als tegen de mensen. "Als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open."

II. Waarom zweeg Christus stil onder Zijn lijden?

1. Omdat Hij wist dat Zijn lijden oneindig rechtvaardig was.

Wanneer iemand een verhoor ondergaat, wanneer hij beschuldigd wordt, als daar getuigen tegen hem worden gehoord, en hij veroordeeld wordt, en hij is inderdaad schuldig aan de hem ten laste gelegde feiten, dan zwijgt hij stil, omdat hij zeggen moet: Ik heb het alles verdiend. Indien hij nog enig gevoel van recht in zijn binnenste heeft, dan zal hij toestemmen in het oordeel van de rechter en van zijn geweten, hij zal niet één woord antwoorden, hij gevoelt dat zijn veroordeling billijk en rechtvaardig is, en dat doet hem verstommen.

Zo ook was het met Christus. Christus had een oneindig gevoel van recht; vandaar ook antwoordde Hij niet één woord, noch op de beschuldigingen van mensen, noch tegenover de verbrijzeling onder de toorn van God. Hij was het zwijgende Lam.

Vraag. Hoe kon het rechtvaardig zijn dat Christus moest lijden, indien Hij niet had gedaan waarvan men Hem beschuldigde?

Antwoord. Het is zo, Hij was heilig. Hij was de Zoon van God; oneindig heilig. Toen Hij mens werd, was Hij niettemin "de Heilige;" Luk. 1: 35. Zijn gehele leven door was Hij heilig, onnozel, onbesmet, afgescheiden van de zondaren, en in Zijn dood was Hij een Lam, zonder vlek of rimpel. En nochtans werd Hij in de plaats van de zondaren gesteld. "Dien, die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde gemaakt voor ons." 2 Kor. 5: 21. Hij, de Zoon van de gezegende God, is een vloek geworden voor ons. De smadingen dergenen, die God smaden, zijn op Hem gevallen. Hij stond in de plaats van de godslasteraars, van de vraten, van de wijnzuipers, van de bedriegers, van de dieven, van de moordenaars, dergenen die verdoemelijk zijn voor God; bijgevolg was het volkomen rechtvaardig dat al het lijden, hetwelk deze zondaars hadden verdiend, op Hem viel, en daarom ook, toen Hij werd beschuldigd en veroordeeld, deed Hij Zijn mond niet open.

"Als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open." Bent u één geworden met Christus? Dan is er ook voor u een sterke vertroosting. Indien het rechtvaardig was dat Christus moest lijden, dan is het niet rechtvaardig dat u zou lijden. Hij zweeg stil en opende Zijn mond niet, toen de toorn van God over Hem werd uitgestort. Maar o, Hij zou luid roepen, indien de toorn van God over ge uitgestort werd. U bent reeds veroordeeld geworden. U bent reeds met vuisten geslagen en in het aangezicht gespogen. U bent reeds verbrijzeld geworden onder de toorn van God. U zult in eeuwigheid niets meer te lijden hebben. "Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? God is het die rechtvaardig maakt. Wie is het die verdoemt? Christus is het die gestorven is." Rom. 8 : 33, 34.

2. Omdat Hij Zijn aandeel in het verbond wilde vervullen.

Eer de wereld was, was Hij reeds in een verbond getreden met Zijn Vader, dat Hij staan zou als de Plaatsbekleeder van de zondaren; daarom ook, toen Hij kwam om te lijden, was Hij gebonden door Zijn eigen rechtvaardigheid, en Hij zette Zijn aangezicht als een keisteen. Wanneer een zwak mens op zich neemt een ander een moeilijke dienst te bewijzen, dan heeft hij dikwijls, reeds voordat hij begint, daarover veel beweging en ophef. Maar komen de moeilijkheden daar, dan bezwijkt zijn moed, en hij breekt zijn woord. Niet alzo de Zoon van God. Hij had gezworen dat Hij de vloek zou dragen, die op de zondaren rustte. Hij had zich met ede verbonden aan Zijn Vader, dat Hij hun Jonas zou zijn, dat Hij zich zou laten dompelen in de oceaan van de toorn van God: "Neem Mij, sprak Hij, en werp Mij in die zee van toorn." En toen nu de golven en de baren over Zijn hoofd rolden, riep of morde hij niet. Zijn aangezicht was onbewegelijk als een rots. Hij had eens gezworen bij Zijn heiligheid, en Hij wilde die eed niet breken. Hij wilde niet veranderen wat uit Zijn mond was uitgegaan. "Als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open."

3. Een woord tot ontwaakte zielen. Betrouw op Jezus als een Zaligmaker. Hij is al uw vertrouwen waardig. Indien ik u had gezegd dat de Zoon van God ondernomen had in de plaats van zondaren te lijden, dan voorzeker moest dat u reeds vrede geven; want indien Hij iets onderneemt, zal Hij het ook voltooien. Maar wij zijn gezonden om u te zeggen dat Hij hetgeen Hij heeft ondernomen ook heeft volbracht. Hij is een getrouwe Zaligmaker, die Zijn verbond niet laat varen. Komt en ziet op dat zwijgende Lam. Ziet Hem heenvoeren van de hof naar Kájafas, van Kájafas naar Pilatus, van Pilatus naar Herodes, van Herodes wederom naar Pilatus, van Pilatus naar Golgótha. Ziet Hem dat zware kruishout torsen, ziet Hem gebukt onder de last van toorn van God. En nochtans mort Hij niet. Hij zegt niet: Vader, deze zonden zijn de Mijne niet. Nee. Hij blijft getrouw aan Zijn woord. "Als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open." En waarmede beantwoordt u dit alles?

U zegt: ik durf het niet geloven. Heeft Hij dat dan aan u verdiend, dat u Hem een leugenaar zou noemen? Hij, die God niet gelooft, heeft Hem tot een leugenaar gemaakt. Omdat Hij de liefde Zelf is. Het was liefde tot verloren gaande zondaren, waardoor de Zoon van God met Zijn Vader in een verbond trad om in hun plaats de toorn te dragen. Het was dezelfde liefde in Zijn binnenste, waardoor Hij het verbond hield, hetwelk Hij had gemaakt. O, liefde was het, die Zijn tong bond. De koorden, waarmede de soldaten Hem bonden, waren dik en sterk, maar o, de koorden Zijner liefde waren nog veel sterker. De nagels, waarmede Zijn handen en voeten werden doorboord, hechtten Hem

zeer vast aan het bloedige kruis. Maar o, Zijn liefde was de sterkste nagel - zij was sterker dan de dood.

Toen de Joden Hem beschuldigden en Hij niet één woord antwoordde, was het liefde tot de zondaren, die Hem deed zwijgen. Toen Herodes Hem ondervraagde en Pilatus Hem veroordeelde, zei Zijn voor het lijden sidderende menselijke natuur: Ik ben niet schuldig. Maar o, Zijn liefde zei: Ja, Ik ben schuldig aan alles.

Toen Zijn Vader Hem in de hof en aan het kruis verbrijzelde onder het ontzettend gewicht van de hevige doodsstrijd; toen de eeuwige toorn van de eeuwige God in die drie uren van doodsangst als een berg op Zijn hoofd werd gestapeld, toen Zijn gezegend hoofd door die zware last werd terneer gebogen, zei Zijn daarvoor terugschrikkende menselijke natuur, maar in zichzelf: Ik heb nimmer gezondigd, deze toorn is niet voor Mij; ik moest die niet dragen. Maar o, Zijn liefde sprak: óf Ik óf Mijn volk moet die dragen; Ik zal hem voor hen dragen.

Gelovigen, ziet hoe lief Hij u gehad heeft! Voorzeker, deze liefde was sterker dan de dood. Een vloed van toorn zou deze liefde niet hebben kunnen uitblussen. Kunt u de druppelen van de oceaan tellen? Dan kunt u ook de diepte peilen van Zijn liefde jegens u. Kunt u de afstand meten tussen de hoogste troon in de hemel en de diepste bodem van de hel?

Ziedaar de maat van Zijn liefde tot u. Enigen van u durven niet in Jezus geloven. Ach, is dat de wijze waarop u de liefde vergeldt, welke het zwijgende Lam Gods u heeft bewezen? Hij wilde niet antwoorden toen Hij werd beschuldigd. Hij wilde niet tegenspreken toen Hij werd veroordeeld. Toen God Zijn toorn over Hem uitstortte, beriep Hij zich niet op Zijn Goddelijke zuiverheid, maar droeg gewillig die toorn, opdat een iegelijk zondaar, die op Hem zou neerzien, vrij zou kunnen heengaan. En nochtans wilt u niet zien op dit Lam Gods. O, u grieft Hem diep, en kruisigt Hem andermaal.

4. Hij zweeg stil, omdat Hij de eer zocht van Zijn Vader.

Ik heb meermalen getracht u aan te tonen, dat God meer verheerlijkt wordt wanneer de zonde in Zijn eigen Zoon wordt gestraft, dan wanneer zij gestraft wordt in de arme aardwormen, die dezelve hebben bedreven. Indien de zondaars hun eigen zonden dragen, dan moeten zij eeuwig lijden, zodat aan de gerechtigheid Gods in eeuwigheid niet zal zijn voldaan. Zij zullen immer meer te lijden hebben, en God zal nimmer ten volle in hen verheerlijkt zijn. Maar wanneer Christus lijdt in de plaats van een zondaar, dan is God ineens voldaan. Hij is oneindig verheerlijkt. Dit nu wist Christus volkomen. Hij kwam om Zijn Vader te verheerlijken. "Ik ben uit de hemel neergedaald, niet opdat Ik Mijn wil zou doen, maar de wil desgenen, die Mij gezonden heeft." Joh. 6: 38. Daarom ook was Hij stom, opdat God meer verheerlijkt zou worden in het volbrachte lijden van Zijn eigen Zoon, dan in de eeuwige smarten van de zondaars. "O diepte des rijkdoms, beide van de wijsheid en van de kennis Gods! hoe ondoorzoekelijk zijn Zijn oordelen, en onnaspeurlijk Zijne wegen!" Rom. 11: 33. Daarom ook sprak Hij: "Ik heb lust, o Mijn God! om Uw welbehagen te doen. En Uw wet is in het midden Mijns ingewands." Psalm 40 : 9. Daarom ook was Hij zo begerig om op te gaan naar Jeruzalem.

Een woord tot ontwaakte zielen. –

Sommigen van u weigeren te geloven omdat zij vrezen de heerlijkheid Gods te zullen bezoedelen. U vreest, dat het met de heerlijkheid van een zo zuiver en heilig God niet kan bestaan u genade en vrede te schenken. Bent u wijzer dan Christus? Christus vreesde, dat God minder heerlijkheid hebben zou, indien het aan zondaars werd toegelaten hun eigen zonden te dragen, omdat de oneindige rechtvaardigheid Gods door hun lijden in eeuwigheid niet zou kunnen voldaan worden. Daarom was Hij als stom

onder de toorn van God, opdat door Zijn oneindig lijden aan die gerechtigheid ten volle zou worden genoeg gedaan. Wees wijs, ik smeeik het u; God is meer verheerlijkt door uw lijden in Christus, dan door uw eigen lijden in de hel. Het zal veel meer eer voor God zijn, wanneer ge u overgeeft aan dat bloedende, zwijgende Lam Gods, dan wanneer u de toorn van God tot in alle eeuwigheid zou moeten dragen. Geeft eer aan de Heere, voordat ge uw voeten zou stoten aan de schemerende bergen.

III. *In het gebroken brood zien wij het beeld van het zwijgende lijden van Christus.*

Mijn vrienden, heden plaats ik voor uw ogen de duidelijkste en eenvoudigste schildering van het stille lijden van Jezus Christus, het Lam Gods. In de nacht, in welke Hij verraden werd, nam Hij brood. Waarom brood?

1ste. Om de duidelijkheid en algemeenheid van dit beeld. Hij nam geen zilver, of goud, of juwelen, om Zijn lichaam voor te stellen. Maar brood, eenvoudig, wezenlijk brood, om u te tonen dat Hij, komende om in de plaats van de zondaren te staan, niet kwam in Zijn oorspronkelijke heerlijkheid, met van zijn Vaders engelen. Hij heeft niet de natuur van de engelen aangenomen - Hij is mens geworden.

2e. Hij koos daartoe brood, om u te tonen dat Hij stom was, dat Hij Zijn mond niet opendeed. Wanneer ik het brood breek, dan biedt het geen weerstand, het klaagt niet daarover, het buigt onder mijn hand. Zo was het ook met Christus, Hij verzette zich niet, Hij behaagde Zich niet, Hij boog Zich onder de oneindige gerechtigheid Gods. "Als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open."

Sommigen van u geloven niet. U stemt niet toe, dat dit zwijgende Lam een schuldoffer zou zijn voor uw ziel. Of u gevoelt geen behoefte aan Hem, Of u hebt geen geloof om op Hem te zien. Maar indien u niet werkelijk op Hem ziet, bent dan toch niet zo roekeloos, zo onbeschaamd, zo met uzelf in strijd dat u dit brood zou eten en deze wijn zou drinken.

Sommigen van u geloven in het zwijgende Lam van God. U zegt: 'Het was mijn zonde, die zo loodzwaar op Zijn hart drukte. Mijn zonden waren de doornen, die Zijn voorhoofd doorwonden. Mijn zonden waren de nagelen, die Zijn handen en voeten doorboorden. Mijn zonden waren de speer, waarmede Zijn hart doorstoken werd. Hij heeft mij liefgehad, en heeft Zichzelf voor mij overgegeven.'

Komt dan, treedt toe tot het gebroken brood en de vergoten wijn, wordt daarmede gevoed, eigent uzelf Christus daarin toe. En als u de tekenen eet van het zwijgende Lam Gods, doet het tot Zijn gedachtenis.

Dundee, 1837. Avondmaalspreek.

HET GEZICHT VAN DORRE BEENDEREN

"De hand des Heeren was op mij, enz." Ezech. 37: 1-14

De profeet Ezechiël was in vroegere dagen getuige geweest van belegeringen en slagvelden; hij had veel van het afgrijselijke en van de ellende van de oorlog gezien, en dit schijnt op zijn karakter zo'n invloed gehad te hebben, dat hij zijn profetieën, meer dan die van andere profeten, met de schrikbarende beelden van oorlogen en gezichten van vreselijke dingen vult. In deze woorden hebben wij de beschrijving van een gezicht, dat wegens zijn geduchte verhevenheid en grootsheid, waarschijnlijk door geen ander gedeelte van de Bijbel geëvenaard wordt. Hij beschrijft zichzelf als zittende met de Heere, te midden van een vallei, vol beenderen. Het schijnt alsof hij gesteld was in het midden van een uitgestrekt slagveld, waar duizenden en tienduizenden verslagen waren en niemand was overgebleven om ze te begraven. De gieren hadden menigmaal over de lijken gezwefd, en niemand van hun verschrikt doen vlieden, en de bergwolven hadden het vlees van die machtigen gegeten en het bloed van de prinsen gedronken. De regen des hemels had ze gebleekt, en de wind, die over de blote vlakke heenstreek, had ze uitgedord. En menige zomerzon had de beenderen wit gemaakt en uitgedroogd. En als de profeet dit treurig toneel doorkruiste, stegen deze gedachten in zijn ziel op: "Ziet, hoe velen zijn er, en zij zijn zeer dor!" Indien hij zich niet in een open vlakke bevonden had, zou hij gemeend hebben een uitgestrekt knekelhuis voor ogen te hebben, alsof al de graven van de Farao's door een schok van de natuur aan de windvlagen des hemels waren blootgesteld, alsof de moedwillige hand van het geweld de onmetelijke begraafplaatsen van Egypte verstoord en de beenderen van de mummies van vele eeuwen uitgeworpen had om in het licht des hemels te verbleken. Hoe krachtig zijn de weinige woorden van de ziener: "Ziet, zij zijn vele, en zij zijn zeer dor!" Er was ongetwijfeld een schrikwekkende stilte over dit toneel van verlatenheid en dood verspreid.

Maar de stem van de hemelse Leidsman klinkt in zijn oor: "Mensenkind, zullen deze beenderen levend worden?" Welk een zonderlinge vraag ten aanzien van dorre, vale beenderen! Als Jezus van het dochtertje zeide: "Zij is niet dood, maar slaapt," werd Hij uitgelachen; hier waren het echter geen pas gestorven lichamen, maar beenderen dorre, vele beenderen. Nee, het waren zelfs geen geraamten, want de beenderen waren alle verspreid. Nochtans vraagt de Heere: "Zullen deze beenderen levend worden?" Had Hij deze vraag aan de wereld gedaan, zij zou met een luide lach van bespottig geantwoord hebben. Maar hij vroeg het iemand die, eenmaal dood, levend gemaakt was door God. En hij zeide: "Heere, Heere, Gij weet het." Uit zichzelf kunnen zij niet leven, want zij zijn dood en dor. Maar indien U er Uw levende Geest instort, zullen zij leven. "Daarom, Gij alleen weet het." Na dit geloofsantwoord van de profeet, gelast God hem over deze beenderen te profiteren, en tot hem te zeggen: "Gij dorre beenderen, hoort des Heeren woord! Zo zegt de Heere HEERE tot deze beenderen: Ziet, Ik zal de Geest in u brengen, en gij zult levend worden. En Ik zal zenuwen op u leggen, en vlees op u doen opkomen, en een huid over u trekken, en de Geest in u geven, en gij zult levend worden, en gij zult weten, dat Ik de Heere ben." Had de profeet aangezien wat voor ogen was, en niet vastgestaan in het geloof, hij zou door ongeloof aan de vervulling van de belofte getwijfeld hebben. Was hij met zijn verstand te rade gegaan, hij zou dus geredeneerd hebben: Deze beenderen hebben geen oren, waarom zou ik tot hen prediken: "Hoort des Heeren Woord?"

Maar nee, hij geloofde God meer dan zichzelf. Hij kende "de uitnemende grootheid van Zijn kracht."

Daarom gehoorzaamde hij: "Toen profeteerde ik, gelijk mij bevolen was." Was het toneel, dat zich aan Ezechiël voordeed, treurig en verlaten, nu vertoonde zich aan zijn ogen een toneel, dat nog treuriger, nog schrikwekkender en afgrijselijker was: "En er werd een geluid, als ik profeteerde, en ziet, een beroering! En de beenderen naderden, elk been tot zijn been.

En ik zag, en ziet, er werden zenuwen op dezelve, en er kwam vlees op. En Hij trok een huid boven over dezelve, maar er was geen geest in hen." Was het afzichtelijk om deze vallei met beenderen gevuld te zien, die door regen en wind gereinigd, en door de zomerzon gebleekt waren, hoeveel afzichtelijker nu deze gedoden te zien, been naderende tot been, zenuw, vlees en huid over dezelve. Maar geen geest in hen! Dit was wel een slagveld, met duizenden van onbegraven doden, hopen van ademloos vlees, koud en onbeweeglijk, op het punt om te verrotten, elke hand stijf en onbeweeglijk, elke borst zonder ademhaling, elk oog star en levenloos, elke tong koud en stil als het graf. Maar de stem van God breekt weer de stilte: "Profeteer tot de Geest, profeteer, mensenkind! en zeg tot de Geest: zo zegt de Heere Heere: Gij Geest, kom aan van de vier winden en blaas in deze gedoden, opdat zij levend worden!"

Tevoren had Ezechiël zich over de dode, dorre beenderen gebogen, en tot hen gepredikt een talrijk maar levenloos gehoor; nu heft hij het hoofd op en ziet om zich heen; want zijn woord is tot de levende Geest van God. Ongeloof had hem kunnen influisteren: Tot wie gaat u nu profeteren? Verstand had kunnen aanvoeren: Hoe dwaas om te spreken tot onzichtbare wind, tot de Ongeziene; want er staat geschreven: "De wereld kan de Geest van de waarheid niet ontvangen, want zij ziet Hem niet." Maar hij heeft niet aan de belofte getwijfeld door ongeloof: "Ik profeteerde gelijk als Hij mij bevolen had. Toen kwam de Geest in hen, en zij werden levend en stonden op hun voeten, een gans zeer groot heir."

De eerste toepassing van dit gezicht is op de herstelling van de Joden.

I. Het leert ons dat zij nu als dorre beenderen in de open vlakte zijn, in alle landen verspreid, velen in getal, maar zeer dor, zonder leven in God.

II. Het leert dat de prediking van Jezus, aan de wereld een ergernis, het middel zijn moet tot opwekking, en dat het gebed tot de Heilige Geest het middel zijn moet tot het nieuwe leven.

III. Het leert dat door het gebruik van deze middelen, het oude volk van God zich zal oprichten en een gans zeer groot heir zal worden, dat zij zullen zijn als oudtijds in de woestijn, toen God voor hen uitging in de wolkkolom; dat zij tot hun eigen land zullen teruggebracht worden, en in hun eigen land gevestigd en niet weer uitgeroeid worden.

Maar een andere, *gewichtiger toepassing van dit gezicht is voor elke onbekeerde ziel in ons midden.* Laat ons hiertoe overgaan.

I. De onbekeerde zielen zijn aan de dorre beenderen gelijk, veel in aantal, maar zeer dor.

1. *Zij zijn velen in aantal.*

Als een ziel tot Christus gebracht wordt, geniet zij een nooit gekende vrede door het geloof, en niet alleen dit, maar zij is opgewekt uit de dood van de misdaden en van de zonden tot een leven dat haar onbekend was; dan kent zij de zaligheid van voor God te leven. Maar niettegenstaande deze vreugde, gevoelt zij zich eenzaam; want ziende op de wereld om haar heen, gevoelt zij zich, als Ezechiël, in het midden van een vallei vol dorre beenderen geplaatst. Zij zelf is levend, maar deze wereld, eenmaal haar vreugde,

ziet er nu uit als een oud slagveld, waar het gebeente van de doden in het open veld is blijven liggen, en zij voelt zich alleen in een dodenwereld. Deze wereld schijnt dan aan een knekelhuis gelijk, waar gehele geslachten van de doden samen komen en vermengd zijn, allen even bereid om verbrand te worden; zij alleen is een levend wezen, zich bewegende over opeengestapelde lijken. Zij gevoelt zich als Elia op de berg van God, als hij klaagt: "Heere, zij hebben uw profeten gedood en uw altaren afgebroken, en ik ben alleen overgebleven."

Zij gevoelt zich als de Heere Jezus, als een licht dat schijnt in de duisternis, maar de duisternis begreep het niet. Zij gevoelt zich gelijk aan een zwak "licht in de wereld, voorhoudende het Woord des levens" een lamp in de dikste duisternis opgehangen, waarin de olie door genade van boven voorzien wordt, en wier lichtstralen de duisternis slechts te duidelijker maken. Zij gevoelt zich als Paulus te Athene; zijn geest werd in hem ontstoken, ziende dat de wereld zo afgodisch is. Zij gevoelt als Paulus te Rome, als hij klaagt: "Want ik heb niemand, die even zo gemoed is, dewelke oprechtelijk uw zaken zal bezorgen; want zij zoeken allen het hunne, niet hetgeen van Christus Jezus is." Zij gevoelt als Johannes, toen hij zachtmoedig, maar treurig zei: "Wij weten dat wij uit God zijn, maar de gehele wereld ligt in het boze." Voor het vleselijk oog is deze wereld, o, zo gelukkig met haar verkoophuizen en markten, haar plichtplegingen en gezelschappen, haar staatsie en vriendschaps-bezoeken, haar vrolijkheid en gezang! Hoe levendig en levend is de gehele wereld, van 's morgens tot middernacht! Maar voor het geloofsoog, welk een eenzame woestijn! want "de gehele wereld ligt in het boze."

Is het niet zo, gelovige broederen? Is het niet als in Egypte in die vreselijke nacht, toen er een gekerm uit elke woning opsteeg; want er was geen huis zonder een dode. Och! het is nog veel treuriger, want in elk huis zijn er vele doden, en toch geen kreet. Zie op uw eigen huisgezin, zie op de gezinnen van uw bureu, zie op uw geboortestad, zijn niet velen dood, geheel dood? De meesten zijn dood, dorre beenderen. Nee, zie op de *Christelijke Kerk*, zie op de zondagvierders en hen, die aan de sacramenten deelnemen. O, mijn broederen! is het niet waar dat, gelijk de leden van de Gemeente te Sardis, velen een naam hebben van te leven en dood zijn? Brengen niet de meesten hun leven in vermaak door? Staat er niet geschreven: "Zij, die haar wellust volgt, die is levend gestorven." Zijn er niet velen onder u, die geen liefde voor de broederen aan de dag leggen? Is er niet geschreven: "Die zijn broeder niet liefheeft, blijft in de dood?" Ja, de meesten zijn dorre beenderen! Voorwaar dan "zij zijn vele."

2. Zij zijn dor.

Dorre beenderen zijn wel het minst vatbaar om tot het leven te worden teruggeroepen.

1ste. Zij zijn immers zonder vlees of heerlijkheid.

2e. Zij hebben geen merg noch geest.

3e. Er is geen werkzaamheid in, noch de macht om zich te bewegen.

En ach, is dit niet het ware beeld van arme, onbekeerde harten? "Zij zijn zeer dor!"

1ste. Zij zijn zonder heerlijkheid. Zij zien geen schoonheid in Christus, en Christus ziet geen schoonheid in hen hun harten zijn mager en zeer lelijk. De mens was volmaakt in schoonheid gevormd. Maar een gevallen, onbekeerd hart heeft geen schoonheid: het is gelijk aan een fraai gebouw dat in puin ligt; het is gelijk aan een geheel verminkt standbeeld, waarvan geen trek onbeschadigd is; het is gelijk aan een schoon lichaam, dat door de dood getroffen is en in het graf ligt te verrotten.

2e. Zij hebben geen merg noch geest. De mens was bestemd om door de Geest van God bewoond te worden, en slechts zij, die door de Geest geleid worden, zijn levend voor God. Maar het onbekeerde hart is "zinlijk, zonder het leven van de Geest." De Bijbel

zegt: "De wereld kan de Geest niet ontvangen, want zij ziet Hem niet, en kent Hem niet." Zij hebben geen werk van de Geest in hun harten, geen nieuw leven, geen overtuiging van gerechtigheid, geen heiligmaking, geen verzegeling van de ziel, geen wandel in de Geest, geen liefde in de Geest, geen gebed door de Heilige Geest.

3e. Er is geen werkzaamheid of voortgang tot God. Indien wij hun het woord des Heeren prediken, is hun hart niet geopend om te letten op de dingen, die tot hen gesproken worden; dorre beenderen hebben geen oren. Spreken wij tot hen van de toorn van God, die over hen komen zal, zij worden niet opgewekt die te ontvliesen; dorre beenderen kunnen zich niet bewegen. Spreken wij tot hen van de liefelijkheid van de Heere Jezus, hoe Hij zich als een volkomen Zaligmaker aanbiedt, ook dit beweegt hen niet Hem te omhelzen; want dorre beenderen kunnen de armen niet uitstrekken. Helaas! deze beenderen zijn zeer dor.

Mijn Broeders! is het mogelijk u bezorgd te maken over uw zielen. Kunt u stilzitten en aanhoren hoe dood en dor zij zijn, en nochtans heengaan en alles vergeten? Kunt u het dulden in uw boezem een dode steen in plaats van een hart om te dragen? Kunt u zo'n koud, ijzig, boos hart in u dulden, dat niets begeerlijks in de beminnelijke Heiland ziet, geen schoonheid in Hem die de hele dag Zijn handen tot u uitstrekt, "de Eerste onder tienduizend," de "gans Begeerlijke?"

O, mijn broeders! indien u ongetroffen wilt heengaan, en honderden van u willen het doen, welke getuigen behoeven wij nog meer? U bent het volledigste getuigenis dat wij behoeven, dat de onbekeerden zeer talrijk zijn en ook zeer dor.

II. De prediking Gods is middel tot opwekking van de onbekeerden.

Elk nadenkend mens is vroeger of later verlegen geweest met een schijnbare tegenspraak, die er door de gehele Bijbel loopt. Hier staat geschreven: "Niemand kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader, die Mij gezonden heeft, hem trekke;" en toch roept de Bijbel elk toe van tot Jezus te komen. Wederom staat er geschreven: "De natuurlijke mens begrijpt niet de dingen, die van de Geest Gods zijn; want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden;" en toch, waartoe wekken wij u gedurig op, dan om de dingen van de Geest te ontvangen?

Zo ook: God opende het hart van Lydia om te letten op de dingen door Paulus gesproken, hetgeen duidelijk aantoonde dat het natuurlijke hart ze niet kan aannemen. En nochtans drukken wij ze gedurig op het hart. Van nature zijn uw harten gevoelloos als het diamant, en geen betoog zal u de hel doen ontvluchten; nochtans, "wetende de schrik des Heeren, bewegen wij de mensen tot het geloof."

Van nature kunt u de schoonheid en beminnelijkheid van de Heere Jezus zelfs niet bevatten. En evenwel: "Wij hebben voorgenomen niets te weten onder u, dan Jezus Christus en Die gekruisigd." Welk een menigte van tegenstrijdigheden zijn er. En toch, hoe gemakkelijk worden ze opgelost!

Deze beenderen waren dood, dor, levenloos, zonder geest, zonder vlees, zonder oren om te horen; evenwel zegt God: "profeteer over deze beenderen, en zegt tot dezelve: Gij, dorre beenderen, hoort des Heeren Woord." En terwijl hij profeteerde, hoorde hij een geluid en "ziet, een beroering, en de beenderen naderden, elk been tot zijn been. En ik zag, en ziet, er werden zenuwen op dezelve, en er kwam vlees op. En Hij trok een huid over dezelve."

Zo ook zijn uw zielen, mijn onbekeerde vrienden, aan deze dorre beenderen gelijk, dood, dor, geestloos, levenloos, zonder oren om te horen, zonder een hart om de dingen, die gezegd worden, te ontvangen. U hebt zulke verstompte gewetens, dat mijn woord u niet kan bewegen om de toekomstige toorn te vlieden; uw harten zijn zo verstokt en boos,

dat mijn woord u niet kan overreden om de smekende Verlosser aan te nemen. En toch is het door de dwaasheid van de prediking dat het God behaagt hen te redden die geloven, en hoewel onze woorden zwak zijn, kan God toch een krachtig werk door hen verrichten. En dit is Zijn boodschap aan u: "Gij, dorre beenderen, hoort het Woord des Heeren!"

U, die weinig waarde hecht aan de prediking van het Woord, smee ik dringend dit ter hart te nemen. U zegt, en terecht, dat de prediking een zwak en gering middel voor zo'n doel is; God Zelf noemt het een dwaasheid. U zegt, en terecht, dat de predikanten slechts aarden vaten zijn, dat zij mensen van dezelfde bewegingen als u bent; God zelf heeft hen reeds zo beschreven. Maar u kunt niet zeggen, dat het niet Gods middel is om zielen te bekeren. En het is op gevaar van uw eigen ziel indien u het minacht. Houd u verre van 6 Gods Huis, sluit uw Bijbel weg, en u verwerpt de enige middelen waardoor God tot u spreken kan.

III. De derde en laatste lering is deze: dat het gepaard moet wezen met de prediking, of deze is ijdel.

De uitwerking van de profetie van Ezechiël over de dorre beenderen was zeer merkwaardig. De beenderen naderden, been tot been, het vlees, de huid, de zenuwen, kwamen over hen, en bedekten hen, maar er was geen adem in, zij bleven dood. En ach, welk een overeenkomst met de uitwerking van de prediking des Woords. Hoe menigmaal zijn de mensen uitwendig veranderd! In plaats van de sabbat te breken wordt de sabbat in acht genomen; in plaats van dronkenschap, matigheid; het voorkomen van Godzaligheid, maar niets van haar kracht; de beenderen, zenuwen, het vlees en de huid van de vroomheid, maar niets van de levende adem.

1. O, mijn vrienden, is dit niet de toestand van onze vergaderingen? Er is overvloed van verstandelijk erkennen, maar helaas! waar is het ootmoedig hart, dat de Heiland liefheeft? Overvloed van rechtzinnigheid en betoog, maar ach, waar is het eenvoudig geloof in de Heere Jezus, en liefde voor de broeders in 't geloof? Zegt niet de Heiland, ziende op onze gemeenten: "Er is geen Geest in?"

Laat ons, mijn broeders, dan allen letten op het tweede woord van de profeet: "Profeteer tot de Geest, mensankind; zeg: Gij Geest, kom aan van de vier winden, en blaas in deze gedoden, opdat zij levend worden. En ik profeteerde, gelijk als Hij mij bevolen had. Toen kwam de Geest in hen, en zij werden levend en stonden op hun voeten, een gans zeer groot heir."

Laat dit u twee zaken leren.

1ste. Onbekeerde vrienden! hoe dood moeten uw harten zijn; al het spreken in de wereld kan er geen leven instorten. Hoe hard moeten uw harten zijn; de zwaarste hamer kan ze niet breken. Wij doen u de krachtigste beweegredenen horen, en niets van dit alles kan u bewegen. Wij moeten onze stem verheffen en de Geest aanroepen; wij moeten de almachtige Geest doen neerdalen eer wij uw hart kunnen treffen. Wij pogen u van zonde te overtuigen, wij tonen u aan hoe u de wet gebroken hebt, en dat "vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet om dat te doen," dat u onder die vloek moet zijn, dat u die vloek niet dragen kunt, dat hij de Verlosser ter aarde gebogen heeft, en u in de diepste hel zal storten. Dit maakt enige indruk op u, en wij hopen dat uw hart getroffen is. Maar uw indrukken zijn als die op het zand als de vloed daalt, en de eerstvolgende wist alles uit. Wij pogen u van gerechtigheid te overtuigen. We spreken tot u van de liefde van de Heilands, die alle kennis te boven gaat; van de oceaan van liefde in die boezem, die met geen peillood te meten was, liefde tot verloren zondaren als u bent; van Zijn plaatsvervangend lijden voor de zondaren,

daar Hij de vloek voor ons op Zich genomen heeft. Wij smeken u in Hem te geloven tot zaligheid; u bent vermurwd, en de tranen lopen over uw wangen. Maar ach, het is als de morgenwolk en als een vroeg komende dauw, die heengaat! Ach, mijn broeders, hoe ijzerhard moeten uw harten zijn, indien zij ongevoelig kunnen zijn voor al wat de mens doen kan. Uw harten zijn te verhard voor ons, en wij moeten tot de Heere schreiend terugkeren en zeggen: "Wie heeft onze prediking geloofd?"

In elk ander geval zouden wij u door bewijsgronden kunnen overtuigen. Was u ziek naar het lichaam, wij zouden u kunnen overhalen om de geneesheer te halen; waren uw zaken in de war, wij zouden u overreden om voor uw gezin te ijveren, o, hoe bereidwillig zou u volgen. Maar betogen wij u dat gij, met ziel en lichaam, erfgenamen bent van een eeuwige hel, dan wilt u niet ontwaken. Ja, al konden wij u de Heere Jezus Christus zelf vertonen, de bloedende, smekende Verlosser, uw boze harten zouden zich niet tot Hem keren en Hem aanhangen. U hebt Hem nodig, die uw harten gemaakt heeft om ze te buigen en te breken. Och! dat elk van u heenging, slaande op de borst, en zeggende: "O God, wees mij zondaar genadig!"

2. Gelovige broeders! hoe noodzakelijk is uw gebed! Als God, in het voorgaande hoofdstuk belooft aan Israël een nieuw hart en een nieuwe geest te zullen geven: "en Ik zal het stenen hart uit uw vlees wegnemen en zal u een vleser hart geven" voegt Hij er in vers 37 bij: "Daarom zal Ik van het huis Israëls verzocht worden, dat Ik het hun doe." En als God aan Christus de heidenen als Zijn erfdeel toezegt, belooft Hij zulks als gebedsverhoring: "Eis van Mij, en Ik zal u geven." Zo ook hier: wil Hij het leven geven aan de doodsbeenderen, die in de open vlakte liggen, Zijn Woord is: "Profeteer tot de Geest, o mensenkind!"

Welk een werktuig heeft God in uw handen gelegd, o, mijn gelovige broeders! Het gebed beweegt Hem, in Wiens hand het heelal is. Mannen vol geloof en gebed, u Israëls, die met God worstelt en overmocht! Gerechvaardigden, wier gebed veel vermag! U bent wellicht een klein kuddeke, maar wilt niet ophouden gedurig tot God te roepen. Vraagt om de Geest, dat "Hij over deze gedoden kome, opdat zij levend worden!"

En u, egoïstische Christenen, - indien zo'n tegenstrijdigheid bestaan kan, - u die Gods troon alleen voor uzelf nadert, u wiens gebeden van het begin tot het einde alleen voor uzelf zijn, die slechts gaven vraagt voor uw eigen vrede en eigen vreugde, ... gaat en leert wat het zeggen wil: "Het is zaliger te geven dan te ontvangen." "Dat gevoelen zij in u, hetwelk ook in Christus Jezus was."

Dundee, 25 december 1836.

DE AFVAL, ZIJN KENTEKENEN, OORZAKEN EN DE WIJZE OM ER VAN GENEZEN TE WORDEN

"De grauwigheid is op hem verspreid, en hij merkt het niet." Hoséa 7: 9

Deze woorden geven een toestand van geheime afval te kennen. Deze is misschien de gevaarlijkste van al.

1ste. Het gebeurt algemeen dat mensen oud en grijs worden zonder het zelf te bemerken. Velen willen niet weten dat zij oud worden. Zij zien niet graag dat zij verminderen, en de kentekenen van de ouderdom gaan ongemerkt aan hen voorbij. De tanden vallen een voor een uit, de hand begint te beven, de ledematen worden stijf, het oog wordt dof, grijze haren komen hier en daar te voorschijn, en wij zijn oud voordat wij het zelf weten. Zo is het met de *afneming van de ziel in het geestelijke*. Het is een plechtige en indrukwekkende waarheid, dat het leven Gods in de ziel aan verandering en afneming onderhevig is. Het kan niet geheel sterven. Wanneer God eenmaal geestelijk leven aan de ziel gegeven heeft, dan weet ik dat Hij het tot in eeuwigheid behouden zal. "De Heere zal het voor mij voleinden; laat niet varen de werken Uwer handen." Psalm 138 : 8. Maar evenwel is het aan verval onderhevig. Dit wordt ons bewezen door de Schrift. God zegt: "Ik had u toch geplant, een edele wijnstok, een geheel getrouw zaad: hoe bent u Mij dan veranderd in verbasterde ranken van een vreemde wijnstok?" Jer. 2: 21. "Bekeert u, gij afkerige kinderen! spreekt de Heere, want Ik heb u getrouwd." Jer. 3: 14. "Mijn volk blijft hangen aan de afkering van Mij. Hos. 11: 7. "Maar Ik heb tegen u, dat ge uw eerste liefde hebt verlaten." Openb. 2: 4.

Ach, mijn vrienden, dit is waar van ons. Ofschoon ik God dank dat Hij velen onder u tot de gemeente toebrengt die zalig wordt ofschoon sommigen van u van kracht tot kracht gaan, van hoevelen kan het gezegd worden: "De grauwigheid is op hem verspreid en hij weet het niet." Hoevelen hebben hun smaak voor Gods huis verloren! Het is niet met u als in verleden tijden. De donderdagavond wordt niet meer zoals vroeger op prijs gesteld, de bijzondere bidstonden worden zelden of ooit meer bezocht, het gezelschap van de wereld wordt meer opgezocht, het gezelschap van Christus minder geacht. Is er niet minder ijver om anderen te bekeren, minder gebed, minder lof, minder mededeelzaamheid?

Ach, broeders, wij samen zijn het bewijs, dat er niets erger is dan *een geestelijke afval*. Hoe was het u eenmaal ernst om Gods Woord te horen! U wilde geen gelegenheid laten voorbijgaan, hetzij in de week of des zondags. U hoorde toe alsof het uw leven gold. Uw lofliederen waren voller en ernstiger dan zij nu zijn. Hoe zorgvuldig was u in het bewaren van Gods Woord, het aan uzelf, aan uw kinderen en aan uw vrienden herhalende! Hoe vurig in uw gebeden! Ik vrees dat wij op vele van u harten moeten schrijven: "Ikabod" de heerlijkheid is weggenomen!

2. Een ander belangrijk bewijs is, *dat deze afval altijd geheim en ongemerkt is*. Het is gelijk de naderende ouderdom. "De grauwigheid verspreidt zich over hem, en hij merkt het niet." Oude mensen merken nooit hoe de ouderdom langzaam vorderingen maakt. Over het algemeen denken zij niet graag dat zij oud worden. Zo is het ook met de afval van een gelovige ziel. Hij maakt geheime en stille vorderingen, het oog des geloofs wordt al doffer en doffer, de hand laat Jezus los, de ziel verliest haar vermaak in het volbrachte werk van Immanuël. En toch weet hij het niet. Zondige toegeevdheden komen in zijn ziel op. "De grauwigheid verspreidt zich over hem, en hij weet het niet."

I. Laat ons enige kentekenen van verval opnoemen.

1. **De Bijbel verwaarloosd.** Wanneer een ziel het eerst tot Christus gebracht wordt, dan heeft zij behagen in Gods Woord, zij hongert er naar "gelijk een pasgeboren kind." Gelijk een kind een gedurig terugkomende honger naar de moedermelk heeft, zo heeft de ziel dit naar het Woord. Zij heeft een geestelijk begrip van het Woord. Alles schijnt aangenaam en gemakkelijk, alles getuigt van Jezus. De ziel verstaat de mening, vraagt ernstig aan leraars en aan anderen een uitlegging van moeilijke plaatsen. Zij wast. "Dat u meer en meer mag wassen." Men voelt dat het een dagelijks voedsel voor de ziel is, het zwaard om de verleiding af te weren. Hoe geheel anders is het met een Christen gesteld, die in afval verkeert! Geen vermaak meer in Gods Woord. Het mag als plicht of als een lastige taak gelezen worden, hij scheidt er geen behagen in. Andere boeken worden boven de Bijbel verkozen. Er is geen toeneming in de kennis van het Woord, geen zelfaanwending, geen aanneming tot vreugde, geen herinnering aan het kapittel dat des morgens gelezen is, geen antwoord op de vraag des satans: "Alzo staat er geschreven," en "Zo zegt de Heere." ach, mijn vrienden, hoe is het goud zo dof geworden? "De grauwigheid verspreidt zich over hem, en hij merkt het niet."

2. **Het gebed verzuimd.** "Zie, hij bidt," was het eerste bewijs dat Paulus van de dood overgegaan was in het leven. De ziel verheugt zich in Gods nabijheid, gaat het voorhof binnen, werpt zich aan de voeten van Jezus en stort daar haar tranen en verzuchtingen voor Hem uit. De gelovige staat, evenals de Heere Jezus, vroeg in de morgenstond op, of wacht gedurende de nacht en roept in stilte de Heere aan. Voordat naar een gezelschap te gaan of een vriend te ontmoeten, of een voorstel te beantwoorden, baant zich zijn hart een weg tot de troon van de genade. Hij bidt zonder ophouden. Hij bidt om van zonden bevrijd te worden. Hij bidt voornamelijk tegen die zonden, waarmede hij het meeste te strijden heeft. Zijn gebeden voor anderen zijn vurig en onophoudelijk: "Het zij verre van mij dat ik tegen God zou zondigen en ophouden voor u te bidden." Maar dit alles verandert. De ziel is van God verwijderd, er worden geen gebeden in gouden vaten opgezonden, geen ingang in het voorhof, geen toenadering tot God. Er is geen vroeg opstaan meer noch geroep in de nacht, geen gebed voor bijzondere gelegenheden. Hij beantwoordt nu dikwijls een voorstel zonder de Heere om raad te vragen. Hij bidt nu weinig tegen de zonde. Hij durft niet voor een bepaalde zonde bidden, of slechts flauw en zonder een vast voornemen om die te verloochenen. Hij draagt nu zijn onbekeerde vrienden weinig aan de Heere op, hij bidt weinig voor de kerk, voor de Joden en voor de heidenen. O, dit is iets van "de grauwigheid."

3. **De weinige achting voor Christus.** Wanneer wij de Heere voor het eerste leren kennen, dan is Christus alles in allen. Hij is de Fontein tegen de zonde, waarin wij gedurig onze zielen van zonde en onreinheid kunnen wassen. Onder zijn wit kleed kunnen wij gedurig onze zielen verbergen. Hij is de Rots, die levend water geeft, dat ons altijd bijblijft. Hij is een medelijdend Man en onze oudste Broeder, op Wie wij altijd steunen kunnen. Hij is onze Koning, aan wiens voeten ons hart gelegd wordt, dat Hij over hetzelfde voor altijd moge heersen. Wanneer wij afvallen, dan is het niet meer zo. Het geweten is schuldig, maar wij gaan niet veel naar de bron; er bestaat een geheime twijfeling en een onwil om door Christus zalig te worden. Men wil niet graag schuilen in de gerechtigheid zonder werken. Wij drinken geen water uit de Rots, dezelve schijnt droog of wij ontwijken dezelve. Men steunt niet op Christus. Zijn tegenwoordigheid wordt noch bij dag, noch bij nacht ondervonden. Ach, dit is een treurig kenteken van "de grauwigheid."

4. ***De zonde wordt niet gehaat.*** Wanneer wij de Heere voor het eerst leren kennen, hoe zien wij dan de zonde in? Wij hadden vreselijke ontdekkingen gedaan over de grootheid van de zonde. De last van de zonde, die Jezus tot in de hel toe vernederd had, kwam ons zwaar en bitter voor; wij konden dezelve niet verdragen; wij ontvloden de verleiding met ons gehele hart; wij waren sterk in de vreze des Heeren. "En zijn rieken zal zijn in de vreze des Heeren." Jes. 11: 3. Gelijk die beesten die spoedig lont ruiken, zo ontdekt de nieuwe mens spoedig de nadering van de zonde en vliedt dezelve. Nu hebben wij weinig overtuiging van zonde. Een droog oog met de belijdenis, een halve belijdenis of in het geheel geen, geen tijd voor de belijdenis van zonden. Men vreest de verleiding niet veel meer, de ziel wordt altijd moediger om de zonde te dienen.

5. ***De weinige achting voor Christenen.*** Eenmaal hadden wij allen, die de Heere liefhadden, ook lief, wij vonden onze vreugde in hen. De getuigenis, die Christus van een ware discipel gaf, was op ons toepasselijk. "Hieraan zullen zij allen bekennen dat gij Mijn discipelen bent, zo gij liefde hebt onder elkander." Joh. 13: 35. Wij hadden alles met hen gemeen, zodat aan geen van hun iets kon ontbreken; wij vermaanden elkander dagelijks, gelijk men ijzer met ijzer scherpt; wij wilden geen zonde in onze broeder dulden; wij spraken met zoveel liefde, oprechtheid en nederigheid, dat zij niet konden beledigd worden. Nu zien wij hen koud aan; wij zijn niet meer zo goede vrienden met hen uit vrees dat zij onze schuld zouden bemerken. Wij hebben niet meer zoveel achting voor de heiligen als vroeger, wij hebben onszelf benadeeld en wij zijn anders geworden. Wij vermanen elkander niet dagelijks; wanneer zij ons berispen, dan worden wij boos; wij vermanen niet met liefde maar met bitterheid, of wij spreken kwaad achter hun rug.

6. ***De goddeloze wordt niet gewaarschuwd.*** Eenmaal weenden wij over hen in stilte, baden God nacht en dag voor hun bekering, hadden een afschuw van hun wegen. "Ik haat het doen van de afvalligen; het zal mij niet aankleven." Psalm 101: 3. Nu zijn onze ingewanden niet ontroerd over hen; er wordt weinig gebeden voor hun bekering; ja zelfs lachen wij over hun verkeerde wegen. Indien wij geen deel nemen aan hun zonde, zo vermanen wij hen toch niet.

II. Laat ons de oorzaken van afval onderzoeken.

1. ***Een lust die ingewilligd wordt.*** Zo was het met Israël: "Zij bedrijven allen samen overspel, zij zijn gelijk een bakoven die heet gemaakt is van de bakker." Hos. 7: 4. Dit was de oorzaak van de afval van Israël. Zo zal het ook zijn met u en met mij. Wanneer een dorst naar geld, een zinnelijke begeerlijkheid, een dorst naar eer en genoeg ingewilligd wordt en de overhand krijgt, dan zal de gehele ziel dor worden. Voor een tijd zult u deze bestrijden, vervolgens wordt uw tegenstand zwakker, u verontschuldigt uzelf, u verbergt uzelf ervoor en toch onderwerpt ge u aan haar macht. Dit maakt uw geweten schuldig, het ontnemt ge uw smaak in de Bijbel, maakt u afkerig van de troon van de genade. Dit maakt dat de Heiland weinig geprezen, de zonde weinig gehaat, de Christenen veracht en de goddeloze niet beklagd wordt. O mijn broeders, wij moeten of al de zonde haten, of wij zullen afgevallen dorre bladeren zijn. Aan een begeerlijkheid toe te geven is alsof u een slang in uw boezem aankweekt.

2. ***Werelds gezelschap.*** "Efraïm verwacht zich met de volken." Hos. 7: 8. Dit was het bijzonder karakter van de Joden. "Het volk zal alleen wonen en zal niet onder de natiën gerekend worden;" maar als zij zich mengden onder de volken, dan verspreidde de grauwigheid zich over hen. Zo is het met de Christenen, zij zijn een bijzonder volk. Jezus zei van hen: "Zij zijn niet van de wereld, gelijk als Ik van de wereld niet ben." Wij

zijn zo geheel van de wereld afgescheiden als Christus was; Zijn bloed is op ons en de Heilige Geest in ons; wij hebben bijzondere vreugden en bijzondere smarten; wij zijn een biddend volk, een lovend volk. Maar op het ogenblik dat wij ons met de goddelozen vermengen, dan verspreidt de grauwigheid zich over ons, onze zielen verdorren. Versta mij goed. Indien God u geplaatst heeft in een goddeloze kring, waar Hij niet gediend wordt, waar men Zijn heilige naam ijdel gebruikt, daar Zijn Woord niet gelezen wordt, en u niets dan goddeloze taal hoort, wees dan niet mismoedig. Dit is uw bijzondere beproeving. En God, die weet welke last u dragen kunt, zal u op Zijn tijd verhoren. Maar indien u een plaats opzoekt alwaar God niet is, indien ge u vrienden uitkiest die God niet vrezen, indien ge u in de wereldse kringen begeeft, alwaar de Bijbel een boek is, waarmede men lacht, en Gods dienaren dronkaards zijn, dan zal en moet uw ziel dor worden. Ge sluit u op in uw kamer en opent uw Bijbel. Maar Zijn heilige en reine woorden zijn niet zoet voor uw gehemelte. U buigt uw knieën en vouwt de handen. Maar het gebed is een last, u hebt geen geestelijke behoeften. U noemt de naam van Christus, maar Hij is u niet liefelijk. De zonde heeft haar schrik voor u verloren. Ware Christenen schijnen u nu te nauwgezet toe. Helaas! het is niet met u als vroeger. De kroon is van uw hoofd gevallen. Wee u, want gij hebt gezondigd!

III. Er bestaat een geneesmiddel.

1. ***U kunt genezen worden.*** "O Efraïm, gij hebt u bedorven, maar in Mij is uw hulp. U hebt geofferd met de hoeren; nu dan bekeer u tot Mij, zegt de Heere." Hos. 13: 9. Satan wil u verleiden, door te zeggen: 'daar is geen hoop, nee, want gij hebt de vreemden liefgehad'. Maar dit is een leugen. Bedenkt dat er in Christus hoop is.

2. ***Zoekt naar de oorzaak van uw afval.*** Uw hart zal onwillig zijn om dit te onderzoeken, maar u moet het doen. Indien ge u op een zinkend schip bevindt, dan is het eerste wat u te doen hebt het lek te onderzoeken; zo moet ook u het lek in uw ziel vinden. Is het een afgod? Werp hem weg. Ga uw gedachten na totdat u hem gevonden hebt. Is het een lust waaraan u toegeeft? wijs dezelve aan. Is het werelds gezelschap? onttrek er u aan. Zeg: 'dit is de Achan in mijn hart, dit is de rustverstoorder'.

3. ***Zoek er vergeving voor.*** Draag die zonde op aan de bok der verzoening, doop ze in de Fontein, die voor de zonde geopend is. Jezus roept: "Keer weer tot Mij, want Ik heb u verlost." Versla de rustverstoorder. Doe met hem gelijk zij met Achan deden. Zoek de inwoning van de Heilige Geest om de verstoorder te verslaan, dat hij niet meer moge opstaan.

O mijn vrienden! Indien wij zo wilden handelen, dan zou de afval ons goed gedaan hebben en wij zouden met eer uit de klauwen van de leeuw komen. Ontwaakt, ontwaakt, mijn vrienden! De hel is nog even verschrikkelijk, Christus nog altijd vrijwillig om ons aan te nemen, uw zielen nog even kostbaar, de eeuwigheid nadert meer en meer. O, hoe dwaas om terug te blijven, in plaats van, gelijk Kaleb, de Heere volkomen te volgen! "Zijt standvastig, onbewegelijk, altijd overvloedig zijnde in het werk des Heeren, als die weet dat uw arbeid niet ijdel is in den Heere." 1 Kor. 15: 58.

DE GELOVIGE EEN ZEGEN DE ONGELOVIGE EEN VLOEK

"En het zal geschieden, gelijk als gij, o huis van Juda! en gij, o huis Israëls! geweest zijt een vloek onder de heidenen, alzo zal Ik ulieden behoeden, en gij zult een zegening wezen." Zach. 8 : 13

I. Onbekeerde mensen zijn een vloek door hun voorbeeld. Dit is waar, hetzij dat zij zich uiterlijk welvoeglijk en zedig gedragen, of dat zij openlijk in zonde en ongerechtigheid leven.

1. Indien zij uiterlijk zedige mensen zijn, dan worden zij algemeen zeer geacht door de wereld. Hun voorbeeld wordt dus niet alleen gevolgd, maar zelfs zonder bezwaar. Hoewel zij geen liefde tot Christus hebben, en geen huisgodsdienst houden; hoewel zij hun kinderen nooit over de weg van de zaligheid spreken en nooit in stilte tot God bidden, zo worden zij toch als voorbeelden gesteld ter navolging waardig, omdat zij uiterlijk eerlijke, matige en achtenswaardige mensen zijn. Zelfs gelovigen denken dikwijls, dat zij en hun kinderen in hun gezelschap veilig zijn. Deze mensen zijn aan de wit gepleisterde graven gelijk; men loopt over dezelve zonder vrees. Zij weten niet, dat zij van binnen vol zijn van doodsbeenderen en alle onreinheid. O, welk een vloek zijn uiterlijk vrome en toch onbekeerde mensen voor hen, waarmee zij omgaan!

2. Maar onbekeerde mensen zijn door hun voorbeeld nog meer een vloek, wanneer zij openlijk in de zonde leven.

1ste. **Zij zijn een vloek voor hun kinderen,** voor hun dienstboden en voor hun burenen, doordien zij hen tot dezelfde zonde verleiden. Evenals een melaats man een vloek is voor degenen bij wie hij komt, omdat hij het bederf aan allen overbrengt, zo is een goddeloos mens aanstekend voor degenen die om hem zijn. Niets leert zo gauw als het voorbeeld. Hoe gemakkelijk nemen de kinderen de vloeken over, die zij hun ouders horen gebruiken! En deze vloek is oneindig; ieder mens staat in het midden van een vriendenkring, en aan ieder van hen deelt hij het grote bederf mede, dat in zijn eigen hart woont. Ieder van deze vrienden staat wederom in het midden van een andere kring, aan wie hij dit zelfde bederf overbrengt en alzo kan een onbekeerde zondaar voor duizenden een vloek zijn. Ja, zelfs wanneer hij zijn ogen opendoet in de hel, dan kan het bederf, waarvan hij de oorsprong was, nog vorderingen maken bij duizenden, die hij op aarde achterliet.

O broeders, het is een verschrikkelijke gedachte, dat een onbekeerd mens, die in de hel is, nog een vloek op aarde kan wezen!

2e. **Zij zijn een vloek voor hen, die met hen zondigen.**

Tegenwerping. Mijn vrienden zijn reeds zondig, en omdat ik nu dezelfde zonde met hen bedrijf, zo is het mijn schuld niet, dat zij zondaars zijn.

Antwoord. Dat is waar, het is uw schuld niet, dat zij zondaars zijn, maar het is uw schuld als zij groter zondaars worden. Denkt u niet dat het zonde is, kwaad erger te maken? Is het geen kwaad hen tot in het diepste van de hel te vernederen? Nu, dit doet iedere zondaar door zijn voorbeeld. Niets wekt iemand zozeer tot zonde op als het voorbeeld. Wanneer zovelen de brede weg bewandelen, dan wordt het zeer gemakkelijk. Hoe menigeen zou heden een matig man geworden zijn, indien zijn metgezellen hem niet de fles hadden aangeboden! Hoe menigeen zou zich bekeerd hebben op de stem van

Christus, indien zijn vrienden hem niet hadden uitgelachen! O, welk een vloek is het voorbeeld van een onbekeerde!

3. *Zij zijn een vloek voor de matige, welvoegelijke, onbekeerde mensen.* Deze mensen willen niet met hen in alles meedoen. Zij staan ter zijde, zijn verontwaardigd door deze openlijke zonde en zeggen in hun hart: 'Ik dank God, dat ik niet ben gelijk andere mensen rovers, onrechtvaardigen, overspelers. Ik ben zeker op de rechte weg, want ik ben zo geheel verschillend van deze zondaars.' O broeders, wie weet hoeveel onbekeerde zielen, die nooit in gemeenschap met Christus leefden en die niet wisten wat het was de Geest van Christus in zich te hebben, verhard zijn geworden door een dodelijke vrede bij het gezicht van degenen, die openlijk in de zonde leefden! O, welk een vloek is een openbaar zondaar voor de gehele wereld!

Broeders, bent u onbekeerd? dan bent u tot nu toe uw gehele leven lang een vloek geweest. U bent welvoegelijk, matig en geëerd door de wereld, maar toch onbekeerd. U hebt geen liefde tot Christus, geen huisgodsdienst, geen stil gebed. Ziet u niet in, welk een wegwijnend bederf u om u heen veroorzaakt hebt? Zie op uw kinderen en op uw dienstboden, hebt u hen niet koud als ijs gemaakt, gelijk u zelf zijt? Of misschien hebt u in een geliefkoosde zonde geleefd? Ziet u niet hoe u allen, die om u zijn, besmet hebt? Hebben sommigen van uw kinderen of burenen niet dezelfde zonde geleerd? Ziet u zelfs niet enigen, die erger geworden zijn sinds ge u aan hen aansloot? Zij waren gelijk aan mensen, die aan de rand van een helling stonden; u gaf hun een stoot en maakte dat zij harder liepen. O, hoevelen zijn heden in de hel, die u vloeken omdat u hen geleerd hebt te zondigen en hen daarin geholpen hebt. Sta stil, arme ziel! voordat u verder gaat met zondigen. Denkt u niet, dat uw eigen vloek zwaar genoeg zal zijn om u nog met die van anderen te beladen? De rijke man in de hel verlangde niets dat zijn vijf broeders daar ook kwamen, en o, hebt u minder medelijden met uw vrienden dan een ziel in de hel? U mag geen medelijden met uw eigen ziel hebben, of misschien denkt u dat u trachten wilt de toorn van God te kunnen verdragen. Maar hebt u dan geen medelijden met uw kleine kinderen? U kunt niet verdragen hen op aarde te horen schreien, hoe zult u het kunnen aanhoren als zij in de hel zijn?

II. Onbekeerde mensen zijn een vloek, doordien zij een onnutte plaats op de aarde beslaan.

Evenals de vijgenboom een vloek was voor de andere bomen van de hof, omdat al de tijd en moeite en zorg, die men aan hem besteedde, aan hen had kunnen gedaan worden, zo zijn onbekeerde mensen, die geen vrucht in God voortbrengen, een vloek voor degenen die hen omringen; zij nemen te veel plaats en zorg in Gods Kerk in. Evenals een knaap, die op school niet leren wil, een vloek is voor de gehele school, omdat hij zoveel tijd en zorg van de meester vereist, die aan de andere jongens beter kon besteed worden, zo zijn onbekeerde mensen een vloek voor anderen, omdat zij zoveel zorg van de leraars vereisen. Evenals de boosdoeners een vloek zijn voor hun streek, niet alleen door hun voorbeeld, maar om de zorg en kosten, die men voor hen moet hebben, de duizenden guldens die uitgegeven worden om gevangenissen, rechters en officieren te betalen, en die voor andere nuttige inrichtingen hadden kunnen gebruikt worden, zo zijn onbekeerde mensen een vloek in iedere gemeente, daar zij al de tijd en de zorg van de leraar vereisen, die had kunnen gebruikt worden om de kinderen Gods te helpen.

Evenals een verdwaald schaap een vloek is voor de gehele kudde want de herder moet de negenennegentig in de woestijn laten, en het verlorene gaan zoeken. Hij moet het zoeken op de bergen en in de valleien en vindt het misschien nog niet. Zo zijn verloren zondaars een vloek voor het volk Gods, doordat zij zoveel tijd en zorg van de herder

vereisen om hen te zoeken. De achteruitgang in de staat van gelovigen heden ten dage is alleen daaraan toe te schrijven. Er is zoveel tijd en moeite aan de verdorde vijgenboom besteed, dat de kostbare wijngaard bloot en onaangekweekt is. Wanneer een ziel tot Christus gebracht is, dan is zij in alles nog een pasgeboren kind, en heeft behoefte om met melk gevoed te worden en vereist veel zorg. Maar leraars kunnen niet alles doen, en hoe dikwijls laten zij die ziel aan zichzelf over, wetende dat zij behouden is, en wijden hun arbeid aan onbekeerde zielen! God zegende de man, die het zich tot regel stelde, om nooit een preek te doen zonder een woord tot arme onbekeerde zielen te richten. Maar zie eens, hoeveel tijd en moeite kost ons dit! Welk een vloek zijn dus onbekeerde zondaars voor Gods Kerk! Bent u onbekeerd? Dan bent ge uw gehele leven door tot op deze dag een vloek geweest. Hoeveel preken zijn voor u gedaan! Hoeveel gebeden werden voor u door de leraar tot God opgezonden! Hoeveel arbeid en moeite heeft hij aan u ten koste gelegd! En bent u nog onbekeerd? O, bekleedt u dan niet een onnutte plaats op aarde? Bent u dan niet een vloek?

III. Onbekeerde mensen zijn onwillekeurig een vloek door niets goeds te doen.

De mens is gezellig. Het is niet goed voor de mens dat hij alleen is; daarom heeft God ons in huisgezinnen, in vriendenkringen, in streken geplaatst, opdat de een voor de ander tot een zegen moge zijn. Maar onbekeerde mensen doen anderen geen goed; zij beantwoorden niet aan het doel, waarvoor zij in de wereld geplaatst zijn, en alzo zijn zij een vloek. De zon is in het midden van het planetenstelsel geplaatst om rondom zich licht en warmte te verspreiden. Maar indien zij het doel uit het oog verloor, waarvoor zij daar geplaatst is, en al haar stralen voor haar zelf behield, in plaats van licht en warmte aan de aarde te geven, dan zou zij een vloek in plaats van een zegen zijn. Zo zijn onbekeerde mensen zij doen geen goed, zij houden alles wat zij hebben voor zichzelf; gelijk droog zand nemen zij zon en regen tot zich, maar geven noch bloesem noch vrucht.

1. De mensen hechtten veel aan de liefde van anderen. Dit is een bijzondere gave Gods, ons gegeven opdat wij elkander tot hemelse dingen zouden opwekken. Maar onbekeerde mensen gebruiken deze gave niet. Zij gebruiken dezelve dikwijls om anderen tot zonde te verleiden. Maar zij gebruiken haar nooit om anderen tot Christus te brengen. Onbekeerde ouders gebruiken deze gave nooit om hun kinderen tot de Heere te brengen. O, welk een vloek zijn zij voor hen in plaats van een zegen.

2. De mensen hebben geld. Deze gave heeft God ons gegeven opdat] wij dezelve tot Zijn dienst zouden gebruiken. Maar onbekeerde mensen gebruiken hun geld nooit voor Christus. God maakt er hen rentmeesters van, maar zij bedriegen God en de mensen. Zij zeggen dat het hun eigendom is, en dat zij er naar hun welgevallen mee mogen handelen.

3. De mensen mogen voor elkander bidden. God wil dat alle Christenen gelijk Christus zijn, voor elkander en voor de wereld biddende. Maar de onbekeerde mensen bidden nooit voor anderen. Zij verlangen het ook niet. De meeste onbekeerde ouders bidden nooit voor hun kinderen; de meeste onbekeerde kinderen bidden nooit voor hun ouders. Welk een vloek zijn zij voor elkander! Werkelijk, de liefdebepalingen des bozen zijn wreed. Maar ik haast mij om u de omkering aan te tonen, die in het hart van een onbekeerde plaats vindt als hij veranderd wordt; dan wordt dit woord bevestigd, dat hij een even grote zegen wordt als hij vroeger een vloek was.

IV. Een bekeerd mens is een zegen door zijn voorbeeld.

1. Zijn bekering tot Christus is dikwijls een grote zegen tint opwekking van anderen. Toen Naomi tot God ging en tot Zijn volk, toen ontwaakte ook in Ruth de begeerte om

haar aan te kleven. Wanneer God de Joden in het laatste van de dagen zal opwekken, dan „zullen tien mannen uit allerlei tongen van de heidenen de slip grijpen van een Joodse man, zeggende: Wij zullen met ulieden gaan, want wij hebben gehoord, dat God met ulieden is." Zach. 8 : 23. Wanneer een onbekeerd mens werkelijk door God aan zichzelf ontdekt wordt, en wanneer het hart onder het gevoel van zonde bezwaard is, dan is het werkelijk een ontzettend gezicht voor degenen die hem omringen. Een bekering kan dikwijls veel teweeg brengen.

Tegenwerping. Bekering is een werk van God.

Antwoord.

1. De bekering is werkelijk een werk Gods, en toch gebruikt Hij er natuurlijke middelen voor. Er is geen krachtiger middel dan het voorbeeld. Wanneer ouders bekeerd worden, dan zeggen de kinderen: zullen wij achterblijven en verloren gaan? Wanneer een kind bekeerd wordt, dan denken de ouders: zal ons dierbaar kind zalig worden en zullen wij buiten geworpen worden? Op deze wijze worden er dikwijls twee of drie in een huisgezin bekeerd en dikwijls een gehele familie.

2. En zijn bekering is het niet alleen, die anderen overtuigt om zich ook te bekeren, maar de vrede en de vreugde, die hij door het geloof ontvangt, overreedt anderen om ook in Jezus te geloven. Kom met ons, zegt Hij, en wij zullen u het goede doen zien. 5 Ieder gelovige is een toonbeeld van genade, een wegwijzer tot de stad van de toevlucht. Wanneer de ziel in gemeenschap met Christus leeft, wanneer zij de vrede gevoelt van de vergeving van de zonden, wie kan dan op die kalme ziel neerzien zonder de gedachte bij zich te voelen opkomen: o, dat ik die vrede en die vreugde kende! Zijn aangezicht straalt van vrede en vreugde; zijn oog, zo vol van hemels medelijden, is een voorspraak voor arme zondaars, en hij zegt: We waren eenmaal zoals gij. O, welk een zegen is een gelukkig gelovige voor allen die hem kennen!

3. Maar door het voorbeeld van zijn heilig leven is hij een nog groter zegen. Meestal is de vrede van een gelovige inwendig. Hij is te zwak om de wereld tegenstand te kunnen bieden. Dikwijls zijn de woorden van een gelovige zwak en weinig en hebben geen uitwerking. Maar toch heeft een heilig leven een macht, die tot zegen kan zijn. Evenals u een stille rivier naar de zee ziet stromen, langs uitgestrekte bossen en zandbanken, zonder het geweld van de ruisende golven en toch de gehele vlakte met haar vruchtbaar water besproeiende, alzo is ook de gelovige in Jezus. Zijn stem moge op de straten niet gehoord worden, hij moge onbekend zijn met de politiek van de wereld, ongezien zijn, er moge niet van zijn dagelijkse vorderingen naar de eeuwigheid gesproken worden; toch bestrooit hij zijn pad met de bloemen van het paradijs. Hoe menige gelovige vrouw overtuigt haar man zonder het Woord, wanneer hij haar kuise gesprekken, met vreeze gemengd, aanhoort, haar zachtmoedige en stille geest ziet, die kostelijk is voor God! Bent u bekeerd? Welnu, dan bent u een zegen. Denk aan de woorden van Christus: "Keer weer naar uw huis en vertel wat grote dingen u God gedaan heeft en Zich over u ontfermd heeft." Luk. 8 : 39.

V. Een bekeerd man is een zegen, omdat Gods zegen op hem rust.

Toen de ark Gods in het huis van Obed-Edom den Hethiet gebracht werd en aldaar drie maanden bleef, toen werd er gezegd dat God Obed-Edom, zijn huis en alles wat hij had, zegende. Ieder gelovige is gelijk aan een arke Gods, waarin hij Zijn Wet verbergt; ieder gelovige is een tempel van de Heilige Geest. Het is goed een gelovige in ons huis te ontvangen; want Gods zegen gaat met hem mede. Deze belofte is bewaarheid: "Gezegend is hij die u zegent, en vervloekt die u vloekt. U herinnert u van de zondvloed af dat Cham behouden werd in de ark, en niet met de boze wereld omkwam, omdat hij tot het huisgezin van de rechtvaardige Noach behoorde. Zonder twijfel is er onder ons

een goddeloze zoon, die gespaard blijft ter wille van zijn vrome vader. U herinnert u hoe Sodom zou gespaard geworden zijn, indien er tien rechtvaardigen in de stad gevonden waren geweest en hoe de engel tot Lot zei: "Ik kan niets doen totdat u daarheen zult gevlucht zijn." Zonder twijfel wordt de stad, waarin wij wonen, gespaard om de wil van de weinige kinderen Gods; die er in zijn. Neem hen weg en Gods wraak zou ongetwijfeld op de stad neerdalen. Hoe weinig denkt u er aan, mijn onbekeerde vrienden, dat u het aan de kinderen Gods te danken hebt, dat u niet heden in de hel bent. U herinnert u hoe een arme weduwe van Sarepta Elia in haar huis ontving en hoe zij om zijnentwil gezegend werd; want het meel in het vat verteerde niet en de olie van de kruik ontbrak niet, en haar zoon werd weer levend gemaakt door het gebed van Elia.

O broeders, draagt zorg de kinderen Gods te onderhouden. U zult in hen engelen ontdekken. Waar ooit een kind Gods zijn moge, Gods oog is aan die plaats bij dag en bij nacht. O, het is goed gemeenschap met de kinderen Gods te hebben opdat wij in hun zegeningen mogen delen. Die hen ontvangt, ontvangt Jezus. Gezegend is hij die hen zegent, en vervloekt die hen vloekt!

VI. Een bekeerd mens is een zegen door zijn daden en gebeden.

Toen hij zonder Christus in de wereld was, leefde hij alleen voor zichzelf. Maar nu door het bloed van Christus veranderd zijnde, leeft hij alleen voor anderen. Hij wordt een kaars en beschijnt allen die in huis zijn. Hij is naar het beeld Gods veranderd. God doet Zijn zegeningen gedurig op hem neerdalen en de gelovige vindt het zaliger te geven dan te ontvangen. Abraham was, vóór zijn bekering, ongetwijfeld zo ook baatzuchtig en goddeloos als een onbekeerde onder ons. Zonder twijfel dacht hij het beneden zich huisgodsdienst te houden, of zijn kinderen en dienstboden de Heere te leren kennen. In deze dingen was hij waarschijnlijk even koud en baatzuchtig als de meesten onder ons. Maar merk de verandering op. Toen Abraham een kind Gods werd, bouwde hij de Heere een altaar overal waar hij ging. En ofschoon hij honderden van knechten onder zich had, zo droeg hij veel zorg voor hun zielen. God zei: "Want ik weet dat hij zijn knechten en zijn huis na hem zal bevelen om Mijn inzettingen te houden." Vroeger was hij een vloek geweest; nu was hij een zegen.

Dorkas was waarschijnlijk vóór haar bekering even baatzuchtig en wereldsgezind als onbekeerd mensen. Waarschijnlijk achtte zij het beneden zich om klederen voor de armen te maken en zij was zonder twijfel in deze dingen even belangzuchtig als wij. Maar merk de verandering op. Toen zij een kind Gods werd, toen was het haar een vreugde om goed te doen en aan anderen uit te delen. Deze vrouw was vol van goede werken en aalmoezen, die zij deed. Vroeger was zij een vloek geweest, maar nu was zij een zegen. Paulus was vóór zijn bekering een groot vijand van de waarheid en een wreed vervolger van de Christenen gelijk de meeste onbekeerde mensen. "Ik dacht dat ik veel moest spreken tegen de naam van Jezus van Nazareth. Ik was een godslasteraar en een vervolger en een verdrukker." Maar merk de verandering op toen hij een kind Gods werd. "Want ik verlang om u te zien." Rom. 1: 11. "Ik wil mij graag voor ulieden opofferen." Bent u bekeerd? Zie dan toe dat u tot een zegen wordt. Eenmaal was u een vloek zie toe dat u tot een grote zegen wordt. Waarde Christenen, heden breng ik u in gedachtenis de afscheidswaarden van Christus: "Gaat heen in de gehele wereld en predikt het Evangelie aan alle creaturen." De gehele wereld is de grensmaal van uw zegen. Eenmaal was u een vloek zonder een grensmaal, nu zult u een zegen worden ook zonder grensmaal. En de verandering is niet alleen openbaar in zijn daden, maar ook in zijn gebed. Behouden zijnde, wordt hij gelijk Christus, de Middelaar. En daarom is hij een zegen. Vroeger bad hij nooit voor zijn vrienden, zelfs niet voor Gods kinderen. Maar nu tot God gebracht zijnde, bidt hij en zijn gebed wordt verhoord.

U herinnert u hoe Abraham voor Abimelech bad en God genas Abimelech en zijn ganse huis. Was Abraham niet tot een zegen? U herinnert u hoe Mozes zijn handen uitgestrekt hield tot aan de ondergang van de zon, en Israël zegevierde over Amalek. Was Mozes niet tot een zegen? U herinnert uzelf hoe Elisa tot de Heere bad en het kind van de Sunamitische werd weer levend. Was Elisa niet tot een zegen? U herinnert u hoe Elia, een man van gelijke bewegingen als wij, vuriglijk bad dat het niet zou regenen, en het regende niet gedurende drie jaren en zes maanden. En hij bad wederom, en de hemel gaf regen en de aarde bracht vrucht voort. Was hij niet tot een zegen? U herinnert uzelf hoe Daniël voor Jeruzalem bad en God verhoorde hem terwijl hij nog sprak. Was Daniël niet tot een zegen?

O, mijn onbekeerde vrienden, hoe weinig weet u wat u aan het gebed van de verachte gelovige te danken hebt. Indien er niet sommigen onder u waren die u niet kent, wier taal u veracht, wier gebeden des nachts uit hun nederige woning ongezien en ongehoord tot die Ene, die nooit sluimert, opgezonden werden, om van Hem te vragen dat u nog gespaard mocht blijven en dat er een zegen op onze prediking onder u mocht rusten, hoevelen van u zouden dan reeds heden hun ogen opendoen in die andere wereld, waar geen prediking of voorspraak meer is, waar alle hoop is verdwenen!

Besluit. Sommigen van u denken dat zij bekeerd zijn. Welnu, bent u tot een zegen geworden? Eenmaal was u een vloek, bent u nu een zegen? Eenmaal was u gelijk aan de upasboom, die een dodelijke schaduw wierp op alles dat onder hem zat; indien u een kind Gods bent, dan bent u gelijk aan de appelboom, die tussen de andere bomen van het woud staat: uw schaduw zal liefelijk en uw vrucht zoet zijn. Eenmaal was u als een bedorven voorwerp, dat een vergiftige lucht van zich gaf; nu is uw naam als olie, die uitgegoten wordt. Eenmaal was u het middelpunt van een vriendenkring, aan wie u de besmetting van de zonde overbracht zo dikwijls als u hen zag; wanneer u nu uit uw binnenkamer komt en plaats neemt in uw huiselijke kring, dan is uw aangezicht bestraald gelijk als van een die met Jezus op de berg was. En wanneer ge u aan de wereld vertoont, dan is het: "als het aangezicht eens engels."

Broeders, ziet toe dat het zo met u zij. U bent op een bijzondere wijze behouden, wees ook een bijzonder volk, ijverig in goede werken. Bedenkt hoe lang u een vloek geweest zijt; ziet toe dat u nu een even grote zegen wordt. U hebt wellicht vele zielen doen verloren gaan; ziet toe dat u er nu velen behoudt.

En u onbekeerden, bedenkt dat ge u niet met de gelovigen moet ophouden, tenzij dat u met hen gaan wilt. "Raakt Mijn gezalfde niet aan, en doet Mijn profeten geen kwaad." "Gezegend is hij die hen zegent, en vervloekt die hen vervloekt." "En zo wie een van deze kleinen, die in Mij geloven, ergert, het ware hem beter dat een molensteen om zijn hals gedaan ware, en dat hij in de zee geworpen ware." Markus 9 : 42.

12. EEN ZOON EERT ZIJN VADER

"Een zoon zal de vader eren, en een knecht zijn heer? Ben Ik dan een Vader, waar is Mijn eer? En ben Ik een Heer, waar is Mijn vreze, zegt de Heere der heirscharen tot u" Maléachi 1: 6.

De eerste overtuiging, welke nodig is voor de bekering van de ziel, is overtuiging van zonde. Niet die algemene overtuiging dat alle mensen zondig zijn, maar de persoonlijke overtuiging dat ik een verloren zondaar ben. Niet de algemene overtuiging dat anderen vergeving moeten ontvangen of verloren gaan, maar de persoonlijke overtuiging dat ik vergeving moet ontvangen of verloren gaan. Er bestaat geen groter hinderpaal voor deze waarheid, welke diep in de ziel moet geprent worden, dan het bewustzijn vele deugden te bezitten. Wij kunnen niet overtuigd worden dat het beeld Gods zo geheel uit onze ziel is uitgewist, gelijk dit de Bijbel ons leert, wanneer wij in onszelf of in anderen erkennen, dat er nog zogenaamde Goddelijke deugden in ons zijn overgebleven. De helden, van welke wij in de geschiedenis gelezen hebben, met hun vaderlandsliefde en doodsverachting, met hun standvastige vriendschap en getrouwheid in hun liefde, schijnen voor ons op te rijzen, om de zaak van de beledigde mensheid te verdedigen. En wat nog bedrieglijker is, onze dagelijkse ondervinding, de uitvloeisels van een onbegrensde edelmoedigheid, het medelijdende hart, dat weent als anderen wenen, en in het algemeen wat mensen doen, die zich niet om Christus en Zijn zaligheid bekommeren, dit alles vormt een scheidsmuur, die ondoordringbaar is voor de waarheid: dat de mens ontvangen is in zonde en geboren in ongerechtigheid.

Wanneer wij een woning binnentreden, en wij zien daar broeders en zusters in tranen smeltende bij de blik op de doodstrijd van een geliefde zuster. Of wanneer wij een andere woning ingaan, en wij zien daar de tederheid van een liefhebbende moeder voor het kranke kind, dat aan haar boezem ligt. Of wanneer wij in een derde familie de grote gehoorzaamheid opmerken, welke kinderen hun bejaarde vader bewijzen. Of in een vierde gezin de nauwgezette braafheid, met welke de dienstknecht de zaken zijns aardse meesters bestuurt, - dan zijn wij gereed om te vragen: is dit inderdaad een wereld vol zonde? Is het mogelijk dat de toorn van God over zo'n wereld kan losbreken?

In het algemeen zal men toestemmen dat er enige mensen bestaan, die zo'n ondeugend en onverbetelijk leven leiden, zover op de weg van de goddeloosheid gegaan zijn, dat er niets meer van hen te verwachten is dan een eeuwigheid van hopeloze ellende. Er is een grote schare van ongebonden schaamtelozen, die zelfs met de naam van God en godsdienst spotten. Er zijn atheïsten, die openlijk Gods bestaan ontkennen, ongelovigen, die openlijk loocheen dat Christus in het vlees kwam. Er zijn koelbloedige moordenaars, ja die nog erger zijn dan moordenaars, van welke ieder zeggen zal, dat zij de naam van mens onwaardig zijn. Weinigen zullen er gevonden worden, die voor deze op enige uitzondering kunnen hopen van de verschrikkelijke straf, die de goddeloze bedreigt; en de vreselijke woorden op hen zullen toepassen: "de vreesachtigen, en ongelovigen, en gruwelijken, en doodslagers, en hoereerders, en tovenaars, en afgodendienaars en al de leugenaars, is hun deel in de poel, die daar brandt van vuur en sulfer." Openb. 21: 8.

Maar dat het gehoorzame kind en de getrouwe dienstknecht, de teder liefhebbende moeder, de gastvrije en edelmoedige naaste, de man van verstand en goede zeden, - dat deze allen samen in dezelfde bundel van de verwoesting zouden gebonden en aan de eeuwige vlammen prijsgegeven worden, alleen omdat zij niet geloven in Jezus, - dit is

de rots van de ergernis, waaraan zich duizenden stoten en daarover, tot hun eeuwig verderf, struikelen. Er is misschien geen algemener weg, die ingeslagen wordt, dan deze, om al de persoonlijke overtuigingen van zonden te wederleggen, welke het Woord van God de mens ten laste legt. Want, zo redeneert men, voel ik niet in mij alle tedere gevoelens van de menslievendheid, al de eerlijkheid en braafheid onzer natuur? Schep ik geen behagen in eerlijkheid en goeddoen, in medelijden, edelmoedigheid en gastvrijheid? Hoezeer kan ik dan niet ten volle tot mijn ziel zeggen: "Ziel, wees gerust?" Deze uw deugden zijn een zeker bewijs, dat u voor een gezegende eeuwigheid geboren bent.

O, mijn vrienden, is het niet een heerlijke zaak dat God, in de hierboven vermelde tekst, ons het wapen uit de hand wringt, waarmede wij ons zouden verdedigen, en het in een pijl verkeert, om ons werelds geweten te doorboren? En, o, wanneer wij in die toestand waren, als toen Adam met God in het paradijs wandelde, dan zou niets meer nodig zijn om onze harten tot de verpletterende overtuiging van zonde te brengen, dan de herhaling van de woorden: "Een zoon zal de vader eren, en een knecht zijn heer; ben ik dan een Vader, waar is Mijn eer? En ben Ik een Heer, waar is Mijn vreze, zegt de Heere der heirscharen tot u."

Er ligt een kracht en een verhevenheid in deze bewijsgrond, welke wel het hardste en gevoellooste hart mocht verbreken; het is alsof God zeide, gelijk Hij elders spreekt: "Kom, laat ons richten!" U zegt dat u vele uitmuntende deugden bezit, dat u goede en beminnelijke eigenschappen hebt. U zegt dat kinderen ouderliefde de eerste plaats in uw hart innemen, dat braafheid en onbevleete eerlijkheid in uw boezem wonen. En ontken Ik dit? zal Ik de heerlijkheid van het eigen werk Mijner handen, dat zo schoon is, zelfs al is het besmet, gering schatten? nee, het is alles waar: de zoon eert zijn vader, de knecht is getrouw aan zijn heer; dit alles is schoon, wanneer Ik alleen de aardse betrekking gadesla. Maar dit is het juist wat de gehele ontarding van alle hemelse betrekking aanduidt; want: "Ben Ik dan een Vader, waar is Mijn eer? en ben Ik een Heer, waar is Mijn vreze? zegt de Heere der heirscharen tot u."

Ik zie dat u uw aardse vaders eert en getrouw uw aardse meesters dient, maar dit is het juist wat Mij bewijst, dat Ik uitgezonderd ben. Ik zie dat er op de hele aarde geen vader meer ontbloot is van de liefde van zijn kinderen dan Ik, dat er geen meester onder de hemel meer beroofd is van de eer en dienst van zijn knechten dan Ik. Indien u en ik, mijn broeders, tot zelfs beneden het peil van de dieren waren gezonken, indien wij geen liefde hadden tot ouders, geen rechtschapenheid voor meesters, - dan zou God recht hebben van ons te zeggen, dat er niets beter van zulke goddelozen te wachten ware, dan dat wij onze hemelse Vader en Heere vergaten. Maar, o, wanneer er zulke tedere gevoelens in onze harten bestaan voor onze aardse betrekkingen, is dan niet onze zonde als met een ijzeren en loden stift in de rots voor eeuwig gegrift, dat wij God buitengesloten hebben? Dat wij zonder God in de wereld zijn?

Ik wenste, met alle zachtmoedigheid en liefde, ieder van u te vragen om zijn eigen hart te onderzoeken, en toe te zien of deze dingen niet zo zijn; toe te zien of datgene, wat u in het algemeen aanvoert ter verontschuldiging van u zonden, niet juist haar werkelijke aard is. Wat doet u niet graag, en wat lijdt u niet gewillig voor uw aardse bloedverwanten? En nochtans hebt u niet eens zoveel over als ene gedachte, of de ademtocht van een begeerte voor uw Hemelse Vader. God heerst niet in al uw gedachten. U wilt u dag en nacht inspannen voor een aardse meester; nochtans steekt u geen hand uit om iets te doen voor uw hemelse Meester. God is de enige, Die u onteert. God is de enige Meester, Die u slecht behandelt. "Indien gij blind waart, zo zoudt gij geen zonde hebben; maar nu zegt gij: wij zien; zo blijft dan uw zonde." Joh. 9 : 41. Indien u niet voor liefde en trouw vatbaar was, zou u geen zonde hebben, maar daar u

tot beiden bekwaam bent, blijft uw zonde. Denkt u een familie van broeders en zusters, die allen samen door banden van de hechtste vriendschap en liefde verbonden zijn. O, "het is goed en lieflijk dat broeders ook samen wonen. Het is, gelijk de kostelijke olie op het hoofd, nederdalende op de baard, de baard van Aäron, die nederdaalt tot op de zoom van zijn klederen. Het is gelijk de dauw van Hermon, die nederdaalt op de bergen van Sion." Psalm 133.

Wat doen deze niet voor elkaar? Wat verdragen zij niet voor elkaar? Maar veronderstelt verder dat al die eenheid, die veel heeft van een hemels gemoed, onder hen gehandhaafd werd, middelerwijl zij zich verbonden hadden om de moeder, die hen baarde, te verachten, om zich af te keren van hun grijze vader, die hen een voor een opgevoed heeft. Zou die éne lijn op deze schilderij niet al haar schoonheid en al haar gewicht wegnemen? Zou dit haar eenheid niet meer doen gelijken op die van de duivelen dan op engelen? Zou u niet zeggen dat juist hun liefde tot elkaar, hun ongenegenheid voor hun ouders hatelijk en onnatuurlijk maakte? O mijn broeders, die schilderij stelt ons voor: "Een zoon eert zijn vader, en een knecht zijn heer; ben Ik dan een Vader, waar is Mijn eer? en ben Ik een Heer, waar is Mijn vreze?" zegt de Heere der heirscharen tot u." O, het is vreselijk, wanneer de eigen deugden, tot welke wij, om de toorn van God te ontvlieden, de toevlucht nemen, zich tot ons wenden om ons te veroordelen.

Wat baat u uw rechtvaardigheid, wat uw kinderlijke gehechtheid, wat baten u uw huiselijke deugden, om welke de wereld u bewondert en prijst, daar zij ten opzichte van God uw goddeloosheid nog vergroten? Laat niemand mij verkeerd verstaan, alsof ik had gezegd dat het kwaad was rechtschapen, getrouw en rechtvaardig te zijn, dat het kwaad is zijn ouders lief te hebben. Ieder verstandig man kent de waarde van deze aardse deugden, en weet hoezeer zij bezielde en versterkt worden, en een nieuw leven als het ware aanvangen, wanneer de wereldling een gelovige wordt. Maar dit zeg ik, dat, indien u niets meer bezit dan deze aardse deugden, dan zullen zij, iedere deugd afzonderlijk, in het oordeel opstaan, om u te veroordelen.

Ik zeg alleen wat Luther vóór mij gezegd heeft, dat deze uw deugden, met welke u uw toren van Babel tot de hemel meent te bouwen, slechts de blinkende zonden zijn van het mensdom, en dat zij alleen zullen dienen om u in een tienmaal diepere verdoemenis te werpen. God beschuldigt u niet, broeders, van oneerlijkheid en ongehoorzaamheid aan uw ouders. De enige aanklacht, die Hij hier tegen u inbrengt, is de éne zonde gedurende het gehele leven van de natuurlijke mens - godloosheid. God is niet in al uw gedachten. Hij stemt toe dat u aardse deugden bezit, maar deze maken uw zonden jegens God juist zwarter en onuitwisbaarder.

I. Naar aanleiding van deze tekst besluit ik, *dat onze wereldse deugden geen verzoening aanbrenge voor onze zonden, noch ons aangenaam maken in de ogen Gods*. Het hele menselijk geslacht is een puinhoop, hoewel het schoon is zelfs te midden van het puin. Evenals wanneer u wandelt te midden van enige prachtige steenhopen, over welke de winterstormen van vele eeuwen zijn heengegaan, en met een blik vol verwondering naast iedere gegroefde kolom staat, die nu gebroken aan uw voeten ligt, en, door uw oudheidkundige smaak gedreven, u verlustigt aan het verbrokkelde beeldhouwwerk van de Gothische tijden, - evenals u dit alles kunt doen, zonder zelfs in het minst te denken aan het voornaamste pronkstuk van de bouwkunde, dat hier ontbreekt, namelijk de juiste evenredigheid van het gehele gebouw, dat zich eenmaal met bolwerk en minaret ten hemel verhief, en nu onder zijn eigen puin begraven ligt, - zo ook kunt u op de mens neerzien. U mag gaan van het ene schepsel tot het andere, dat liefde en heerlijke vermogens bezit, en vervuld worden van bewondering over het uitstekend werk van de handen van Hem, die inderdaad de kundigste van alle bouwmeesters is; - u mag

overvloedige genietingen vinden in de uitstekende verstandhouding tussen mensen en mensen, die zo voortreffelijk ingericht is, dat zij de vele raderen, waarop het evenwicht van het maatschappelijk leven rust, geleidelijk en geredelijk doet voortrollen; - u mag dit alles doen, zo als het duizenden reeds vóór u gedaan hebben, zonder in het minst te denken aan het verlies van des mensen voornaamste heerlijkheid, - de betrekking des mensen tot zijn God, - zonder te denken, dat, terwijl er velen onder het puin dezer wereld rechtschapen, weldadig en vol liefde zijn jegens hun ouders, er nochtans niemand is die God zoekt.

Laat ons een ogenblik veronderstellen, dat deze voortreffelijke deugden de zonden weg konden wissen; en een blik op de gevolgen hiervan slaan. Waar dan zou u de mens aantreffen, die ten enenmale van dezelve ontbloot is? Waar zou dan de redding van zondaren een einde nemen? Indien rechtschapenheid en edelmoedigheid één zonde uitwissen, waarom kunnen zij dit dan niet alle? Op deze wijze kunt u geen grens zetten tussen de zaligen en rampzaligen. Dan zouden alle mensen kunnen leven naar hun goeddunken, want u kunt nooit bewijzen dat iemand buiten het bereik van de zaligheid is. Aan de andere zijde: indien wereldse deugden de zonden uitwissen, is Christus tevergeefs gestorven. Hij kwam om Zijn volk zalig te maken van hun zonden. Engelen kondigden Hem van de wereld aan als de Zaligmaker van zondaren. Johannes wees de mensen op Hem als het Lam Gods, dat de zonde van de wereld wegneemt. De gehele Schrift getuigt: "dat door Deze u vergeving van de zonden verkondigd wordt."

Indien dus de alledaagse braafheid en goedheid en edelmoedigheid des levens iets zouden kunnen bijdragen om de zonden weg te nemen, waartoe moest de Christus dan lijden? Indien iets, zo goedkoop en gewoon als dit aardse deugden zijn, in staat was tot uitwissing van zonde, waartoe werd dan een zo kostelijke prijs vereist als het bloed van de Zoon van God? Indien wij, met al onze rechtschapenheid, al onze onberispelijkheid en achtingswaardigheid in de wereld, niets meer behoeven, waartoe raadt ons dan Christus aan, van Hem te kopen goud beproefd in het vuur, opdat wij rijk mogen worden? Niets dat onvolmaakt is, kan ons volmaakt maken in de ogen Gods. Ziehier een juiste opmerking van een oud Godgeleerde: "arbeid aan uw heiligmaking met al uw krachten, maar maak er geen Christus van. Als u dit doet, zal uw werk op de een of andere wijze in het niet zinken. De gehoorzaamheid en het lijden van Christus, niet uw heiligmaking, moet uw rechtvaardigmaking zijn."

De zaak is zeer duidelijk. God oordeelt nog de wereld in rechtmatigheid, - dat is, naar de striktste regel van Zijn heilige wet. Indien wij in die dag gerechtvaardigd willen zijn in Zijn ogen, moeten wij volmaakt zijn voor Hem. Maar dit kunnen wij niet zijn door onze eigen heiligmaking, die onvolkomen is. Deze kan alleen geschieden door de toerekening van een volkomen rechtvaardigheid, en deze ligt alleen in de volkomen gehoorzaamheid van Christus, - dat wij in die dag gerechtvaardigd zullen worden. Wij zijn alleen een geheel, alleen volmaakt in Christus. Maar ach, mijn broeders, wanneer onze heiligmaking tot verkrijging van rechtvaardigheid in die dag te kort schiet, hoeveel te minder zullen dit dan onze wereldse deugden doen. Indien uw braafheid en onberispelijkheid genoeg zijn om uw naaktheid te bedekken, en u welbehaaglijk te maken in de ogen Gods, waarom betaamde het dan Christus alle gerechtigheid te vervullen, als een zekerheid in de plaats van zondaren? Waarom biedt Hij dan aan, arme zondaren te maken rechtvaardigheid Gods in Hem? Waarom zegt Hij van Zijn verlost: "Gij was volmaakt door Mijn heerlijkheid, die Ik op u gelegd had?" Ezech. 16: 14.

II. Ik besluit uit deze tekst, **dat aardse deugden een mens op weg naar de hel kunnen vergezellen.**

Ik wens met alle eerbied en met alle zachtmoedigheid over dit verschrikkelijke punt te spreken. Iemand, die van de hel spreekt, moest het doen met tranen in zijn ogen. Maar ach, broeders, is het niet duidelijk, dat, indien de liefde van aardse ouders en rechtschapenheid tot aardse meesters bestaanbaar is met algehele goddeloosheid op aarde, deze eigenschappen ook bestaanbaar zijn met de algehele goddeloosheid van de hel? Wie van u herinnert zich niet de geschiedenis van de rijke man en Lazarus? Toen de rijke man zijn ogen ophief in de hel, zijnde in de pijn, en toen hij Abraham bad Lazarus te zenden om het uiterste van zijn vinger in het water te dopen, en zijn tong te koelen, - welke was toen de enige begeerte, welke in zijn boezem opwelde, en het gebed van zijn lippen deed vloeien? Was het niet liefde tot zijn broeders? "Ik bid u dan, vader, dat gij hem zendt tot mijns vaders huis: want ik heb vijf broeders; dat hij hun dit betuige, opdat ook zij niet komen in deze plaats van de pijniging." Lukas 16: 27.

Ach, mijn broeders, heft deze ene tekst niet een vreselijk gordijn op van de onzichtbare wereld des jammers? Openbaren deze woorden u niet enige eeuwige smarten, van welke u nooit gedroomd hebt? Er zal broederlijke liefde in de hel zijn. Die verzengende vlammen verteren geenszins dit bestanddeel van ons bestaan. Maar, o, het zal ons geen blijdschap, maar veeleer smart geven. De liefde van kinderen zal daar zijn; maar ach! welk een foltering zal het zijn, als de liefhebbende moeder daar haar kinderen ontmoet, met welke zielen zij geen medelijden had, - haar kinderen, die zij nooit tot Jezus bracht; haar kinderen voor welke zij niet bad, en welke zij niet leerde bidden! Wie zal de ontmoeting beschrijven tussen een liefhebbende vrouw en haar beminde man in een eeuwige hel? Zij, die nooit tezamen baden, noch de een voor de ander, - zij, die elkaar in hun overtuiging stijfden, - zij, die elkaar versterkten en aanmoedigden in hun zonde! ach, mijn vrienden, wanneer deze, de tederste en beste eigenschappen van onze natuur, zulke sterke folteringen zullen worden, wat zullen dan onze kwade eigenschappen zijn? Ik wens nu nog een woord te richten tot diegenen onder ons, die er op rekenen zalig te worden, omdat ze menen rechtschapen en braaf zijn.

O, dat u heden mag overtuigd worden door de Schrift en het gezond verstand, dat deze, wanneer u buiten Christus bent, en derhalve geen vrede hebt met God, slechts uw goddeloosheid vergroten en onuitsprekelijke kwellingen voor u in de hel zullen worden. Wanneer dus zelfs onze deugden ons veroordelen, wat zullen dan onze zonden doen? Wanneer de goddeloze zo'n vreselijke verdoemenis tegemoet gaat, waar zal de openbare zondaar verschijnen. Maar er is een Fontein geopend in Sion, tot welke beiden, de goddeloze en de zondaar, mogen toetreden, en indien u slechts overtuigd wilt worden om te geloven dat u niet meer of minder bent dan een van deze verloren schepsels, dan weet ik wel dat ge u haasten zult om u te baden in die verzoenende wateren. Maar indien u nog langer het lied wilt aanheffen van uw uitmuntende hoedanigheden, - uw rechtschapenheid, uw oprechtheid, uw kinderlijke en ouderlijke liefde, uw nauwgezetheid om ieder het zijne te geven, uw lust tot weldadigheid, - en u wilt niet overtuigd worden door de eigen woorden van God, dat hoewel de zoon zijn vader eert, en de knecht zijn heer, deze slechts een donkerder en duivelser kleur geven aan uw Godvergetenheid en Godverachting; - indien u dit doen wilt, dan kunnen wij ons alleen met droefheid van u afwenden en zeggen: "Hoeren en tollenaars zullen u voorgaan."

Larbert, 22 nov. 1835.

13. KAPERNAÛM

Toen begon Hij de steden, in dewelke Zijn krachten meest geschied waren, te verwijten, omdat zij zich niet bekeerd hadden. Wee u Chorazin! wee u, Bethsaïda! want zo in Tyrus en Sidon de krachten waren geschied, die in u geschied zijn, zij zouden zich eertijds in zak en as bekeerd hebben. Doch Ik zeg u: het zal Tyrus en Sidon verdragelijker zijn in de dag des oordeels, dan ulieden. En gij Kapèrnaüm! die tot de hemel toe bent verhoogd, u zult tot de hel toe neergestoten worden. Want zo in Sodom die krachten waren geschied, die in u geschied zijn, zij zouden tot op de huidige dag gebleven zijn. Doch Ik zeg u, dat het den lande van Sodom verdragelijker zijn zal in de dag des oordeels, dan u. Matth. 11: 20-24

Op de noordwestelijke oever van het Galilese meer is een zeer schone kleine vlakte, in vroegere tijden bekend onder de naam van "het land Gennesaret" . Het heeft de vorm ener halve maan, is vier mijlen lang en in het midden twee mijlen breed. Men vindt er twee tamelijk grote rivieren, die van de bergen afstromen, en daarboven zijn er nog twee brede beken, zodat het landschap zeer wel van water voorzien en uitnemend vruchtbaar is. In deze kleine vlakte lagen voorheen de drie steden Chorazin, Bethsaïda en Kapèrnaüm. Aan de noordhoek, dicht aan de zee, stroomt een beek, en daarbij vindt men enige puinhopen, half begraven onder het riet en de doornen. Deze puinhopen wijzen, naar men meent, de plaats aan, waar Kapèrnaüm geweest is. Van de twee andere steden is geen spoor overgebleven, en niemand kan zeggen in welk gedeelte van de vlakte zij eenmaal gestaan hebben. En toch was deze kleine vlakte eenmaal het toneel van de meeste wonderwerken van Jezus. Het wee door de Zaligmaker over deze steden uitgesproken is evenwel, ofschoon zonder veel gedruis, nochtans volkomen vervuld geworden. Voor Tyrus en Sidon is het verdragelijker dan voor Chorazin en Bethsaïda, en Kapèrnaüm, lange tijd tot de hemel toe verheven, is ter hel toe neergestoten geworden.

Mijn broeders, rijzen er uit deze woeste puinhopen geen waarschuwend stemmen op voor het bevoorrechte land, waarin wij wonen? Zijn er hier geen waarschuwingen voor u en voor mij? Ook u bent, zowel als Kapèrnaüm, grotelijks bevoorrecht, en indien ge u niet bekeert, zult ook u ter hel toe worden neergestoten.

I. Kapèrnaüm was tot de hemel toe verhoogd geworden. De reden, waarom Kapèrnaüm gezegd wordt tot de hemel toe verhoogd te zijngeweest, lag in de prediking van Christus en in de vele wonderen, welke Hij daar heeft verricht. Toen het volk van Nazareth Hem had verworpen en Hem van de steilte had willen verpletteren, vestigde Hij Zijn woonplaats te Kapèrnaüm. Iedere reis, wanneer Hij in Galiléa kwam, schijnt Hij te Kapernaüm gewoond te hebben. Meer dan enige stad op aarde was Kapèrnaüm Zijn thuis, waarom het ook bepaaldelijk "Zijn stad" Matth. 9 : 1 genoemd wordt. Hij schijnt deze plaats meer dan enige andere geliefd te hebben.

1ste. Hier heeft Hij de meeste Zijner wonderen verricht. Hier genas Hij de knecht van de hoofdman. Matth. 8 : 5, Hier wekte Hij de dochter van Jairus van de dood op, en genas de vrouw, die de vloed des bloeds had. Hier brachten zij hun zieke vrienden tot Hem, en Hij genas ze allen.

2e. Jezus predikte hier. Hier heeft Hij Zijn meeste gelijkenissen uitgesproken. De gelijkenis van de zaaier en al de daarop volgende werden voor de oren van de inwoners van Kapèrnaüm uitgesproken.

3e. Hier heeft Hij gebeden. Markus 1: 35. Zijn verblijf aldaar was dus voor de mensen een kostelijke gelegenheid om zalig te worden. Het was voor hen een dag van de zaligheid. Het was voor hen een deur des hemels. De poort des hemels was, als het ware, voor hen opengezet. De Zoon van God, de Zaligmaker van de wereld, woonde in hun midden, genas de zieken en predikte het Evangelie in hun midden.

4e. De Heilige Geest daalde hier neer. De Heilige Geest werkt de bekering in de ziel, en zonder Zijn werking worden zelfs door de prediking van Christus geen zielen behouden. Wij weten nu dat de prediking van Christus in Galiléa niet ijdel is geweest. Hoewel velen zich niet bekeerden, toch was dit met sommigen het geval. Waar verkreeg de hoofdman dat grote geloof, waarover Jezus zich verwonderde? Waar verkreeg de vrouw, die eindelijk tot Christus kwam, genade, die alle andere medicijnmeesters overtrof? Ongetwijfeld zijn er vele druppels van de Geest rondom dat stille meer in menig hart gevallen. Alhoewel de Heilige Geest nog niet ten volle was uitgestort, omdat Christus nog niet verheerlijkt was, nochtans werden er reeds druppels van de Geest gegeven, reeds van dat Jezus Zijn leven vrijwillig overgaf als een rantsoen voor de zonde. Menigmaal wanneer Jezus reeds lang voor het aanbreken van de dag opstond en heenging naar deze of gene diepe kloof van de omliggende bergen, verwierf Hij uitstortingen van de Geest, die zich in de avondstond openbaarden, wanneer Hij, op een schip staande, het volk leerde. Ik geloof dat er velen in de hemel zijn, die gedurende deze door Jezus uitgesproken leerredenen zijn wedergeboren. Inderdaad is alzo Kapernaüm tot de hemel toe verhoogd geworden, zowel door de tegenwoordigheid van Jezus, als door de uitstortingen des Heiligen Geestes.

Op gelijke wijze is ook Schotland tot de hemel toe verheven geworden.

1. Door de prediking van het Evangelie. Wij hebben niet de persoonlijke tegenwoordigheid van Christus gehad, gelijk Kapèrnaüm, maar dezelfde boodschap, welke Hij gebracht heeft, is ook tot ons gekomen. Gelovige predikers komen van Christus. Zij zijn een gift van Hem. Zij worden door Hem gezonden. Waarheen zij ook gaan, zij gaan in Zijn naam; zodat men zeggen kan dat, waar zij wonen, Christus zelf woont. Sinds het jaar 1560 heeft Schotland geen gebrek gehad aan gelovige leraars. Wel zijn er omstreeks honderd jaren van geestelijke dood voorbijgegaan, maar ook toen was er hier en daar een gelovig overblijfsel. Ik geloof niet dat deze stad echter die tijd, ook zelfs in de ellendigste tijdperken, zonder gelovige leraars geweest is. Dundee is tot de hemel toe verheven geworden. Toen Christus naar Sichar ging, bleef Hij daar slechts twee dagen. En toch geloofden velen van de Samaritanen dier stad in Hem. Deze twee dagen waren dagen van genadige bezoeking voor Sichar. Slechts een enkele dag vertoefde Jezus op de kusten van Syro-Fenicië, en nochtans was die dag de geboortedag van de ziel van de Syro-Fenicische vrouw.

U hebt duizenden van die dagen van genade gehad, en toch, hoe weinigen van u hebben daarvan gebruik gemaakt! Wanneer u de wereldkaart bezie, is het verbazend hoe klein nog het getal van de plaatsen is, waar het Evangelie verkondigd wordt. Bijna geheel Azië is verzonken onder de goddeloze geestdrijverij van Mohammed, of onder de afgoderij des heidendoms. Afrika is overgegeven aan Mohammed en aan de afschuwelijkste toverijen; Zuid-Amerika aan afgodendienst en papsme. Europa is, voor het grootste gedeelte, overdekt met de duistere nacht van het pausdom. 'O, welk een grote genade is het, wanneer wij, na al die schone en uitgestrekte landen en werelddelen beschouwd te hebben, terugkeren naar dit ruwe, stormachtige eiland, met zijn geopende

Bijbel, zijn rustige sabbatten, zijn gepredikt Evangelie! Mijn vrienden, tot in eeuwigheid zult u de uitnemende genade ener geregelde Evangelieverkondiging niet naar waarde kunnen schatten. Door die prediking wordt ons de poort des hemels geopend.

2. Door de uitstorting van de Heilige Geest. Onder ons is de Heilige Geest met veel milder stromen uitgestort, dan ooit te Kapernaüm het geval was.

- Ik weet niet, dat enig land van de wereld in dit opzicht alzo is bezocht geworden als Schotland. De eerste merkwaardige tijd voor Schotland was van 1625 tot 1630, toen er gedurende vijf jaren de vensters des hemels boven Schotland geopend waren. Onder de prediking van David Dickson werden te Irvine en Stewarton honderden tot Christus gebracht, en onder die van John Livingstone, te Kirk of Schotts, vijfhonderd op één dag.
- De tweede tijd van de minne was nu juist een eeuw geleden, in het jaar 1742, toen de vensteren des hemels geopend werden over Kilsyth en Cambuslang, terwijl omstreeks twintig of dertig andere gedeelten van Schotland in die zegen deelden.
- De derde tijd van de minne in Schotland was van 1798 tot 1800, toen het kerspel van Moulin en enige naburige kerspelen op merkwaardige wijze werden bezocht.
- De laatste beleven wij zelf, en is begonnen in 1839, toen God de vensteren des hemels opnieuw heeft geopend en de zegen van boven heeft uitgestort totdat er geen plaats meer was om die te ontvangen. Deze gemeente is inderdaad tot de hemel toe verheven geworden. U hebt zulk een overvloedige gelegenheid gehad om zalig te worden als u wellicht nimmer weer hebben zult. Christus heeft krachtige werken in uw midden gedaan. De bekering van iedere zondaar op zichzelf is groter wonder dan alle uiterlijke wonderen samen genomen.

3. Door de Heilige Geest, die in uw harten uitgestort is. Ongetwijfeld was dit het geval met velen te Kapernaüm. De Heilige Geest streed met hen. Maar zij wederstonden Hem, zodat Hij eindelijk in hun vijand verkeerde en tegen hen streed. Dit is mee het geval geweest met enigen uwer. De Heilige Geest is over ge uitgestort, u overtuigende van zonde, u doende neerliggen in het stof vanwege uw zonde, in u werkende de begeerte naar Christus. O, welk een liefelijke en krachtige gelegenheid om zalig te worden! zo ooit enig mens aan de poort des hemels geweest is, is het gewis hij, met wie de Heilige Geest aldus gestreden heeft.

II. Kapernaüm heeft zich niet bekeerd. vs. 20.

Het zou zeer merkwaardig zijn de verborgen geschiedenis van de inwoners van Kapernaüm te kennen. Toen Christus in hun midden kwam, waren zij een volk, "gezet in duisternis en schaduw des doods." Weinigen werden uit hun midden als juwelen gehecht aan de kroon des Middelaars. Maar de meesten van hun bekeerden zich niet.

1. Sommigen wilden Jezus niet gaan horen. Hun burenen zeiden hun, dat een groot Profeet in hun stad was komen wonen, dat Hij sprak gelijk nog nimmer een mens gesproken had, dat woorden vol genade uit Zijn mond kwamen, dat Hij sprak met majesteit en hemelse kracht en heilige liefde, dat Hij allen genas die tot Hem kwamen. Zij hoorden van de genezing van des hoofdmans dienstknecht, van de opwekking van Jairus' dochter, van de gezondmaking van de zoon van de koninklijke hoveling. Het gerucht van deze wonderen liep door de gehele stad. Hun burenen zeiden: wilt u ook niet gaan en Hem horen? Zij sloegen nochtans geen acht

daarop, en gingen huns weegs, de een naar zijn akker, de ander tot zijn koopmanschap. "Ik heb vijf juk ossen gekocht, en ik ga heen om die te beproeven; ik bid u, houd mij voor verontschuldigd." Luk. 14: 19. En alzo bekeerden zij zich niet. In duisternis had Jezus hen gevonden, in duisternis verliet Hij hen.

2. Sommigen liepen voor een tijd. Zij waren verwonderd, wanneer zij Zijn tekenen zagen. Zij volgden Hem van plaats tot plaats. Zij zaten neer op het gras om het brood te eten, hetwelk Hij hun gaf. Zij stonden aan de oever en luisterden naar Zijn prediking, en voor een tijd scheen zij daardoor getroffen te zijn. Maar wanneer Hij hen aandrong, dat zij Zijn vlees zouden eten en Zijn bloed drinken, dat zij zich persoonlijk aan Christus zouden aansluiten, dat zij in Hem zouden geloven, dan zeiden zij: "Deze rede is hard, wie kan dezelve horen?" Joh. 6: 60. Zij keerden terug, en wandelden niet meer met Jezus. Zij bekeerden zich niet.

3. Sommigen volgden Hem zolang Hij bij hen was. Zij wilden voor niets ter wereld een enkele van Zijn predikaties aan de Galilese zee missen. Wanneer Hij naar de andere zijde overvoer, dan liepen zij te voet om het meer heen. Met ingehouden adem stonden zij naar Hem te luisteren, en nochtans bleven zij voortleven in deze of gene verdoemelijke zonde. Zij waren hoorders des Woords, geen daders. Zij bekeerden zich niet. Zo is het ook in deze plaats. Indien Christus nu was waar ik ben, zou Hij ook aan dit volk verwijtingen doen, omdat het zich niet heeft bekeerd. In plaats van zich te bekeren, is ook onze natie klaarblijkelijk, evenals Kapernaüm, meer verduisterd en verdorven geworden. Maar ook ten opzichte van deze plaats.

1ste. Hoevelen willen niet komen om te horen, maar leven voort in hun zonden en in hun onbekeerlijkheid! Ofschoon God de poorten Zijner genade alhier heeft geopend, in weerwil van alles wat God aan deze plaats heeft gedaan, alhoewel reeds zovelen zijn zalig gemaakt, niettegenstaande al de krachtige werken, welke God hier heeft gewrocht, zijn er nog grote scharen die nimmer gekomen zijn. Zij bekeren zich niet. De kroegen zijn nog even talrijk als ooit, deze holen van de ongerechtigheid zijn niet verminderd in getal; de twist en vechtpartijen, gedurende de zaterdagnacht en ook op de sabbat, zijn nog geenszins afgenomen. Indien Jezus in uw midden stond, Hij zou u krachtige verwijtingen doen.

2e. Sommigen zijn gekomen, en met ergernis weer heengegaan. Velen kwamen voor een tijd, maar werden zij gedrongen tot het persoonlijk geloof in Jezus, dan werden zij geërgerd. Het schijnt, dat de leraars heden ten dage niet meer de waarheid mogen spreken, maar hun woorden moeten fatsoeneren, en ze zoet en smakelijk maken, opdat de zondaren ze vooral gemakkelijk kunnen inslikken, zonder hun gehemelte te kwetsen. Wij mogen het zwarte niet zwart, het bittere niet bitter noemen, zo wij niet sommigen willen ergeren. Uit dit alles blijkt duidelijk, dat ge u niet hebt bekeerd.

3e. Sommigen hebben vele dingen gedaan, maar zich nochtans niet bekeerd. Sommigen volgen zeer getrouw de prediking des Evangelies, en, gelijk aan de scharen bij het Galilese meer, horen het Woord met graagte. U hebt u verwonderd over de krachtige werken van Christus. Maar nochtans hebt ge uw zonden, uw afgoden, uw onwettige verbintenissen niet laten varen. Nog bent u een gierigaard en een afgodendienaar, die geenszins zult ingaan in het Koninkrijk van de hemelen. U bekeert u niet.

III. Kapèrnaüm is tot de hel toe neergestoten geworden.

De inwoners dezer steden zijn sinds lang voorbijgegaan, maar het wee, door Christus over hen uitgesproken, duurt nog voort. Ook u zal óf het "welgelukzalig" van Christus toekomen, óf Zijn "wee" zal u treffen. Deze steden zouden dieper zinken dan andere steden, dieper dan Tyrus en Sidon, dieper dan Sodom. De gehele Bijbel toont duidelijk, dat er ook in de hel onderscheiden graden van ellende zullen zijn. Deze zullen meer, gene minder pijn te lijden hebben, maar toch allen tot in eeuwigheid.

Evenals er in de hemel trappen van zaligheid zullen bestaan, daar sommigen nauwelijks zalig zullen worden, terwijl anderen een ruime ingang hebben zullen, en wederom anderen een uitnemend gewicht van eeuwige heerlijkheid zullen deelachtig worden; daar de ene heerschappij zal voeren over vijf steden, de andere daarentegen over tien steden, zodat wel alle vaten vol zullen zijn van heerlijkheid en hemelse blijdschap, maar het ene vat meer zal kunnen bevatten dan het andere: zo ook zal het zijn in de hel; ook dáár zullen trappen zijn van eeuwige smart. "Die dienstknecht, welke geweten heeft de wil van zijn Heeren en zich niet bereid, noch naar Zijn wil gedaan heeft, zal met vele slagen geslagen worden. Maar die dezelve niet geweten heeft, en gedaan heeft dingen, die slagen waardig zijn, die zal met weinige slagen geslagen worden." Luk. 12: 47, 48. Zij, die gezondigd hebben tegen het licht des Evangelies, zullen zwaarder straf ontvangen. Het volk van Kapernaüm zonk veel dieper in de poel des verderfs dan het volk van Tyrus en Sidon en Sodom. "Het zal Tyrus en Sidon verdragelijker zijn." De hel zal voor de inwoners dier steden een eindeloze verschrikking zijn.

Maar zij zal voor hen verdragelijker zijn dan voor ulieden.

1e. Zij, die tegen het Evangelie zondigen, zinken zo diep vanwege Gods gerechtigheid. De gerechtigheid Gods eist dat er een hel zij. "God is een rechtvaardig Rechter." Psalm 129 : 4. Indien het rechtvaardig is dat er een hel is, dan eist ook de gerechtigheid, dat zij die tegen groter licht gezondigd hebben, ook de zwaarste straf lijden. Is het alzo gewis, dat degenen, die tegen het Evangelie blijven zondigen, ter hel gaan, even gewis is het ook, dat zij juist het diepst zullen worden neergestoten.

2e. Overeenkomstig de waarheid Gods. God zegt dat het alzo zijn zal, en bij gevolg moet het ook zo zijn. Sommigen vleien zichzelf met de hoop, dat er geen hel is, dat God te liefderijk en barmhartig is. Maar is die God de Waarachtige? Is Hij waarachtig, dan is er ook een hel, dan is ook het onderste gedeelte van de hel voor hen, die tegen het Evangelie zondigen.

3e. Het ligt in de natuur van de dingen. De eeuwige ellende des goddelozen zal overal worden verzwaard door de herinnering aan zijn weleer. Zal het de blijdschap van Gods volk in de hemelse heerlijkheid verhogen, wanneer zij het lied van Mozes zingen, zo ook zal de ellende van de verdoemden worden verzwaard, wanneer zij zich de goedertierenheden Gods en hun eigen zonde zullen herinneren.

En o, welke herinnering zal de uwe zijn, die onder de bediening des Evangelies onbekeerd bent gebleven en u niet hebt willen laten zalig maken? O, kon u dan nog het herinneringsvermogen van u werpen! O, kon u dan nog de herinnering dezer stille rustdagen van u zetten! Maar, helaas! het zal niet zo zijn. "Het zal Tyrus en Sidon verdragelijker zijn in de dag des oordeels, dan ulieden. En gij, Kapèrnaüm, dat tot de hemel toe verhoogd bent, u zult tot de hel toe neergestoten worden. Want zo in Sodom die krachten waren geschied, die in u geschied zijn, zij zouden tot op de huidige dag gebleven zijn. Doch Ik zeg u, dat het den lande van Sodom verdragelijker zal zijn in de dag des oordeels, dan u."

GIJ WILT TOT MIJ NIET KOMEN

"En gij wilt tot Mij niet komen, opdat gij het leven mag hebben." Johannes 5: 40

Er is niets, waarover men zich meer bedroeven en verwonderen moet dan dat er een volkomen Verlosser voor geheel de wereld is, en dat zo weinigen tot Hem willen komen om behouden te worden. Indien er een reddingsboot gezonden werd naar een zinkend schip, groot genoeg om al de manschappen te redden, en zij kwam slechts met de helft terug, zou u bekommerd vragen, waarom de overigen niet gered waren. Zo ook is Christus gekomen om op te zoeken en te behouden hetgeen verloren was, en toch gaat de grote meerderheid verloren; zouden wij ook hier niet vragen, waarom zo velen niet door Christus behouden worden? Wij hebben het antwoord in deze woorden: "Gij wilt tot Mij niet komen, opdat gij het leven mag hebben."

Onderwerp. Zondaren gaan verloren, niet omdat er iets in Christus is, maar om iets in henzelf. Zij willen niet tot Jezus komen opdat zij het leven mogen hebben.

I. Bewijs, dat zondaren niet verloren gaan door iets dat in Christus is.

1. Het is niet omdat Christus ongenoegzaam is om allen te redden. De gehele Bijbel toont aan, dat Christus een volkomen Verlosser is voor geheel de wereld, dat de gehele wereld behouden zou zijn, indien allen tot Christus wilden komen. "Zie het Lam Gods dat de zonden der wereld wegneemt." Dit betekent niet, dat de zonden van de gehele wereld reeds weggenomen zijn. Het is zeer duidelijk dat de zonden van de gehele wereld nog niet vergeven zijn.

1ste. Want allen zijn niet behouden.

2e. Want God roept overal zondaren tot bekering, en het eerste werk van de Geest is om van zonden te overtuigen, van de zware last die nu op de schouders drukt van hen, die nog zonder Christus zijn.

3e. Want in de Bijbel wordt de vergeving van zonden overal aan het geloof verbonden. Toen zij een geraakte tot Jezus brachten, zeide Hij: "Zoon, wees welgemoed, uw zonden zijn u vergeven." "Geloof in de Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden." De eenvoudige waarheid van de Bijbel is, dat Christus voor zondaren geleden heeft en gestorven is, als een gewoon mens in hun plaats. En elk zondaar heeft het recht tot Hem te komen. Christus is een volkomen Verlosser voor allen, waarvoor ik deze bewijsgrond aanvoer; indien Hij voor een zondaar voldoende kan, dan kan Hij het ook voor allen. Voor God was het grote bezwaar ik spreek naar de mens niet hoe Hij vele zondaren in genade zou aannemen, maar hoe Hij een zondaar zou aannemen. Is die zwaarigheid in Jezus overwonnen, dan is de gehele zwaarigheid uit de weg geruimd. Indien één zondaar door Christus tot God kan komen, dan mogen alle zondaren het. Indien één zondaar vrede met God kan hebben, hoewel God toch rechtvaardig en heerlijk is, dan kan elk zondaar vrede met Hem hebben. Was Christus voldoende voor Abel, dan is Hij ook voldoende voor allen die na hem komen. Mag één misdadiger in zijn stervensuur tot Hem opzien en behouden worden, dan mogen allen het. Mag één beangst stokbewaarder in Jezus geloven, en juichen in zijn geloof, dan mogen alle berouwhebbende zondaren het.

O, mijn broeders, u mag er aan twijfelen en er over twisten of Christus uw ziel behouden kan, sterft u echter buiten Hem, dan zult u zien dat Hij u allen met Zijn vleugelen bedekken kon, en u hebt het niet gewild.

2. Zondaren gaan verloren, niet omdat Christus hen niet behouden wil.

De gehele Bijbel getuigt, dat Christus niet anders begeert dan dat alle zondaren tot Hem zullen komen. De vrijsteden in het Oude Testament zijn een type van Christus. En u herinnert u, dat haar deuren dag en nacht open waren. De armen van Christus waren wijd uitgebreid toen Hij aan het kruis hing, en dit is een teken van zijn onbeperkte bereidwilligheid om allen te behouden, toen Hij zei: "en Ik, zo wanneer Ik van de aarde zal verhoogd zijn, zal hen allen tot Mij trekken." Maar hoewel Zijn armen vastgenageld waren, zijn zij nu veel krachtiger uitgebreid door Zijn liefde en Zijn medelijden met verloren zondaren, dan zij ooit aan het kruishout bevestigd waren. Er is geen onwil in Jezus Christus. Als de mensen iets zeer wensen of begeren, doen zij alles wat in hun vermogen is om het daar te stellen. Zo heeft ook Jezus Christus gedaan: "Wat is er meer te doen aan Mijn wijngaard, hetwelk Ik aan hem niet gedaan heb?" En wensen zij het zeer sterk, dan houden zij niet op er naar te streven. Zo heeft ook Jezus Christus gedaan: "O Jeruzalem, Jeruzalem! hoe menigmaal heb Ik uw kinderen willen bijeenvergaderen gelijkewijs een hen haar kiekens onder de vleugelen vergadert, en gijlieden hebt niet gewild." Wordt hun begeren nog sterker, dan bedroeven zij zich over de teleurstelling. Zo was het ook met Jezus Christus: "En als Hij nabij kwam en de stad zag, weende Hij over haar." Eindelijk wordt dit verlangen zo sterk, dat zij liever lijden willen dan hun doel missen. Dit doet ook Jezus Christus: "De goede Herder stelde Zijn leven voor Zijn schapen."

O, mijn broeders, indien u verloren gaat, het is niet omdat Jezus het wil. Een woord tot de bekommerden. Hoe zonderling, dat de bekommerden het meest twijfelen aan de bereidwilligheid van Christus om hen te behouden! Zij moesten er het minst aan twijfelen. Indien de Heere iemand behouden wil, is het zeker de vermoeide. Herinner u de blinde bedelaar te Jericho. Hij was in uw geval, blind en hulpeloos, en hij riep: "Jezus, u Zone Davids, ontferm u mijner!" En als de menigte hem het zwijgen oplegde, riep hij zoveel te meer. Was Jezus niet bereid om die bedelaar te redden? Hij stond stil, en beval dat men dezelve tot Hem brengen zou, en zeide: "Uw geloof heeft u behouden." Hij is nogdezelfde bereidwillige Verlosser. Roep Hem aan, en al wilde de wereld u het zwijgen opleggen, roep des te sterker. Een woord tot de onbekommerden. U zegt, dat Christus een bereidwillig Heiland voor anderen zijn mag, maar zeker niet voor u. Ook voor u is Hij even bereid. Zie Hem aan de fontein te Samaria, hoe Hij een arme zondares van zonde overtuigt, en haar tot Zich trekt. Hij is heden dezelfde Heiland voor u. Indien u verloren gaat, is het niet omdat Jezus het wil. Hij wil, dat allen zalig zullen worden en de kennis van de waarheid zullen verkrijgen. Hij wil met u onderhandelen, en zegt: "Bekeert u, bekeert u, waarom zoudt gij sterven?"

II. De ware redenen waarom men niet tot Jezus Christus komt. Omdat men niet komen wil. De oorzaak is niet in Christus, maar in onszelf.

1. *Onbekendheid met Jezus Christus is een oorzaak waarom zondaren niet tot Hem komen.* Zo was het ook met de Joden. Zij, niet kennende Gods rechtvaardigheid, poogden hun eigen rechtvaardigheid te bewerken, en wilden zich niet aan Gods rechtvaardigheid onderwerpen. Dit is ook zo met vele zondaren in deze tijd. Zij willen niet tot Jezus Christus komen, omdat zij Hem niet kennen. Verbazend is de onkunde, die onder ons heerst. Velen, die jaren lang onder de prediking des Woords geleefd hebben, weten niet wie Jezus Christus is. Hij is een volslagen vreemdeling voor hen.

Sommigen weten niet waar Hij vandaan kwam, of waar Hij is heengegaan, of wie Hem in de wereld gezonden heeft, of waarom Hij kwam, en waarom Hij geleden heeft en gehoorzaam geweest is. Er zijn er nog meer, die geen persoonlijke kennis aan Jezus Christus hebben. Zij hebben geen openbaring omtrent Christus ontvangen. Zij kennen Hem niet in Zijn schoonheid en als de Zaligmaker, die zij behoeven. En daarom willen zij niet tot Christus komen om het leven te hebben. In een regenbui zou ge u niet van uw weg afkeren, tenzij u wist dat er een schuilplaats voor u te vinden was. Al had u geleefd ten tijde van de zondvloed, maar niets geweten van de ark, spreekt het vanzelf dat u er niet heengevlucht zou zijn. En zelfs, al had u het geweten, en de ark gezien en er van gehoord, maar er het doel niet van gekend, u was er nooit heengevloden. Zo is het ook nu met vele zondaren. Velen weten niets van Jezus Christus, hoewel Hij de enige ark is, en daarom willen zij niet tot Hem komen. Velen weten iets van Jezus Christus, maar weten niet wat Hij voor verloren zondaren is; daarom komen zij niet tot Christus om het leven te hebben. Laat Hij u niet vreemd zijn, ik smeed u, lieve zielen. Zoekt Hem als naar zilver, ja, zoekt Hem meer als een verborgen schat. Zeg niet dat u te oud bent om te leren. Indien de Geest uw leermeester is, zal Hij u alles licht maken. Christus zegt: "Hij zal het uit het Mijne nemen en u verkondigen." Zegt niet dat u te jong bent. Gelukkig zij die Hem het vroegst kennen. Gelukkige lammeren, die spoedig in de schoot van de Heiland verzameld worden!

2. Een andere reden waarom zondaren niet tot God komen is, dat zij geen bewustzijn van behoefte aan Hem hebben. Indien u iemand doodgeslagen had, maar geen bewustzijn dat de bloedwreker u vervolgde, zou u niet tot de vrijstad vluchten. Indien uw schip aan 't zinken was, maar u bemerkte het niet, dan zou u niet in de reddingboot gaan. Indien u ziek en stervende was, maar zonder het bewust te zijn, u zou de geneesheer niet laten halen. Indien u geen bewustzijn hebt, dat de toorn van God op u rust en u aan de hel bent blootgesteld, zult u niet tot Christus komen om het leven te hebben. Als u om u heen ziet, zult u opmerken dat de meeste mensen geen bezorgdheid hebben over hun ziel. Zij zijn bezorgd over hun huisgezinnen, hun geld en goed, hun naam in de wereld. Maar helaas! waar vindt u mensen bezorgd voor hun zielen? Vraagt u mij waarom zo weinigen tot Jezus Christus komen?

Ik antwoord u, omdat weinigen bezorgd zijn over hun ziel. Indien nu iemand nooit wakker geschud is om de toorn te ontkomen, is het duidelijk en zeker, dat hij nooit tot Jezus Christus komen zal. De drieduizend waren verslagen in hun hart, en daarom zochten zij Christus. De stokbewaarder was bevreesd voor zijn ziel, en was daardoor er toe gebracht zich in Christus Jezus te verblijden. Nooit werd iemand tot Christus gebracht zonder eerst overtuigd van zonde te zijn.

Onbekommerden, tracht naar deze overtuiging, roept tot God dat Hij ze u geve, tracht naar een ontwaakt geweten, dat inziet hoe treurig uw natuurlijke toestand is; want indien u nooit ontwaakt bent, zult u nooit tot Jezus Christus komen, zult u nooit zalig worden. Bekommerde zielen, tracht deze overtuiging levendig te houden. Zij gaat zo spoedig verloren. Smeekt tot God dat zij u diep in het hart zinkt. Indien u ze verliest, is het wellicht voor altijd. U zou gelijk worden aan de vrouw van Lot een zoutpilaar. Indien u ze verliest, zult u nooit tot Christus komen en nooit behouden worden.

3. Een derde oorzaak waarom zondaren niet tot Christus komen is, dat het hart zich tegen Hem verzet. Velen komen in een zekere mate tot een bewustzijn van hun verloren en zondige staat, maar kunnen toch niet overreed worden van tot Jezus te gaan. Zij worden niet teruggehouden door iets dat in Christus is het is iets in hun eigen hart. De

toegang tot Christus is altijd open, Hij is de deur die niemand kan sluiten; zij zouden wel rust bij Hem willen zoeken, maar hun trots hart staat tegen Hem op.

Twee redenen kunnen hiervoor bestaan:

1ste. In uw bekommering tracht ge uw eigen gerechtigheid te bewerken. En daarom bent u te hoogmoedig om tot Jezus te gaan. Zo was het met de Joden gesteld. Zij kenden de rechtvaardigheid Gods niet en zochten hun eigen gerechtigheid op te richten, en daarom zijn zij aan de rechtvaardigheid Gods niet onderwerpen. Toen u pas wakker geschud was, meende u wellicht, dat u spoedig de weg des vredes zou vinden. U dacht door tranen, gebeden en verandering van levenswijze vorige zonden uit te wissen. U hebt een valse Christus gemaakt, en om die reden meent u de ware Christus niet nodig te hebben; maar Christus zegt van u: "En gij wilt tot Mij niet komen, opdat gij het leven mag hebben." Om tot Christus te komen, zou u genoodzaakt zijn van uw eigen gerechtigheid afstand te doen en te belijden dat uw wijsheid slechts dwaasheid is. U zou uw eigen onwaardigheid moeten erkennen en alle lof aan Jezus toekennen. Maar uw trots, eigenlievend hart komt hiertegen op. En daarom gaat u verloren: "Gij wilt niet tot Mij komen, opdat gij het leven mag hebben."

2de. Er is nog iets anders, dat bekommerde zielen van Christus verwijderd houdt: u bent vrij van alle vertrouwen op uw eigen boetvaardigheid, of gebeden, of verbetering, om u rechtvaardig te stellen voor God. U ligt neer in het stof en belijdt, dat, indien u ooit gerechtvaardigd bent, het alleen geschieden kan door de gehoorzaamheid en het lijden van de Zoon van God. In die toestand van lijdelijke verootmoediging hebt u zolang gelegen, dat u meent dat Jezus Christus zich nu reeds aan u had kunnen openbaren. In één woord: u hebt uzelf vernederd om waardig te zijn dat Jezus Christus tot u zou komen. Helaas! dit denkbeeld is nog trotser dan het vorige. U zoekt door uw verootmoediging en uw tranen vergeving van God te kopen, maar u tracht door deze vernedering van Christus God te kapen. U meent dat uw vernedering en tranen u Christus zullen doen verdienen, zodat u getracht hebt om door koop te verkrijgen datgene wat de prijs van de vergeving is. Dit is een strik van de duivel, die menig bekommerde ziel verhindert om zonder geld en zonder prijs tot Jezus te komen. Terecht veronderstellen wij dat velen op deze wijze verloren gaan. Zij vervullen de treurige uitspraak van Christus: "Gij wilt tot Mij niet komen, opdat gij het leven mag hebben."

Ik wens twee wenken aan bekommerde zielen te geven:

1ste. De begeerte om tot Jezus te komen moet in u opgewekt worden, indien u wilt behouden worden. Sommigen hopen, dat zij tot Christus getrokken zullen worden tegen hun wil. Dit is onmogelijk. Noach werd niet in de ark gezet, maar God zeide: "Ga in." Zo is ook Gods volk een gewillig volk. Zij komen vrijwillig, van ganser hart en met geheel hun ziel. Niet alleen dat zij vrijwillig de toorn ontvluchten, maar zij vluchten ook vrijwillig tot Jezus Christus, zij willen liever door Hem behouden worden dan op enige andere wijze. Al waren er tienduizend verlossers, dan zouden zij Christus toch kiezen; want Hij is de Eerste onder tienduizenden, en zij wensen niets te zijn en niets te hebben, opdat Christus alles in allen zij.

2e. God alleen kan uw wil buigen om tot Hem te komen: "Niemand kan zeggen Jezus de Heere te zijn, dan door den Heiligen Geest." "Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader, die Mij gezonden heeft, hem trekke." Het is God, die al uw trotse gedachten moet verbreken. Hij is het, die uw schuld en naaktheid moet ontdekken. Hij moet u doen gevoelen hoe ongeldig en zondig uw rechtvaardigheid is. Hij moet u de schoonheid van Christus openbaren, Zijn heerlijkheid, Zijn bekoorlijkheid. Hij moet u overtuigen dat het liefelijker is geen roem te hebben, en alles aan Jezus toe te brengen.

O, vraag dat God u onderricht. Het onderwijs van de mensen is niets meer dan een droom, indien u niet van God geleerd bent. Roep dag en nacht om het onderwijs van de Geest in het hart: "Een iegelijk dan, die het van de Vader gehoord en geleerd heeft, die komt tot Mij," en "Die tot Mij komt, zal ik geenszins uitwerpen."

III. De zonde van niet tot Jezus Christus te komen.

De woorden van Jezus zijn vol diep gevoel, geschikt om het hoogmoedigste hart te breken: "Gij wilt tot Mij niet komen, opdat gij het leven mag hebben."

1. De grootheid van de Verlosser bewijst hoe zondig het is niet tot Hem te komen. Het is de eeuwige Zoon van God, die de zondaren verwerpen. Johannes getuigde van Hem, Zijn wonderdaden getuigden van Hem, Zijn Vader getuigde van Hem, de Schriften getuigen van Hem op elke bladzijde; toch wilt u niet tot Hem komen, opdat gij het leven mag hebben. Het is de Zoon die in de plaats van zondaren geleden heeft en gestorven is. En nochtans wilt u, een sidderend zondaar, Hem niet zoveel eer geven dat ge uw ziel aan Zijn volkomen werk toevertrouwt. Hoe zullen wij ontvluchten, indien wij op zo grote zaligheid geen acht nemen?

2. De liefde van de Heiland bewijst hoe zondig het is, niet tot Hem te komen. Mij dunkt, er is een toon van hemelse melodie in deze woorden: "Gijlieden wilt niet tot Mij komen." Ik weet niet, of zij meer de diepe verontwaardiging van de beledigde Verlosser, of het teder medelijden van Hem, die op de Olijfberg over Jeruzalem weende, uitdrukken. Het is als zeide Hij: Ik heb de schoot Mijns Vaders verlaten, om te lijden, Mijn bloed te vergieten, en te sterven voor zondaren, ja, voor de grootste; ja voor u zondaar! Maar u wilt niet tot Mij komen. Ik heb het verloren schaap over berg en dal gezocht, de gehele dag heb Ik Mijn handen naar de wedersprekenden en ongehoorzamen uitgestrekt. Ik heb zondaren gewaarschuwd, over hen geweend. En nochtans wilt u niet tot Mij komen, opdat u het leven mag hebben.

O, mijn broeders, is de grootste zonde onder de blauwe hemel die van tegen de liefde te zondigen. Dit is uw zonde, omdat u het bloed van Gods Zoon vertreden hebt, en de Geest der genade smaadheid aangedaan.

3. Zelfs de bekommernis van sommigen over hun ziel vermeerdert hun zonde. Sommigen zijn bekommerd, en willen toch niet tot Jezus Christus komen. Zij zoeken naar een Verlosser, maar willen Jezus Christus niet hebben. Zijn er niet onder u, die elk ander middel ter redding willen aangrijpen: "Zou de Heere een welgevallen hebben aan duizenden van rammen; aan tienduizenden van oliebeken? Zal ik mijn eerstgeborene geven voor mijn overtreding, de vrucht mijns buiks voor de zonde mijner ziel?" Indien wij u zeiden dat u moet bidden en wenen, u zou het doen. Zeiden wij u dat u moet vasten en het harenkleed aandoen, u zou het doen. Zeiden wij u dat u ziel en lichaam moet kastijden en naar het Heilige Land gaan, u zou het doen. Zeiden wij u om als monniken en nonnen te leven, u zou het doen, even als duizenden heden ten dage.

Maar zeggen wij u: kom tot Christus ...! Ach, dit wilt u niet. Helaas! Uw trots, zondig, verderzoekend hart ...! U kiest elke balsem, alleen niet de balsem in Gilead; elke verlosser, maar niet de Zoon van God. Och! Of deze woorden van de vriendelijke Heiland, die u verwerpt, tot de grond van u ziel mochten doordringen: "Gijlieden wilt niet tot Mij komen, opdat u het leven mag hebben."

St. Pieters kerk, 30 juli 1837.

15. WIJ WILDEN JEZUS WEL ZIEN

“En er waren sommige Grieken uit degenen die opgekomen waren, opdat zij op het feest zouden aanbidden; dezen dan gingen tot Filippus, die van Bethsaida in Galiléea was en baden hem, zeggende: "Heere, wij wilden Jezus wel zien." Filippus kwam en zeide het Andreas. En Andreas en Filippus zeiden het wederom aan Jezus. Maar Jezus antwoordde hun, zeggende: De ure is gekomen, dat de Zoon des mensen zal verheerlijkt worden. Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u: indien het tarwegraan in de aarde niet valt en sterft, zo blijft het alleen, maar indien het sterft, zo brengt het veel vrucht voort. Die zijn leven liefheeft, zal hetzelfde verliezen, en die zijn leven haat in deze wereld, zal hetzelfde bewaren tot het eeuwige leven. Zo iemand Mij dient, die volg Me. En waar Ik ben, aldaar zal ook Mijn dienaar zijn. En zo iemand Mij dient, de Vader zal hem eren.” Joh. 12: 20-26.

I. Geef acht op de wijze waarop deze Grieken hier de Heere Jezus zochten.

1. Zij kwamen niet dadelijk tot Jezus, maar zochten een omweg: "Dezen dan gingen tot Filippus." Hadden zij de grote last van zonden, die op hen lag, gevoeld, of indien zij de genade en de bereidwilligheid van de Heere Jezus gezien hadden, zouden zij zich aan Zijn voeten geworpen hebben. Maar hun belangstelling was werkelijk niet groot. Als de tollenaars en zondaars over hun ziel bevreesd waren, wordt er van hen gezegd dat zij tot Jezus gingen. Zij gingen niet tot Filippus of tot Andreas of tot enig ander mens, maar zij gingen tot Christus. Zij zagen dat Hij de heilfontein voor hun arme zielen was, en de gehele wereld kon hen niet van Hem afhouden. Toen de zondares wist dat Jezus in het huis van de Farizeeër brood at, kwam zij en zette zich neer aan Zijn voeten. Zij vroegde geen vergunning, zij kon niet blijven staan, maar stortte haar bedorven ziel uit aan Zijn voeten, waste dezelve met haar tranen en veegde ze af met het haar van haar hoofd. Zo is het ook nu nog. Indien u de last van de zonden gevoelt gelijk u ze gevoelen moet, indien u de vrije genade van Christus kent gelijk u ze kennen moet, dan zou u door de schare heendringen om tot Christus te komen. U zou zeggen: Maak plaats, dat ik tot Hem mag gaan. Hij roept mij, Hij roept de grootste van de zondaren: *Heere, hier ben ik; was mij in Uw bloed, of anders moet ik sterven.* Indien u al de bedorvenheid van uzelf gevoelt en zo u gelooft in de vrije en volle genade, dan zult u de mensen geen toestemming vragen, maar dadelijk tot Jezus gaan.

2. Zij vraagden allen om Jezus te zien: "Heere, wij wilden Jezus wel zien." Dit duidt aan hoe weinig het hun ernst was om door Christus zalig te worden. Om dezelfde reden krom Zacheüs op de vijgenboom om Jezus te zien. Om dezelfde reden verlangde Herodes om Jezus te zien, want hij hoopte van Hem enig teken te zien, evenals u uit aardse nieuwsgierigheid een tovenaars of waarzegger zou willen zien. Van sommigen wordt gezegd: "Gij zoekt Mij omdat gij van de broden gegeten hebt en verzadigd zijt." Joh. 6: 26. Hoe geheel anders wanneer mensen werkelijk door de Heilige Geest veranderd worden! Toen Job beangst was voor zijn ziel, riep hij uit: "Och, dat ik wist dat ik Hem vinden zou! ik zou tot Zijn stoel komen." Job 23: 3. Hoe geheel anders het geroep van de Bruid: "Ik hield Hem en wilde Hem niet laten gaan, mijn Liefste is Mijn en ik ben de Zijne!" Hoe geheel anders het zeggen van Paulus: "Ik acht alles voor drek, dat ik Christus mag gewinnen en in Hem gevonden worde."

O, broeders, indien u geleerd wordt door de Geest, dan zal geen uitwendig gaan naar Jezus uw ziel bevredigen. U moet reeds een voorsmaak van Hem hebben. U moet zien en smaken dat de Heere goed is. Velen onder u horen graag over Jezus spreken, u hoort graag mooie beschrijvingen van Hem. Maar indien u door de Geest geleerd wordt, dan zal niets u bevredigen dan onder Zijn schaduw te zitten, in Hem gevonden te worden, de duif te zijn door Zijn hand verborgen, "in de rotsspleten en in het verborgen van een steile plaats" Hooglied 2: 14, gewassen in Zijn bloed en wedergeboren door Zijn Geest.

3. Een voorname oorzaak van hun weinige belangstelling was mensenvrees. De woede van de vijanden van Christus werd al erger en erger. Weinige dagen van te voren hadden zij het plechtige besluit genomen Hem ter dood te brengen. Er wordt ons gezegd dat zij beraadslaagden dat zij ook Lazarus doden zouden, zo bloeddorstig waren zij. Er staat dat velen van de overpriesters ook in Hem geloofden. Maar om van de Farizeeën wil beleden zij het niet, want zij hadden de eer van de mensen liever dan de eer van God. Zonder twijfel stilde de haat van de vijanden van Christus de belangstelling van deze Grieken. Dit deed hen waarschijnlijk het eerst tot Filippus gaan. Het maakte hen voorzichtig in hun woorden: "Heere, wij wilden Jezus wel zien." Hoe waar wordt er gezegd: "De vreeze des mensen brengt een strik."

Het brullen van de leeuw heeft menigeen van Christus afgebracht. Is dit niet het geval met u? Wat zal mijn familie, wat zullen mijn metgezellen, wat zal de wereld zeggen indien ik tot Christus zou gaan en alles voor Hem zou verlaten? Dit drieërlei gebrul van de leeuw heeft menige ziel in het verderf gestort. Hoevelen onder u gevoelden somtijds werkelijk de behoefte om behouden te worden? Misschien boog u uw knieën en bad in oprechtheid om van uw zonden verlost te worden. Maar een vriend kwam binnen, een vrolijk spel werd voorgeslagen en u had de moed niet om nee te zeggen. U verlangde te zeggen: ik heb de Heere beginnen te zoeken, ik heb mijn knieën gebogen, ik heb gebeden om zalig te worden. Maar u kon het niet zeggen; uw tong bleef steken en u keerde terug tot uw uitbraaksel en tot uw wenteling in het slijk. Helaas! U had de eer van mensen liever dan de eer van God. "Hoe kunt gij geloven, gij, die eer van elkaar zocht en niet de eer die van God komt?" Welk een dwaasheid de toorn van een worm uit stof meer te vrezen dan de toorn van de almachtige God! De lach van despotters meer te vrezen dan de uitspraak van Christus: "Gaat weg, gij vervloekten!" "Vreest u niet voor degenen die het lichaam doden en daarna niet meer kunnen doen, maar vreest Dien Die, nadat Hij gedood heeft, ook macht heeft in de hel te werpen." Luk. 12: 4.

II. Het antwoord van Christus.

1. Hij toont hen aan dat Hij sterven moet voordat de mensen Hem in waarheid zullen zoeken: "De ure is gekomen dat de Zoon des mensen zal verheerlijkt worden." Er is iets plechtigs in dit antwoord van Christus. Hij zag dat deze Grieken geen ware behoefte aan Hem hadden, en Hij zeide aan Zijn discipelen dat alleen degenen, die in Hem een gekruisigde Christus zien, tot Hem zullen komen. Alsof Hij zeggen wilde: Ik ben gelijk aan een tarwegraan: indien het niet in de aarde valt en sterft, blijft het alleen, maar als het gezaaid wordt en sterft, brengt het veel vrucht voort. Zo, indien Ik niet sterf, dan zal niemand tot Mij komen. Maar indien Ik voor zondaars sterf en voor hen begraven word, dan zullen zij tot Mij komen.

1ste. *De dood van de Heere Jezus is het schoonste dat ooit de wereld zag.* Waarom vernederde zich Degene, die van het begin van de wereld af de heerlijkheid van de Vader en het uitgedrukte Beeld van Zijn zelfstandigheid was, zodat Hij gelijk werd aan een tarwegraan, dat in de aarde verborgen wordt en sterft? Waarom werd Hij in het koude graf in de rotsen gelegd? Was het niet daarom, omdat er een grote vloek op de mensen

rustte? Zou Christus over Jeruzalem geweend hebben, indien er geen hel geweest was? Zou Hij onder de toorn van zijn Vaders gestorven zijn, indien er geen toekomstige toorn te vrezen was? O, geruste zondaar, u die beuzelt met het evangelie, en met eerbied toeluistert, u die dikwijls zegt: "Heere, wij wilden Jezus wel zien," maar die Hem nooit vindt, ga naar Gethsémané, zie daar Zijn onuitsprekelijke zielsangsten; ga naar Golgótha, zie daar de toorn over Zijn vermoeide ziel uitgestort; ga naar het graf, en zie het tarwegraan dood in de aarde liggen. Waarom al dat lijden voor die Ene, indien er geen toekomstige toorn voor de ongelovigen, die geen borg hebben, te vrezen is? O, het tarwegraan in de aarde is het treffendst schouwspel in het heelal.

2e. Het is het aantrekkelijkste gezicht. "Wanneer Ik van de wereld zal weggegaan zijn, zal Ik hen allen tot Mij trekken."

Deze arme Grieken gevoelden geen behoefte aan Christus, maar zij zagen nog minder Zijn bereidwilligheid om in hun noden te voorzien. Indien zij gezien hadden welk een toevlucht er in Zijn woorden voor zondaars is, indien zij gezien hadden, hoeveel plaats er is voor de grootste van de zondaren, dan zouden zij iedere moeilijkheid getrotseerd hebben om tot Jezus te komen. Niets in de wereld zou hen van Jezus kunnen terughouden. De vreze van de mensen zou geweest zijn als een strohalm; zij zouden niet geroepen hebben: "Heere, wij wilden Jezus wel zien," maar: "Trek mij en ik zal U nalopen. Verberg mij in de spleten van Uw rots." "Ik heb grote lust om te zitten onder de schaduw van de appelboom." Dit gezicht bracht op het pinksterfeest drieduizend mensen tot Jezus. Het tarwegraan, dat voor ons stierf, is de ware magneet om ijzeren harten tot Hem te brengen. Door de natuurlijke zeilsteen (magneet) mag het ijzer teruggaan, maar de ziel, die eens tot Christus gebracht is, kan niet meer teruggaan. O, bidt dat u tot de Heere Jezus mag gebracht worden. Sommigen onder u verkeren in deze toestand. De Heere Jezus is aan uw ene zijde, satan aan de andere en u in het midden, en beiden zoeken uw ziel te naderen. O, bidt dat de Heere Jezus de overhand mag hebben. Zijn open armen aan het kruis zijn naar u uitgestrekt, de wonde in Zijn zijde nodigt u uit om tot Hem te komen. "In Mij zult u vrede hebben."

3e. Hij toont aan dat de mensen zich aan Hem moeten vasthouden wat het ook kosten mag. "Die zijn leven liefheeft zal hetzelfde verliezen, en die zijn leven haat in deze wereld zal hetzelfde bewaren tot het eeuwige leven." Deze arme Grieken waren vol mensenvrees. Zij waren bevreesd dat zij uit de synagogen zouden geworpen worden, of dat zij misschien Galileërs of Nazareners zouden genoemd worden, of misschien dat zij zouden uitgelachen worden en zo de eer bij de mensen verliezen; dit alles maakte hen bevreesd om tot de Heere te komen. De Heere Jezus nu toont hen aan, dat dit niet de wijze is waarop ontwaakte zielen Hem zoeken moeten, alsof Hij zou zeggen: Ga heen en zeg hun dat zij door tot Mij te komen het eeuwige leven vinden zullen, en daarom moet al het andere op zij gezet worden. Ik ben het enig nodige, Ik ben de parel van grote waarde. Zij, die Mij zoeken, moeten al hetgeen hun in de weg staat verwijderen. Zelfs indien zij door tot Mij te komen, hun leven moesten verliezen, zouden zij het eeuwige leven vinden. "Die zijn leven verliest om Mijnentwil, die zal hetzelfde vinden." Markus 8 : 35. Zij, die Christus in Zijn volle waarde kennen, zullen alle dingen opofferen om Hem te vinden. Die dit niet willen doen, zullen Hem nooit vinden.

Gebruik

1ste. *Overweeg hoe dierbaar Christus is:* "In Hem is het eeuwige leven." In Hem is vergeving voor de grootste van de zondaren. In Hem is vrede van het geweten, vrede met God. In Hem is rust te vinden voor de vermoeide ziel; de Weg tot de Vader is

geopend. In Hem is een fontein van levend water, van grote rijkdom, vol van genade en waarheid voor zwakke en vermoeide zielen. In Hem is vrijspraak voor de dag des oordeels en een heerlijke kroon. O, zou u hierom niet alles verlaten? Zal een aardse lust, of een genoegen, of de glimlach van een vriend u van dit alles afhouden? "Hetgeen het oog niet heeft gezien, en het oor niet heeft gehoord, en in het hart des mensen niet is opgeklommen, hetgeen God bereid heeft dien, die Hem liefhebben." 1 Cor. 2: 9.

2e. *Bedenk hoe ongelukkig uw toestand is zonder Hem.* Het getal van u zonden is oneindig: "Ontelbare zonden omringden mij." Uw hart is vol van boosheid, geneigd om tot in alle eeuwigheid te zondigen. God is ten allen dage toornig over u. In Christus alleen kunt u schuilen. Indien u niet tot Hem gaat, zult u nooit zalig worden. U zult buiten de ark zijn wanneer de vloed komt. U zult kloppen en roepen: Heere! Heere! Maar het zal te laat zijn. God zal uw vijand zijn. De grote dag van Zijn wraak zal komen, en wie zal dan bestaan? Sommigen van u hebben iets gevoeld, hoe verschrikkelijk het is een eeuwigheid te verliezen, maar u hebt nooit een miljoenste gedeelte van de werkelijkheid ondervonden. O, zult u dan toelaten dat één nietige begeerlijkheid of hoogmoed of lust tot opschik of een Herodias u van Christus aftrekt? Neem het vaste besluit om u aan Hem vast te houden wat het u ook kosten mag. Indien een bezigheid u te veel tijd wegneemt, uw rustdagen stoort, u verhindert om tot Christus te komen, laat die varen. Indien er een genoegen is, dat uw overtuiging in slaap wiegt, u traag maakt tot het gebed en het lezen van de Bijbel, uw lust tot de wereld en de zonde opwekt, laat die varen. Indien zich een vriend tussen u en Christus plaatst, indien hun gezelschap u verhindert om Christus te zoeken, trek u van hem af; indien hun ijdel gesprek u terugbrengt tot de wereld, laat hen dan gaan. Het is niets of zij u bespotten en uitlachen, u dwaas vinden, u een fijne noemen, het zal u niet schaden. Eén ding is nodig, namelijk Christus, en de eeuwigheid is niet ver meer. Indien u dit niet doet, zult u uw ziel verliezen. Gelijk Paulus acht alle dingen schade te zijn.

3e. *Indien wij van Christus willen zijn, moeten wij onszelf Hem voor altijd ten dienste stellen.* De arme Grieken zeiden: "Heere, wij wilden Jezus wel zien." Jezus zegt hier tot hen, dat het niet genoeg is om Hem te zien: "Zo iemand Mij dient, die volge Mij." Velen willen graag van de hel verlost worden, maar zij hebben geen lust om zichzelf aan Christus te geven en Zijn dienaars en volgelingen te zijn. Maar ieder, die door de Heilige Geest geleerd is, geeft zich aan de Heere over. Matthéüs deed dit. De Heere zeide: "Volg Mij". En hij stond op en verliet alles om Jezus te volgen. Degene, die werkelijk van God geleerd is, vindt de last van de in hem wonende zonden groter dan de vreze van de mensen. "In mij, dat is in mijn vlees, woont geen goed; ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezès doods?" Rom. 7: 24. Deze ziel is daarom willig om zich voor altijd aan Christus te geven, willig om zijn oor doorboord te hebben aan de deur van Gods huis. Dit zal geveinsdheid aan het licht brengen. Wees u bereid om een dienaar van Christus te worden, Hem in alle moeilijkheden te volgen en u naar de leer van het evangelie te schikken? Zo niet, dan bent u een geveinsde.

Bereken de kosten om tot Christus te komen.

I. De beloning.

1. *U zult met Christus zijn.* U mag door de mensen verstoten worden, zelfs door vader en moeder, u mag tot het afschrapsel van de mensen gerekend worden: "Heden zult u met Mij in het paradijs zijn," zijn met het Lam op de berg Sion. Zit met Mij op Mijn troon: "Vader, Ik wil, dat waar Ik ben, ook die bij Mij zijn, die u Mij gegeven hebt, opdat zij Mijn heerlijkheid mogen aanschouwen." Joh. 17: 24. 2. De Vader zal u eren.

U zult de eer bij mensen verliezen, misschien ook van sommigen uw goede naam, maar u zult door God geëerd worden.

1ste. In deze wereld. U zult Hem dierbaar zijn. Hij zal u met Zijn oog geleiden, uw gebed verhoren, in moeilijkheden met u zijn, en Zijn geest geven, Zijn engelen gebieden dat zij over u de wacht houden, Hij zal met u in de dood zijn.

2e. In eeuwigheid. Hij zal u aannemen en u zalig maken. Hij zal de tranen van uw ogen afwissen en uw God zijn. Jezus zal u voor Zijn Vader belijden: *Deze ziel volgt Mij.*

16. JEZUS ONTROERD DOOR DE VERRADER

"Jezus, deze dingen gezegd hebbende, werd ontroerd in de geest, en betuigde, en zeide: Voorwaar, voorwaar Ik zeg u, dat één van ulieden Mij zal verraden." Joh. 18:21.

Er zijn vele uitnemende Christenen, die geloven dat het feest van des Heeren Avondmaal nooit moet bevlekt of gestoord worden door toespelingen op hen, die in gevaar zijn onwaardig te eten en te drinken. Zij menen, dat wanneer de mensen, na eigen onderzoek, zich aan de tafel des Heeren geplaatst hebben, - een tafel, tot welke alleen gelovigen genodigd worden, het tenminste voor die tijd de liefde het vereist en wel die liefde die alle dingen hoopt om de aanzittenden aan te spreken alsof zij allen ware discipelen van Jezus en kinderen van God waren. Deze goede mensen weten wel, dat er altijd vele indringers bij deze heilige instelling zijn. Zij weten dat velen slechts uit gewoonte, fatsoenshalve komen, omdat zij niet als openbare ongodsdienstigen en onheiligen willen aangemerkt worden; en hoewel hun geweten er tegen opkomt, als allen als Christenen worden toegesproken, hoewel zij een voorgevoel hebben dat de ware gasten slechts een klein kuddeke uitmaken, terwijl de indringers tot de grote meerderheid behoren, - nochtans gevoelen zij zich niet geroepen om de genieting van de gelovige kudde te verstoren, - hoe gering deze ook moge zijn, - door het vermoeden te koesteren alsof er enigen aanzitten, die de Heere reeds voor hun zonden verkocht hebben, - enigen, die, hoewel zij het brood met Hem breken, nochtans de verzenen tegen Hem verheffen. Welnu, deze goede mensen vinden in het voorbeeld van onze gezegende Heere een volledig antwoord op hun gewetensbezwaren. In die nacht, overwaardig om herdacht te worden, waarin Hij Zijn Avondmaal instelde, - een nacht, waarin niets dan goedheid en liefde van Zijn gezegende lippen vloeide, - vernemen wij, dat Hij niet minder dan vijf malen over Zijn verrader sprak.

In vele opzichten was dit de wonderbaarste nacht die ooit in de wereld was, en zeker is die opperzaal in Jeruzalem het wonderbaarste vertrek van de wereld. Nooit hadden zich de schaduwen van de nacht over een wonderbaarlijker vereniging van mensen uitgebreid; nooit zagen de wanden van een opperzaal neer op zo'n wonderbaar toneel.

Drie zeldzame gebeurtenissen hadden binnen deze kleine ruimte plaats.

1ste. Daar waste de Heere de voeten van Zijn discipelen, - de ster van de heerlijkheid zich neerbukkende als een dienstknecht om de voeten van arme wormen te wassen!

2e. Daar werd het Pascha gegeten, - het lam en de bittere kruiden, dat voor alle gelovige Joden de herinnering was aan de stervende Zaligmaker, maar dat nu ten einde was gelopen.

3e. Daar vond het eerste Avondmaal plaats, - het breken des broods en het vergieten van de wijn, met het geven en nemen door tekenen, die ter gedachtenis zouden strekken van Zijn stervende liefde, zelfs tot aan het einde van de wereld. O, welk een vereniging van liefde was hier! Welk een samenloop van voorvallen, die het een nog meer dan het ander de onuitsprekelijke liefde van Jezus afbeeldde. O, welk een ontzaglijk dierbaar uur was dat! Welk een ontzaglijke dierbare vreugde deed thans de harten van zijn gelovige discipelen trillen!

O, broeders, welk een grote blijdschap zal nu de borst van de moedige Petrus, - welk ben aanbiddende liefde de boezem van de Israëliet bij uitnemendheid, Nathanaël, vervuld hebben! Welk een onuitsprekelijke liefde zal Johannes ingeademd hebben toen

hij in de schoot van Jezus aanzat! O, wie zou in zo'n uur van heilige blijdschap met harde en wrede woorden tot de verrader komen? Wie zou de kalme rust van zo'n ogenblik door een woord van duister vermoeden durven verstoren? Houdt u stil, broeders, het is de Zaligmaker die spreekt: "Voorwaar, voorwaar Ik zeg u, dat één van ulieden Mij zal verraden."

Ik vertrouw derhalve, mijn vrienden, dat u het uit het voorbeeld van onze gezegende Heere duidelijk ziet, hoe de ontzagwekkende plechtige waarschuwing van de tekst, in plaats van een vluchtige, onverantwoordelijke beoordeling te zijn van de blijde gevoelens, met welke ieder waar discipel de tafel des Heeren zou naderen, boven alle andere Schriftuurplaatsen de beste en de meest juiste is, welke de Heere ons bij deze plechtige gelegenheid zou kunnen toewerpen.

Wel niet met de hardheid van een gevoelloos mens, maar met de teerheid van de medelijdende Jezus, herhalen wij deze woorden voor uw oren: "Voorwaar, voorwaar Ik zeg u, dat één van ulieden Mij zal verraden." Er is een wrede liefde, bijna te wreed, zou men zeggen, voor deze wrede wereld, welke somtijds door de vrienden van een stervende in oefening gebracht wordt, wanneer zij van dag tot dag de nadering des doods op zijne verbleekte wangen zien, en hem niet eens een ademtocht van gevaar willen influisteren. Zij vleien hem met moordende leugens, - dat hij beter wordt, en nog vele dagen zal leven, terwijl zijn dagen geteld zijn. Maar duizendmaal wreder, slechter en gevoellozer zou de prediker zijn, die, door de Heere met de zorg over uw onsterfelijke zielen belast, op hen, die zo graag de tafel des Heeren naderen, maar wier hele leven, handel en wandel het verkondigen dat zij verraders des Heeren zijn, hun niet eens de waarschuwende roepstem deed horen: "Gij zijt niet allen rein. Voorwaar, voorwaar Ik zeg u, dat één van ulieden Mij zal verraden!"

Vraag. Wat kon toch wel de reden zijn dat de Heere zo dikwijls en op zo'n plechtige wijze van Zijn verrader sprak?

Antwoord. Ik kan er geen andere reden voor zien dan dat Hij nog een laatste poging wilde aanwenden om het hart van Zijn verrader te vertederen.

Onderwerp. *Christus zoekt ernstig de zaligheid van zulke onbekeerde personen, die aan Zijn tafel aanzitten.*

Er zijn twee bewijsgronden, welke door het gehele toneel heenlopen, waardoor Jezus beproefde de verrader te vertederen.

1ste. Zijn volkomen bekendheid met hem. Even alsof Hij gezegd had: 'Ik ken u Judas; Ik ken uw gehele leven en uw gehele geschiedenis. Ik weet dat gij altijd een dief en een verrader geweest zijt. Ik weet dat u Mij verkocht hebt voor dertig zilveren penningen; Ik ken al uw plannen en al uw misdaden.' Op deze wijze beproefde Hij de verrader tot nadenken te brengen, om hem te doen inzien dat hij een verloren zondaar was.

2e. Zijn bezorgde liefde voor hem. Even alsof Hij gezegd had: Ik heb u lief, Judas; Ik heb juist de schoot van de Vader verlaten voor zondaars als gij zijt. Ik had medelijden met u, voordat de wereld was. Ik ben nog gewillig om een Zaligmaker voor u te zijn. Op deze wijze beproefde Hij de verrader te winnen om hem tot Zich te trekken.

I. *Zijn volkomen bekendheid met hem.*

1. Alles wat de Zaligmaker met Judas deed, had tot doel hem te overtuigen dat Hij zijn hele hart kende: "Ik ken u, Judas, en weet al uw misdaden." Dit was duidelijk zijn doel, toen Hij de voeten van de discipelen waste en hun zeide, dat wanneer zij zich in Zijn bloed gebaad hadden, zij niet meer van node hadden dan hun voeten te wassen, - hun dagelijkse zonden dagelijks te reinigen, - "Gijlieden bent nu rein," maar voegt er

terstond bij: "Gij bent niet allen rein." Dit diende zeker tot een wenk voor Judas, om zijn schuldig geweten wakker te schudden.

2. En vervolgens toen Hij plaats had genomen om het Pascha met hen te eten, en de drinkbeker had doen rondgaan, zeggende: gelijk ons Lukas bericht: "Neemt deze, en deelt hem onder ulieden," wilde Hij Judas niet doen insluimeren, alsof hij Hem onbekend ware, maar verklaart nog duidelijker dan te voren: "Ik weet wie Ik uitverkoren heb; maar opdat de Schrift vervuld worde, die met Mij het brood eet, heeft tegen Mij zijn verzenen opgeheven." Dit was klaarblijkelijk een duidelijker wenk voor Judas, dat, hoe verborgen hij ook voor anderen mocht zijn, hij naakt en bloot lag voor de ogen van de Zaligmaker, met Wie hij te doen had.

3. En ten derde toen Hij op het punt stond het brood en de wijn hun toe te reiken, om het heilig Avondmaal in te stellen, wilde Hij dit niet doen zonder aan het geweten van Judas nog een meer overtuigend bewijs te geven, dat Hij hem goed kende: "En toen zij aten, zeide Hij: Voorwaar Ik zeg u, dat één van u Mij zal verraden. En zij, zeer bedroefd geworden zijnde, begon een iegelijk van hen tot Hem te zeggen: Ben ik het, Heere! En Hij, antwoordende, zeide: Die de hand met Mij in de schotel indoopt, die zal Mij verraden. En Judas antwoordde en zeide: Ben ik het Rabbi? Hij zeide tot hem: gij hebt het gezegd."

Hier vernemen wij, dat de Heere niet langer met wenken en aanduidingen handelt, maar hem duidelijk zegt, dat hij de man is. O, mijn vrienden, indien wij niet de arglistigheid van het natuurlijke hart kenden, hoe het de duidelijkste verklaringen van de Schrift ontwijkt, dan zouden wij verbaasd staan dat Judas niet getroffen werd door de overtuiging: "Gij, Heere, ziet mij." Maar nee, de pijlen van de Zaligmaker, zo getrouw op hem gericht, stuiten op zijn hart als op een stenen rots, en Judas blijft nog aan de tafel des Heeren aanzitten, alsof het rustig in zijn binnenste was, om met zijn bloedige handen, die daar straks de dertig zilveren penningen als bloedprijs ontvangen hadden de tekenen van het verbroken lichaam te ontvangen, dat hij zelf ging verraden.

O, mijn vrienden, zijn er hier geen harten als van Judas, op wie de juiste pijlen van de overtuiging, waarop geschreven staat: "Gij bent die man," ongedeerd afstuiten? Zijn er geen die hier aanzitten, evenals Judas, om met onreine handen de gedachtenis te ontvangen van de Zaligmaker, Die zij verraden?

4. En eindelijk, toen het feest van de liefde voorbij was, - toen Judas, met een onberoerd geweten, het brood en de wijn genuttigd had, welks heilige zin hij niet kon verstaan, - deed Jezus, diep bedroefd en ontroerd zijnde in de geest, nog een laatste poging, om met meer juistheid dan te voren, de pijl van overtuiging in het hart van Judas te drijven. Toen Johannes, de lieveling, die in Zijn schoot lag, tot Hem zeide: "Heere, wie is het?" antwoordde Jezus: deze is het, dien Ik de bete, als Ik ze ingedoopt heb, geven zal. En als Hij de bete ingedoopt had, gaf Hij ze Judas, Simonszoon, Iscariot. En na de bete toen voer de satan in hem. Jezus dan zeide tot Hem: wat gij doet, doe het haastelijk." Dat dit woord des Heeren juist gericht was tot Judas, om hem tot nadenken te brengen, en om geen andere reden, blijkt uit het feit dat, "niemand dergenen, die aanzaten, dit verstond, waartoe Hij hem dit zeide. Want sommigen meenden, omdat Judas de beurs had, dat hem Jezus zeide: "Koop hetgeen wij van node hebben tot het feest; of, dat hij de armen wat geven zou." zo verborgen, maar zo krachtig, zocht de Zaligmaker het sluimerend geweten des verraders op te wekken.

Hoe was het mogelijk dat hij de overtuiging kon ontgaan, dat Christus al de gedachten en voornemens zijns harten kende? Dat hij niet neerviel en beleed dat God alles in hem wist? Of, evenals de Samaritaanse vrouw, zei: "Komt, ziet een mens, die mij gezegd heeft alles wat ik gedaan heb: is deze niet de Christus?" Maar satan had hem geheel in

zijn duisternis gehuld; en de donkere nacht, welke hij inging, was niet zwarter dan de duistere nacht binnen in zijn verraderlijk hart.

Welnu, broeders, dezelfde Zaligmaker is heden in het midden van ons. Hij wandelt te midden van de zeven gouden kandelaren. Zijn ogen zijn als vlammen vuur, en Hij beproeft de nieren en de harten. Denkt hieraan, u die openbare zondaren zijt, en durft aan te zitten aan de tafel des Heeren, vloekers, dronkaards, sabbatschenders, onreinen. Predikanten en ouderlingen kennen misschien uw zonden niet, want zij zijn zwakke en kortzichtige mensen; zelfs voor uw burens en uw eigen familie kunnen uw zonden verborgen blijven. Het is gemakkelijk de mens te bedriegen. Hij kent uw gehele geschiedenis. Hij is tegenwoordig bij iedere daad van oneerlijkheid, - van onreinheid, - van dwaasheid. De duisternis en het licht zijn beide voor Hem gelijk.

Denkt hieraan, u die in de zonde uws harten voortleeft, u die u met de uitwendige mantel van de vroomheid en ingetogenheid omhangt, opdat u mag opgaan en aanzitten met de kinderen Gods; u die de tale Kanaans op uw lippen hebt, terwijl haat, boosheid en zelfs de adem van de hel in uw harten gloeit; u die schaapsklederen draagt, maar van binnen bent u grijpende wolven; u die wit bepleisterde graven bent, van buiten schoon, maar van binnen vol doodsbeenderen en alle onreinheid.

Denkt hieraan, u die weet dat u onbekeerd bent, en nochtans aanzit aan de tafel des Heeren. Christus kent u, Christus kon op u wijzen; Christus kon u bij uw naam noemen; Christus kon u de bete geven. U mag u verbergen voor de hele wereld, maar u bent naakt en open voor de ogen van Hem, met Wie u te doen hebt. O, dat u nederviel voor Zijn doordringende blik en zeide: "God, wees mij zondaar genadig." O, dat ieder van u zeide: "Heere, ben ik het?"

II. De tweede drangreden, *die Christus bewoog, om het hart van Judas te vertederen en te winnen, was Zijn liefde*: "Ik heb u lief gehad Judas, en kwam om u te verlossen".

1. Dit was duidelijk zichtbaar toen Hij de voeten van de discipelen waste. Hij deinsde niet terug voor de voeten van de verrader. Ja, Hij boog zich niet alleen, om de voeten te wassen van hen, die Hem zouden verlaten en vlieden. - Hij waste niet alleen de voeten van Petrus, die, voordat de haan kraaide, met verwensingen en eden Hem verloochende, - maar Hij waste ook de voeten van Judas, dezelfde voeten, welke twee dagen tevoren naar de vergadering van de priesters in het paleis van Kajafas gegaan waren, waar hij de Zaligmaker verkocht had voor dertig zilverlingen, de slavenprijs. Het was ten zinnen aanhore, dat Hij de liefderijke woorden sprak: "Indien Ik u niet was, gij hebt geen deel met Mij." Wanneer dus de wassing van de voeten van de elven een zo gezegend bewijs was van Zijn liefde tot Zijn eigen discipelen, hoeveel te meer is het wassen van de voeten van hem, van wie Hij wist dat Hij Hem verraden had, een bewijs van Zijn liefde tot zondaren, zelfs van de voornaamste! Hij wilde niet de dood van Judas, - Hij wil ook niet de dood van een van u. U meent dit, omdat u de Zaligmaker verraden hebt, en gekomen bent tot de maaltijd zonder enig recht of aanspraak, als een ongenode indringer; daarom kan Jezus u niet beminnen. Helaas, dit toont uw eigen hart, maar niet Christus' hart. Ziet, hoe Jezus de voeten van Judas wast, en ze afdroogt met de linnen doek, waarmede Hij omgord was; ziet Zijne bezorgdheid om de verrader Judas tot nadenken te brengen en zijn hart te winnen; - en dan gelooft, dat hoe groter schuldige en verrader u bent, Jezus des te meer medelijden met u heeft en op u wacht, nog gewillig zijnde u te wassen en te verlossen, zeggende: "Keert terug, keert terug, waarom wilt u sterven?"

2. *Het tweede voorbeeld van Jezus' liefde tot de verrader is, dat, toen Hij aangezeten was, om met de elven het pascha te eten, Hij niet schroomde met de verrader te eten.* Ja, Hij zat niet alleen neder om te eten met de elven, die Hem verlieten en vloden; - Hij

liet niet slechts toe dat Johannes in Zijn schoot aanlag, en dat Petrus mee aanzat, maar Hij duldde dat Judas zijn hand in dezelfde schotel met Hem indoopte, zelfs terwijl Hij wist, dat de profetie vervuld werd: "Hij, die met Mij het brood eet, heeft tegen Mij zijn verzenen opgeheven." Het was een gezegend bewijs van de liefde van de Zaligmaker voor Zijn gelovige discipelen, toen Hij zeide, gelijk Lukas ons bericht: "Ik heb grotelijks begeerd dit pascha met u te eten, eer dat Ik lijde." Men zou denken, dat voor de ogen van de Zaligmaker dit pascha als met dreigende wolken moest bedekt zijn, - ingehuld in de diepe duisternis van de hof van Gethsémané en van het bloedige kruis, voor hetwelk de zoon zelf haar stralen verborg. U ondervindt altijd dat, wanneer u in een onmiddellijke verwachting van iets kwaads verkeert, iedere gebeurtenis, die haar nadering aankondigt, u treurig en ontstemd maakt. U zou derhalve menen, dat de menselijke ziel van Jezus met schrik voor dit Pascha teruggedeinsd was. Maar nee; wel versaagde en sidderde Hij naar de mens toen Hij in de hof was, doch Zijn liefde voor Zijn eigen discipelen ging alles te boven, en deed Hem naar dit Pascha uitzien, toen Hij hun Zijn stervende liefde nog duidelijker dan ooit tevoren zou betonen: "Ik heb grotelijks begeerd, dit Pascha met u te eten eer dat Ik lijde."

Maar hoe bewonderenswaardiger is het bewijs van de liefde van de Zaligmaker voor de ongelovigen, - die geen liefde voor Hem hebben, maar Zijn verraders en moordenaars zijn, - toen Hij met zo'n Goddelijke neerbuigzaamheid Zijn hand in dezelfde schotel doopte met Judas, en hem tegelijkertijd zegt, dat Hij dit niet in onwetendheid doet, maar opdat de Schrift mocht vervuld worden: "Die met Mij het brood eet, heeft tegen Mij de verzenen opgeheven."

O, mijn ongelovige vrienden, ik ken wel de duistere argwaan, die in uw boezem huisvest. U meent, omdat u zozeer tegen Jezus gezondigd hebt, Hij u thans geen liefde kan toedragen. Maar merkt toch op, trotse en eigenzinnige zondaars, met hoeveel liefde en tederheid Hij, als het ware, tracht, Judas tot nadenken te brengen en zijn hart te winnen. Evenzo is Hij begerig heden u te vertederen en te winnen, hoewel u tot de voornaamste van de zondaars behoort. Hij wil die harde nek buigen, het stenen hart verbreken en een traan persen uit die ogen, welke nooit om hun zonden geschreid hebben.

3. *Het derde voorbeeld van Jezus' liefde tot de verrader is de trouwe bekendmaking van het gevaar, waarin hij verkeert.* "De Zoon des mensen gaat wel heen, gelijk van Hem geschreven is; maar wee dien mens, door welke de Zoon des mensen verraden wordt! het ware hem goed, zo die mens niet geboren was geworden." In de twee vroegere voorbeelden had Jezus Zijn liefde getoond, door Judas te doen zien hoe gewillig Hij was om hem zalig te maken, dat Hij alles wilde dragen; maar thans slaat Hij een andere weg in. Hij toont hem de schrik des Heeren, zegt hem, dat, zo hij volhardt bij zijn boos voornemen: "het hem goed ware, zo hij niet geboren was geworden." Evenals een moeder, die haar kind medicijn wil doen innemen, eerst werkt op deszelfs liefde en als dit niet baat, dan door vrees en schrik tot haar doel tracht te komen. Met dezelfde, maar nog meer dan moederlijke liefde, trachtte Jezus eerst door liefde en dan door vrees op het hart van Judas te werken. Hij is dezelfde Zaligmaker heden in de opperzalen des hemels, als Hij het die nacht was in de opperzaal te Jeruzalem.

Thans zendt Hij Zijn boden tot u om u dezelfde boodschap van goedheid en liefde over te brengen. Hij bedreigt u alleen door Zijn liefde. En, o, dat wij in liefde de bedreiging u mochten toespreken, dat, als u geen deel aan Jezus hebt, en nochtans, door aan Zijn tafel aan te zitten, u schuldig wordt aan het lichaam en bloed van onze Heere, het voor u beter was dat u nooit geboren was geweest. Het is heerlijk te leven, er is een onuitsprekelijke zaligheid in gelegen, het leven te bezitten. De vlieg, die slechts een dag

leeft, de geringste worm, welke op de grond kruipt, bezit een gelukkig gevoel in het bewustzijn dat hij leeft, zonder dat iemand in staat is dat gevoel naar waarde te schatten. Te ademen, zich te bewegen, de morgenzon en de avondkoelte te genieten, - de groene velden en de blauwe hemel te aanschouwen, - zie, dat is alles heerlijk. Er kan nooit van een vlieg of een worm gezegd worden, dat het beter geweest was, zo zij niet geboren geweest waren. Maar, helaas, dit kan van sommigen onder u gezegd worden: indien u leeft, maar niet in gemeenschap met Christus en nochtans aan Zijn tafel aanzit en onbekeerd bent, 't ware u beter niet geboren geweest te zijn.

Ach, mijn vrienden, er was eenmaal een wijsgeer, een heiden, die altijd weende, en de naam verkreeg van de wenende wijsgeer. Men zou bijna denken dat hij deze waarheid gekend had, welke wij u thans prediken, dat, indien die gemeenschap, welke u nu hebt met brood en wijn aan de heilige tafel, niet een beeld is en een zegel van de vereniging tussen uw ziel en de Zaligmaker van zondaren, het voor u beter ware nooit te zijn geboren geweest. Beter is het niet te bestaan, dan eenmaal in de hel te komen. "Zij zullen de dood zoeken, en zullen die niet vinden zij zullen begeren te sterven, en de dood zal van hen vlieden." Openb 9 : 6.

4. *Het vierde en laatste voorbeeld van Jezus' liefde tot de verrader is het treffendste van allen.* Na de maaltijd werd Jezus "ontroerd in den geest," en betuigde, zeggende: "Voorwaar, voorwaar ze Ik u, dat één van u Mij zal verraden." Het was slechts weinig dagen geleden dat Hij van de afgang van de Olijfberg kwam aanrijden, zittende op het veulen van een ezelin; en Zijn discipelen, die voorgingen en volgden, waren allen verblijd, loofden God, roepende "Hosanna!" En wat deed Jezus? Hij weende. "En als Hij nabij kwam en de stad zag, weende Hij over haar, zeggende: Och, of gij ook bekende, ook nog in deze uw dag, hetgeen tot uw vrede dient? Maar nu is het verborgen voor uw ogen." Luk. 19 : 41, 42. Hij weende over dezelfde stad, over welke Hij het oordeel van de verwoesting had uitgesproken.

En zo is het hier: terwijl Zijn discipelen aan beide zijden vervuld waren van heilige blijdschap, en Johannes het allermeeft, daar hij in de schoot van Immanuël lag, wat deed toen Christus, - de bewerker van al hun blijdschap? Hij was bezwaard en ontroerd in de geest. Hij was altijd de Man van smarten, en verzocht in krankheid, - maar nu werd de stille rust van zijn heilige gelaatstrek ken door een wolk van grotere treurigheid overschaduwde. Hij werd ontroerd in den geest, en zeide: "Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, dat één van ulieden Mij zal verraden." Hij had alle pogingen aangewend voor Zijn verrader; Hij had de teerheid van Zijn liefde voor hen ontboezemd. Hij had hem op de vreselijkheid van Zijn toorn gewezen maar toen Hij zag dat Hem niets baatte om dit verharde hart te vermurwen, toen Hij de gewetenloze onverschilligheid zag, met welke Judas het brood at en de gezegende beker dronk, - toen werd Hij ontroerd in de geest.

De laatste poging van Zijn liefde, die Hij aanwendde om de onboetvaardige moordenaar tot nadenken te brengen was, dat Hij de diepte van zijn smart ontlastte, en met vele zuchten de woorden uitsprak: "Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, dat één van ulieden Mij zal verraden." Mijn vrienden, misschien zijn er enigen onder u met zo'n verhard hart als Judas. Gelijk Judas, staat u op het punt, om deel te nemen aan de heiligste aller instellingen; gelijk Judas, wilt u eten van het brood en drinken van de wijn; en gelijk Judas, zal uw hart verharden, en uw leven goddelozer worden dan ooit tevoren. En meent u dan dat Jezus uw vijand is? Wat zegt de Schrift?

Ziet wat hier geschiedde: "Hij werd ontroerd in den geest. Hij weende gelijk Hij dit deed over Jeruzalem. Ja, Hij die eenmaal Zijn bloed voor u vergoot, stort thans tranen om u. Het smart Immanuël dat u niet zalig wilt worden. Het smartte Hem over Judas en het smart Hem ook over u. Hij weende over Jeruzalem en Hij weent over u. Hij heeft er

geen behagen in dat u verloren gaat; veel liever wil Hij dat ge u bekeert en leeft. Er is binnen deze muren geen van u zo verhard, zo wreed, zo laaghartig, zo ongevoelig, zo ver van genade en Godzaligheid, zo Judasachtig, dat Jezus geen smart over u gevoelt wegens zijn hardheid, terwijl u nog altijd Zijn liefde wederstaat, de dood verkiest en uw ziel in de ellende stort.

O, mochten de tranen, welke de Zaligmaker schreit over uw verloren zielen, neervallen in uw harten als vonken vuur, opdat u niet langer gevoelloos mocht blijven onder die wonderbare liefde, die zo krachtig ontgloeit, en wier vuur door vele wateren niet is uit te blussen, die alle zonden niet kunnen versmoren, - een liefde die de kennis te boven gaat. Amen.

Larbert, aug. 1836.

17. THOMAS GELOOFDE

De ongelovige gelovige Thomas En na acht dagen waren Zijn discipelen wederom binnen, en Thomas met hen. En Jezus kwam als de deuren gesloten waren, en stond in het midden, en zeide: Vrede zij ulieden! Daarna zeide Hij tot Thomas: Breng uw vinger hier, en zie Mijn handen, en breng uw hand en steek ze in Mijn zijde. En wees niet ongelovig, maar gelovig. En Thomas antwoordde en zeide tot Hem: Mijn Heere en mijn God! Joh. 20 : 26-27.

I. Wanneer gelovigen bij elkaar zijn, staat Jezus in het midden, en zegt: "Vrede zij ulieden!"

Het was op de avond van de dag, waarin Jezus van de doden was opgestaan, dat de discipelen vergaderd waren. Hij was verscheen aan Maria Magdalena, aan Petrus en aan twee discipelen op de weg naar Emmaüs. En nu waren zij samen gekomen om deze dingen te overpeinzen, zich te verwonderen en te bidden, toen Jezus in hun midden stond, en zeide: "Vrede zij ulieden!" De discipelen dan werden verblijd als zij den Heere zagen. Joh. 20 : 20.

Wederom was het op dezelfde avond, een week later, dat de discipelen samen waren. En Jezus openbaarde Zichzelf wederom aan hen, zeggende: "Vrede zij ulieden!" Dit was de vervulling van de belofte hun lange tijd tevoren gedaan: "Waar twee of drie in Mijn naam vergaderd zijn, daar ben Ik in het midden van hen. Matth. 18 : 20. En wederom: "Ziet, Ik ben met ulieden al de dagen, tot de voleinding van de wereld." Matth. 28 : 20. Deze belofte heeft Hij steeds vervuld en zal Hij altijd blijven vervullen.

Nog heeft Jezus de vergaderingen van zijn heiligen lief. Kon u inzien in de verborgen geschiedenis van de Christenen, dan zou u bevinden dat de meesten van hun ontwaakt zijn in het huis Gods, dat zij daar voor het eerst gebracht werden tot een zielverkwikkend aanschouwen van Christus, dat zij daar zijn vertroost geworden, en dat zij daar de meeste hemelse blijdschap hebben gemaakt. Ja, dáár waar discipelen samen zijn, komt Jezus in hun midden en zegt: "Vrede zij ulieden!" Asaf zegt: "Mijn voeten waren bijna uitgeweken; mijntreden waren bijkans uitgeschoten; want ik was nijdig op de dwazen, ziende van de goddelozen vrede, totdat ik in Gods heiligdommen inging en op hun einde merkte." Psalm 73: 2, 3, 17. Al zijn bezwaren waren nu opgelost, en hij kon zeggen: "God is de rotssteen mijns harten en mijn deel in eeuwigheid."

Zo ook had Thomas een zeer treurige week doorgebracht. Deze woorden: "Ik zal niet geloven," slepen immer moeite en smarten na zich. Zijn hart was vol vrees en pijnigende twijfelingen. Maar hij kwam in de vergadering van de discipelen, dáár openbaarde Jezus zichzelf aan hen, en zijn ziel werd vervuld met aanbidding en blijdschap. Ik vertrouw dat dit ook op deze sabbatdag de ondervinding van enigen zal zijn. Sommigen hebben wellicht een week doorgebracht van onrust in plaats van vrede, een week van twijfeling, terwijl anderen blij zijn geweest. Terwijl het hart van anderen met blijdschap vervuld was, hebben misschien sommigen van u gezegd: "Ik zal geenszins geloven."

Leert van Thomas de onderlinge bijeenkomsten niet te verwaarlozen. Twijfelende, neerslachtige, bevende zielen, moge Christus Zichzelf aan u openbaren, zeggende: "Vrede zij ulieden!" Toen de deuren gesloten waren, stond Jezus in hun midden, en zeide: "Vrede zij ulieden!"

Leert hieruit: 1. *Wanneer de deuren gesloten zijn uit vrees voor vervolging, openbaart Zich Jezus aan de ziel. Zo was het ook met de discipelen. Zij hadden uit vrees voor de*

Joden de deur van hun opperkamer gesloten. Men had hen gescholden en gesmaad als degenen die met Christus geweest waren; ja het was zelfs te vrezen dat dezelfde dood ook hun deel zou worden; zo dan sloten zij de deuren van de plaats waar zij samen waren. Dit was echter juist de tijd, welke Jezus koos om in hun midden te komen. Toen de wereld hen bedreigde met marteling en dood, sprak Jezus tot hen: "Vrede zij ulieden!" zo is het ook nu nog. De wereld is nog even vergramd tegen de Christenen als toen. Zij, die zich de vorige rustdag aan de Heere hebben overgegeven, hebben het sinds die tijd wellicht reeds ondervonden, dat de wereld hen haat. De dienstknecht is niet meerder dan zijn heer. Sommigen van u zijn wellicht deelgenoten geworden van de versmaadheid van het Evangelie, en gevoelen het ook nog heden dat de ergernis des kruises nog niet heeft opgehouden. Uw wereldse vrienden kunnen u verwijtingen doen, u vervolgen, u schelden. Laat u dat echter nooit ontmoedigen. Wanneer de deuren uit vrees gesloten zijn, komt Jezus in, en zegt: "Vrede zij u!" Bedenk dat, al sluit u ook de deur voor de vervolgers, u die nochtans niet sluit voor Jezus. Hij kan komen in weerwil van alle afsluitingen. Als de wereld zegt: "Kwelling zij u!" dan zegt Christus: "Vrede zij u!" En wat hierin zeer wonderlijk is, de stem van Jezus, al is die ook nog nauwelijks hoorbaar, is veel krachtiger dan de stem van de wereld. Zijn stem stilde de golven van de Galilese zee, en zij zal ook van vrede spreken tot uw ziel. Wanneer de golven van de vervolging u dreigen te verzwelgen, zegt Hij: "Vreest niet. Ik ben het. Vrede zij ulieden!"

2. Wanneer een ziel geheel en al opgesloten is, komt Jezus in, en zegt: Vrede zij ulieden!
De reden waarom het bij sommige ontwaakte personen zolang duurt eer zij tot vrede komen, en anderen zelfs nooit tot vrede komen, is dat zij menen zelf wel een open deur te zullen vinden. Zij gevoelen zich door de vrees voor toorn, die hen van alle kanten benauwt, ingesloten, en toch hopen zij nog door zichzelf deze of gene weg ter ontkoming te zullen vinden. Zij zijn nog niet geheel en al ingesloten. Zij hebben nog niet leren wanhopen zichzelf ooit te kunnen redden. Zij hebben nog niet leren gevoelen dat zij niets kunnen doen aan hun eigen behoudenis. Het is onmogelijk dat zulke personen ooit tot vrede zouden kunnen gebracht worden zolang iedere deur nog niet gesloten is. Ware het ook al dat God hun vrede gaf, zij zouden zichzelf daarvan de eer geven, en zeggen: Wij hebben het gedaan. Zijn er ook onder u zodanigen? Zie dan hier. De deuren waren gesloten toen Jezus binnenkwam. En zo ook is het met de ziel. Wanneer de mond gesloten is, en u daar verloren en schuldig voor God staat, wanneer u geen deur meer van uzelf hebt, dan komt Jezus in, en zegt: "Ik ben de deur; vrede zij u!"

3. Wanneer de deuren van de wereldse vertroosting gesloten zijn, komt Christus in, en zegt: "Vrede zij ulieden!" Zo was het ook met de discipelen. Zij waren als een huisgezin van wezen van hun hoofd beroofd. Zij waren gelijk aan een nest vol jonge, nog vederloze vogels, die door een moorddadige hand beroofd zijn van hun moeder, onder wier koesterende vleugelen zij gewoon waren rust te vinden. Zij hadden alles verlaten om Christus te volgen, zij hadden zich toevertrouwd onder Zijn almachtige vleugelen, en nu had Hij hen verlaten en waren zij geheel troosteloos. Zij sloten de deuren voor de ijsskoude, dode wereld, om aan te tonen dat er van haar geen troost te verwachten was. En juist toen kwam Jezus met Zijn liefelijke macht in hun midden, ten einde Zijn Woord te vervullen: "Ik zal u geen wezen laten; Ik kom weer tot u," Joh. 24: 18 zeggende: "Vrede zij ulieden!"

Zo is het ook nu. Wanneer de vertroosting van de wereld vele zijn, dan zijn de vertroosting van Christus weinige. Het is niet wanneer de wereld vol is van liefkozingen en glimlachjes dat een waar gelovige de aangenaamste bezoeken van zijn Zaligmaker ontvangt. Veeleer dan wanneer de gelovige is alleen gelaten gelijk een wees,

wanneer alle vertroosting hem ontvalt, wanneer zijn vrienden sterven of ontrouw worden, wanneer de dode wereld hem met ijskoude blik aanstaart, en hij zijn deur sluit, uitroepende: "U allen bent moeilijke vertroosters." Dan komt Jezus in en zegt: "Vrede zij u!" De helderste zonnestralen zijn die, welke door de dikste wolken heenbreken; zo ook ontvangt de ziel de zoetste bezoeken van haar Zaligmaker wanneer de deuren van wereldse troost gesloten zijn. Bent u een gelovige? Dan zult u moeilijkheden en onrust hebben, maar o, te midden van die zal Christus bij u zijn.

II. Hoe vriendelijk is Christus jegens weerstrevige gelovigen!

Thomas was een zeer ongelovig gelovige, en toch volgde Christus hem met grote vriendelijkheid. Waren de andere discipelen onverstandig en traag van hart om te geloven al hetgeen de profeten gesproken hadden, met Thomas was het nog erger.

1. Hij had de profeten moeten geloven. Het stond in de 16de Psalm geschreven: "Gij zult Mijn ziel in de hel niet verlaten: Gij zult niet toelaten dat Uw Heilige de verderving zie. Hij wist dat dit het Woord van God was. Thomas had het getuigenis van God moeten geloven.

2. Thomas had het eenvoudige en duidelijke woord van Christus moeten geloven. Driemaal had Jezus op plechtige wijze Zijn discipelen in een eenzame plaats tot Zich genomen, en hun gezegd dat Hij moest gekruisigd worden, en dat Hij ten derde dage weer zou opstaan. Thomas had het getuigenis van Jezus moeten geloven.

3. Thomas had de woorden moeten geloven van Maria en Petrus en van de twee Emmaüsgangers, en van al de andere discipelen, die hem zeiden: "Wij hebben de Heere gezien." Maar ach, hij was en onverstandig en traag van hart om te geloven alles wat aangaande Jezus gesproken was, want hij zeide: "Indien ik in Zijn handen niet zie het teken van de nagelen, en mijn vinger steke in het teken van de nagelen, en steke mijn hand in Zijn zijde, ik zal geenszins geloven." Joh. 20 : 25. Hij betwijfelt het woord van God, hij betwijfelt het woord van Christus, hij betwijfelt het woord van zijn broederen. Niets dan zien en voelen zal hem bevredigen. Zeker zal Christus zijn hoogmoedige, weerstrevige, ongelovige ziel verwerpen. Hij is geen nieuw getuigenis waardig?

Maar o, welke dwaze woorden spreek ik; nooit was hij enige de minste getuigenis waardig geweest. Maar o, hoe groot is de genade van Christus, in weerwil van talloze tergingen komt Hij de wederstrevende gelovige opzoeken. Hij komt werkelijk, en biedt Thomas juist dat aan, hetwelk deze heeft geëist: "Breng uw vinger hier, en zie Mijn handen, en breng uw hand. en steek ze in Mijn zijde, en wees niet ongelovig, maar gelovig.'

Ziedaar de liefde van Christus tot wederstrevende gelovigen. Wellicht heeft Hij op gelijke wijze ook met sommigen van u gehandeld. Een woord tot degenen, die, hoewel zij ontwaakt zijn, nochtans zeggen: "Ik zal geenszins geloven." Sommigen van u zijn door God uit de slaap opgewekt en bekommerd gemaakt over uwe zielen. U gevoelt de schuld van de verbroken wet, u gevoelt de vloek die om uw verwerping van het Evangelie over u hangt. Wij wijzen u op Christus, en zeggen: "Zie het Lam Gods, dat de zonde van de wereld wegneemt." Joh. 1: 29.

Maar u zegt: "Ik kan niet, ik durf niet, ik zal geenszins geloven." U kunt niet geloven, dat het hart Gods met zo'n Goddelijk medelijden is vervuld, dat Hij voor een zo ellendig zondaar als u bent een losprijs zou hebben beschikt! U kunt niet geloven, dat Christus zoveel liefde zou hebben, dat Hij voor zo'n vijand als u bent Borg zou zijn geworden! Ook uw woord is het: "Tenzij ik zie, ik zal geenszins geloven." Ach, u bent geheel aan Thomas gelijk. U bent onverstandig en traag van hart om te geloven alles wat aangaande Jezus gesproken is.

4. U hebt het getuigenis Gods verworpen. "Onderzoek de Schriften, want die zijn het die van Mij getuigen. En gij wilt tot Mij niet komen, opdat gij het leven mag hebben." Joh. 5: 39, 40. Al de profeten hebben u van Jezus getuigt, Hem u voorstellende als het zwijgende, lijdende Lam, als Degene die de zonden zou verzoenen. In de Psalmen is u de uitroep in de mond gelegd: "O God, ons schild; zie, en aanschouw het aangezicht van Uw Gezalfde." Psalm 84: 10. Maar u hebt dat alles van u gewezen. Nochtans bleef u zeggen: 'Christus is niet voor mij; ik zal geenszins geloven.' U hebt verworpen het getuigenis van Christus. Christus Zelf heeft tot u gesproken. Hij heeft u toegeroepen dat, indien u vermoeid was en beladen, u tot Hem zou komen en rust vinden, dat, indien u dorstte, u tot Hem zou komen en drinken. Hij is de getrouwe en waarachtige getuige, en roept u toe: "Ziet, Ik heb het ulieden gezegd," Matth. 28 : 7 en toch stoot u het alles van u.

Nog blijft u zeggen: Christus is niet voor mij; "tenzij ik zie, ik zal geenszins geloven." U hebt verworpen het getuigenis van de gelovigen. Christelijke vrienden hebben u van Christus getuigd. Zij hebben gezegd: "Wij hebben de Heere gezien." Christenen hebben u gezegd dat zij in dezelfde toestand geweest zijn waarin ge u bevindt, dat zij dezelfde zonden en hetzelfde hart hadden. Zij hadden dezelfde vrees en dezelfde duisternis. Maar Christus kwam tot hen in als de deuren gesloten waren, en zei: "Vrede zij u!" Wij hebben niet meer recht op Christus als gij. Wij houden aan Hem vast omdat wij verloren zondaren zijn, en Hij is de Zaligmaker van verlorenen. Hij is het dus evenzeer voor u als voor ons. Maar ach, U hebt al die bewijzen verworpen. U houdt staande: Christus is niet voor mij; "tenzij ik zie, ik zal geenszins geloven." Het zou nu volkomen rechtvaardig zijn als Christus zei: 'Ik zal u niet meer zoeken'. Het zou volkomen rechtvaardig zijn in Christus wanneer Hij u in uw duisternis, in uw ongelof liet liggen. Maar evenals Hij met Thomas heeft gedaan, zo heeft Hij ook met u gehandeld. Hij heeft nog één middel aan u beproefd.

Op de vorige rustdag heeft Hij u in het gebroken brood en de vergoten wijn een voorstelling gegeven van Zijn wonden, van Zijn liefde tot de dood, en Hij heeft daardoor tot u gesproken: "Breng hier uw vinger: wees niet ongelovig, maar gelovig." O die innerlijke ontferming van Christus, zij gaat alle kennis te boven! Gelovigen, kwam u tot de tafel des Heeren met een hart vol ongelof, niet in staat u Christus voor te stellen gelijk Hij in waarheid is, niet in staat aan Hem vast te houden? En heeft Hij zichzelf in het gebroken brood en de uitgegoten wijn aan u geopenbaard? O, dan heeft Hij u dezelfde genade bewezen, die Thomas ten deel viel. Zo iemand, dan moest u het gevoelen dat Christus een lankmoedig Zaligmaker is. Ontwaakte zielen, bent u van de tafel des Heeren verwijderd gebleven, omdat u niet durfde zeggen dat Christus de uwe is? Maar werd Christus klaar voor uw ogen geschilderd, als gekruist zijnde? Zag u in het gebroken brood een beeld van Zijn lichaam, in de vergoten wijn een beeld van Zijn bloed? O, was uw hart niet brandende in u, toen u daar, als het ware, het zwijgende, lijdende Lam Gods voor u zag?

Dan is het woord van Christus tot u: "Weest niet ongelovig, maar gelovig." Dit juist, dat uw ogen wederom het sacrament hebben mogen aanschouwen, is een duidelijk bewijs dat Christus u zoekt, dat Hij Zijn handen naar ge uitstrekt, dat Hij Zichzelf u aanbiedt. "Zijt niet ongelovig, maar gelovig."

III. Het toe-eigenend geloof van Thomas. "Thomas zei tot Hem: Mijn Heere en mijn God!"

Toen Thomas in de vergadering van de discipelen kwam, was zijn hart, hieraan twijfel ik geenszins, zeer troosteloos. Ongelovigheid en onzaligheid gaan immers samen. Een ongelovig gelovige is de ellendigste van alle mensen. Zijn broeders waren om hem heen

vol blijdschap, want zij hadden de Heere gezien. Maria gedacht nog aan de gezegende toon van zijn stem toen Hij tot haar zei: "Maria!" en zij antwoordde: "Rabbouni!" Petrus was vol bewondering over Zijn onbegrijpelijke liefde tot hem blijkbaar in Zijn woord: "Zeg het mijn discipelen, en Petrus." Het hart van Johannes was vervuld van stille, onuitsprekelijke liefde. Allen waren verblijd op één na. Die éne was Thomas. Nu echter, daar Christus binnenkwam, daar Hij zichzelf als de gekruiste, maar verrezen Verlosser openbaarde, daar Hij juist tot Thomas in het bijzonder zich met hartelijke vriendschap wendde, kon het hart van Thomas niet langer weerstand bieden, en hij riep uit, in woorden van toe-eigenend geloof, en voor allen: "Mijn Heere en mijn God."

Leert hieruit twee zaken:

1ste. *Christus uzelf toe te eigenen Hem de uwe te noemen.* U bent nog niet behouden door te weten dat Christus een Zaligmaker is. De duivelen weten dat ook en sidderen. U zou niet behouden zijn geworden van de zondvloed door te weten dat er een ark was. U moet in de ark zijn, zo u behouden wilt zijn. Zo ook zal het u niet behouden dat u weet, dat er een grote en heerlijke Zaligmaker is, indien u Hem niet de uwe noemt, als u Hem niet noemt: "Mijn Heere en mijn God."

Tegenwerping. Het zou al te vrijmoedig voor mij zijn Hem de Mijn te noemen.

Antwoord. Hij biedt Zichzelf u aan. Hij heeft Zijn handen reeds naar ge uitgestrekt toen u tegensprekend en ongehoorzaam was. Hij heeft ge uit de zondeslaap doen ontwaken, Hij heeft u tot nu toe gevolgd. Het is inderdaad stoute vermetelheid Hem nog langer af te wijzen. Trek uw woorden in en zeg: "Mijn Heere en mijn God." Of zou daarin enige vermetelheid gelegen zijn, Christus aan Zijn eigen woord te houden?

2e. *Christus in het openbaar te belijden.* Thomas had Christus in het openbaar verloochend toen hij zei: "Ik zal geenszins geloven;" en daarom ook was het alleszins billijk dat hij Hem ook in het openbaar moest belijden, zeggende: "Mijn Heere en mijn God." Zijn er ook niet onder u, die Christus in het openbaar verloochend hebben? Sommigen van u hebben gezegd: Ik zal geenszins geloven, en zijn van de tafel des Heeren verwijderd gebleven, omdat zij Christus niet de hunne durfden noemen. Sommigen van u hebben Christus in hun leven verloochend, en het voor allen, die u kenden, betuigd dat u niets van de Zoon van God wilde weten. Wat ik u bidden mag, denkt dan aan hetgeen u op de vorige sabbatdag werd voor ogen gesteld. Bedenkt dat Christus Zichzelf toen wederom u heeft aangeboden, en dat Hij ook nog heden bezig is u te zoeken.

Komt dan, en laat uw aannemen van Hem even openbaar geschieden als u Hem in het openbaar verloochend hebt. Gaat naar huis, zegt het uw vrienden, zegt het uw metgezellen, dat Hij is "uw Heere en uw God."

Dundee, 4 november 1837.

18. ZICH NIET TE SCHAMEN OVER HET EVANGELIE

"Alzo hetgeen in mij is, dat is volvaardig, om u ook, die te Rome zijt, het Evangelie te verkondigen. Want ik schaam mij des Evangelies van Christus niet; want het is een kracht Gods tot zaligheid een iegelijk die gelooft, eerst de Jood en ook de Griek. Want de rechtvaardigheid Gods wordt in hetzelfde geopenbaard uit geloof tot geloof, gelijk geschreven is. Maar de rechtvaardige zal uit het geloof leven. Want de toorn van God wordt geopenbaard van de hemel over alle goddeloosheid en ongerechtigheid van de mensen, als die de waarheid in ongerechtigheid te onder houden." Rom. 1: 15-18

Merk hier op:

1. Waar Paulus begerig was het Evangelie te verkondigen. "Ik ben bereid om u ook, die te Rome bent, het Evangelie te verkondigen." Rome was in die tijd de machtigste stad van de wereld. Daniël vergelijkt haar bij een dier met ijzeren tanden, dat andere koninkrijken onder zijn voeten vertrappt. Zij werd de koningin der wereld genaamd. Daar wilde Paulus het Evangelie verkondigen. Het was de geleerdste stad van de wereld. Haar dichters, schilders, redenaars en geschiedschrijvers ten tijde van Augustinus waren op de gehele wereld beroemd. Sommige van de beste voortbrengselen van de mensen, die ooit voortgebracht zijn, zagen te dien tijde te Rome het licht. Het was de meest goddeloze stad van de wereld. De ongerechtigheden, die op haar straten gepleegd werden, waren gelijk aan die van Sodom en Gomorra. Keizer Nero was een van de wreedste monsters, die ooit bestaan hebben. Dit was de plaats, waar Paulus van ijver brandde om het Evangelie te verkondigen.

2. Hetgeen Paulus verlangde te verkondigen. "Het Evangelie het Evangelie van Christus." Paulus verlangde daar niet te zijn om Rome te zien; niet om haar tempels, theaters, beelden, de wonderen van de wereld, te zien. Het was niet om zijn welsprekendheid aan de dag te leggen, niet om enig nieuw werk uit te geven om hierdoor de achting en de lof van het Romeinse volk te verdienen. Het was om het Evangelie te verkondigen, de weg van de zaligheid door de rechtvaardigheid Gods: "Ik heb voorgenomen niets anders te kennen dan Jezus Christus en Dien gekruisigd."

3. Hetgeen Paulus gevoelde. "Ik schaam mij des Evangelies van Christus niet." De betekenis dezer woorden is groter dan hier uitgedrukt wordt. Hij meende niet alleen dathij zich des Evangelies niet schaamde, maar dat hij er in roemde. Het is gelijk aan hetgeen geschreven staat: "Maar het zij verre van mij, dat ik zou roemen, anders dan in het kruis van onze Heere Jezus Christus." Gal. 6: 14.

Twee dingen zijn hierin opgesloten:

1ste. Dat hij zich des Evangelies van God niet schaamde. Hij had zijn eigen ziel op deze weg van de zaligheid gewaagd. Hij kon, gelijk David, zeggen: "Dit is mijn zaligheid, dit is mijn verlangen." De weg van de zaligheid door Jehovah onze Rechtvaardigheid, was zalig voor Paulus. Zijn ziel vond er groot vermaak in. Aldus kwam Hij tot God in stilte, in het openbaar, in zijn sterven. Hij hoopte in alle eeuwigheid voor God te kunnen bestaan, bekleed in de mantel dezer Goddelijke gerechtigheid.

2e. Dat hij het zich voor de mensen niet schaamde. Hoewel de gehele wereld tegen hem geweest ware, zo zou Paulus in deze weg van de zaligheid geroemd hebben.

Hij brandde van verlangen om het aan andere mensen bekend te maken. Hij vond het zo zalig en zo heerlijk, dat hij een stem zou verlangd hebben, die zo luid uitriep dat alle mensen in een ogenblik konden horen dat Christus de weg ter zaligheid is. De mensen zouden lachen bij de gedachte, dat een arme worm gelijk Paulus het waagde dit machtige Rome door de weinige woorden, die van zijn lippen vloeiden, ten onder te brengen. Maar Paulus zag zulk een Goddelijke macht in het Evangelie, dat hij het zich niet schaamde. Hij wist dat het het hardste hart kon verbreken, en de moedeloosten kon opbeuren. De geleerde mannen van Rome zouden spotten met zulk een babbelaar, maar Paulus zag zoveel wijsheid in het Evangelie, dat alle menselijke wijsheid hem dwaasheid scheen. De ongerechtigheid van Rome reikte tot aan de hemel, het was een gedurige reuk in Gods neusgaten, een vuur dat de gehele dag brandde, maar Paulus wist dat de rechtvaardigheid Gods de zonden van duizend steden, gelijk Rome, bedekken kon. Hij zag dat die rechtvaardigheid Gods zo groot, zo oneindig, zo vrij, zo heerlijk en zo Goddelijk was, dat zij overvloeien kon en de zonden van de grootste zondaar kon bedekken.

1. Leer uit dit gedeelte van de Schrift de oorzaken waarom wereldse mensen zich voor het Evangelie schamen.

1. *Omdat het dwaasheid is.* "Wij prediken Christus en Dien gekruist; de Joden wel een ergernis en de Grieken een dwaasheid." 1 Kor. 1: 23. "De natuurlijke mens begrijpt niet de dingen die van de Geest Gods zijn, want zij zijn hem dwaasheid. En hij kan ze niet verstaan omdat zij geestelijk onderscheiden worden." 1 Kor. 2: 14. Onbekeerde mensen kunnen de weg van de zaligheid niet begrijpen door de gerechtigheid van anderen. Het is hun een dwaasheid. Zij geloven zelfs niet dat het in de Bijbel staat. Dat iemand door zijn goede werken in de hemel kan komen, dat kunnen zij begrijpen, dat is aangenaam voor de hoogmoed des harten; of dat God vergeten kon om de zonde te straffen en kwaden zowel als goeden in de hemel toelaat, dit kunnen zij ook begrijpen: "Gij dacht dat Ik gelijk was aan een uwer." Maar dat een zondaar met de gerechtigheid van een ander zou bekleed worden; dat hem het lijden en het heilig leven van een ander zonde toegerekend worden, zodat al zijn zonden bedekt waren dit is dwaasheid voor de natuurlijke mens. Daarom schamen zich zo velen van u voor het Evangelie van Christus. U schaamt u om het te horen verkondigen; als het u duidelijk voorgehouden wordt, dan veracht u het in uw hart. U schaamt er u voor God voor. Langs die weg wilt u niet tot de Vader gaan. U gaat niet in het heilige in door het bloed van Christus. U treedt het niet binnen zondig en met schuld beladen als u bent, alleen de gehoorzaamheid van de Ene dragende. U schaamt er u voor de mensen voor; u schaamt u om het aan uw kinderen en aan uw dienstboden voor te houden als de enige weg van vergeving en van aanneming.

2. *Om degene die het verkondigt.* Toen Jezus in Zijn eigen land predikte, zeiden zij: "Is deze niet de timmerman, de zoon van Maria, en de broeder van Jakobus en Joses, en van Judas en Simon? En zijn Zijne zusters niet hier bij ons? En zij werden aan Hem geërgerd." Markus 6: 3. Als Petrus en Johannes voor de Joodse raad stonden, werd er gezegd: "Zij vernamen dat zij ongeleerde en slechte mensen waren." Hand. 4: 13. Toen Paulus te Athene het Woord verkondigde, zeiden zij: "Wat wil toch deze klapper zeggen?" Te Korinthe zeiden zij: "De tegenwoordigheid des lichaams is zwak, en de rede is verachtelijk." Kor. 10 : 10. Zo is het nog. Wij hebben deze schat in aarden vaten. Iedere leraar, die ik ken, heeft een gebrek. Voor goddeloze mensen is dit altijd een struikelblok, en zij schamen zich des Evangelies om de zwakheid van degenen die het verkondigen.

3. *Omdat zij zijn heiligheid haten.* Dit is de voornaamste reden waarom onbekeerde mensen zich des Evangelies schamen omdat het een heiligmakend Evangelie is. Het veroorlooft de mensen niet om in hun zonden te blijven voortleven. Indien Christus gekomen was om zondaren met hun zonden zalig te maken, hen van de hel te verlossen en hen hun lusten te laten volgen, dan zouden onbekeerde mensen het Evangelie zalig spreken. Maar Jezus is een heilige Zaligmaker. "Die zichzelf voor ons gegeven heeft, opdat Hij ons zou verlossen van alle ongerechtigheid en zichzelf een eigen volk zou reinigen." "Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden." Hij bekleedt de ziel eerst met een wit kleed, dan verheerlijkt Hij haar, geeft haar het verloren beeld van God terug en geeft haar een reine en hemelse heiligheid. Onbekeerden onder u kunnen dit niet verdragen. De dronkaard onder u zegt: "Hij zal mij van de kroeg terughouden; de vloeker: Hij zal mij van vloeken afhouden; de aardsgezinde: Hij zal mij kuis en rein maken. Hier wederstaat gij uw Zaligmaker daar ziet u geen gedaante noch heerlijkheid in Hem, die liefelijk is. U schaamt u des Evangelies van Christus.

II. Waarom gelovigen in het Evangelie van Christus roemen.

1. *Omdat het machtig is.*

"Het is een kracht Gods tot zaligheid." Onbekeerden vinden niets zo zwak en krachteloos als het Evangelie. Zij beschouwen derzelver waarschuwingen als de schoonzonen van Lot: "Hij was in hun ogen als jukkende." Het schijnt hen een ijdel verhaal, een fabel toe. Maar het is in waarheid "de kracht Gods tot zaligheid." Het Evangelie is een machtig wapen als God het gebruikt. "Want de wapenen van onze krijg zijn niet vleselijk, maar krachtig door God, tot nederwerping van de sterkten." Kor. 10 : 4.

Wanneer God zich van het Evangelie bedient, dan is het machtig om de hardste harten te bekeren. Dit ondervond Paulus. Hij was een hoogmoedige stoker, een vervolger en een onrechtvaardige, een hoogmoedige en eigengerechte Farizeeër. U zou gezegd hebben: 'Niets in de wereld kan deze mens bekeren'. Jezus openbaarde zich aan hem, en hij viel verwonderd en bevende ter aarde. Zo heeft hij het in anderen gezien: in Lydia en in de stokbewaarder, in Sergius Paulus, de afgezant van Cyprus: "Hij geloofde, verslagen zijnde over de leer des Heeren." "De kracht Gods tot zaligheid," Hand. 13: 12, niet Gods machtige arm om te verderven, maar om te behouden. Hij wist dat het dezelfde macht zou hebben over een iegelijk die geloofde, hetzij Jood of Griek. Het eigenzinnige hart van de Jood, en het hoogmoedige hart van de Griek, zouden beide verbroken worden onder het zwaard des Evangelies.

Geen wonder dat Paulus zo moedig naar Rome ging, gewapend zijnde met zulk een zwaard. Hij wist dat de harten van de Romeinen zo hard als diamant en zo hoogmoedig als Lucifer waren, en vol van lusten, gelijk de hel vol is van boze geesten. Hij wist dat satan deze machtige stad omkneld hield; toch was hier een kracht, het eenvoudige geloof in Jezus, waardoor God de hoogmoedigsten en de verhardsten kon ten onder brengen, om zich aan de voeten van Jezus neer te zetten, bekleed met Zijn gerechtigheid. Dit is het wat ons in staat stelt om verder onder u te prediken. Ik heb nu enige ondervinding van de hardheid van u harten en dat het gemakkelijker is een wereld te scheppen dan een van uw zielen te bekeren. Maar het Evangelie is "een kracht Gods," en ik wanhoop niet aan de bekering van een iegelijk uwer. God kan het doen door Zijn machtig Evangelie: "bij God is niets onmogelijk."

O broeders! hebt u de kracht van het Evangelie ondervonden? Is het Evangelie tot u gekomen, niet alleen in woorden, maar in kracht en in de Heilige Geest en in geloof? Heeft het uw hart verbroken en opgebeurd? Krachtig Evangelie! Het kan alleen zalig maken.

Ontwaakte zondaar! Het Evangelie is "de kracht Gods tot zaligheid voor een iegelijk die gelooft." Ofschoon u de zonden van de Joden en van de Grieken mag hebben, in Jezus is genoeg om die te bedekken. Ofschoon uw hart verhard is, God is machtig om het door Zijn Evangelie ten onder te brengen.

2. Omdat de rechtvaardigheid Gods er in geopenbaard is.

Dit is een natuurlijke oorzaak van het voorafgaande. Het is de kracht Gods, "want de rechtvaardigheid Gods openbaart zich in hetzelve." Deze rechtvaardigheid geeft er die kracht aan die het zo aantrekkelijk voor zondaars maakt, en zoveel vrede aan het schuldige geweten geeft. "De rechtvaardigheid Gods," is het lijden en de gehoorzaamheid van de Heere Jezus, die God was en zich vrijwillig voor zondaars heeft overgegeven. Het lijden van Christus, van de stal van Bethlehem af tot aan het kruis van Golgótha, was een lijden van Een die God was: "Een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijn schouder. En men noemt Zijn naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader van de Eeuwigheid, Vredevorst." "Zwaard, ontwaak tegen Mijn herder en tegen de Man die Mijn Metgezel is, zegt de Heere van de heirscharen." Het bloed van Christus wordt Gods bloed genaamd. Hand. 20 : 28.

Dit gaf een grote waarde aan het lijden van Christus. De dood van een heilige zou genoeg hebben kunnen zijn voor de dood van een zondaar, indien dit Gods wil ware geweest. Maar het was nodig dat iemand, die God was, stierf, om vele zondaren te behouden. De gehoorzaamheid van Christus, van Zijn jeugd af tot aan Zijn dood toe, was de gehoorzaamheid van Een die God was. Zijn Goddelijke wil komt overeen met Zijn menselijke wil in iedere daad van gehoorzaamheid. Zijn gehoorzaamheid aan ouders is de gehoorzaamheid van God; Zijn gebeden waren Gods gebeden, Zijn tranen, Gods tranen; Zijn heilige gedachten, de gedachten Gods; Zijn heilige daden, Gods daden; Zijn gehele gehoorzaamheid is Goddelijk.

3. Er is Goddelijke volmaaktheid in.

Er is een Goddelijke volheid en uitnemendheid in, die geen andere gehoorzaamheid heeft of kan hebben; "de rechtvaardigheid Gods." Dit is het wat in het Evangelie geopenbaard is; uit genade aan ieder schepsel aangeboden om de zonden te bedekken en hem voor God te rechtvaardigen. Dit gaf Paulus kracht. Hij wist, dat hij deze Goddelijke rechtvaardigheid met zich droeg om dezelve aan zondaars aan te bieden. Indien de inwoners van Rome met ontelbare zonden bedekt waren, die zelfs tot aan de hemel raakten, hij wist dat deze Goddelijke rechtvaardigheid al hun zonden kon bedekken.

O broeders! dit bieden wij u heden aan, een zo grote en oneindige rechtvaardigheid die u geheel bedekken kan. Voor iedere zonde, die u begaan hebt, moest Jezus lijden. Voor de zonden van de kindsheid leed Hij in Zijn kindsheid; voor de zonden van de jeugd leed Hij in Zijn jeugd; voor de zonden van de mannelijke leeftijd leed Hij in Zijn mannelijke leeftijd. Hier is Goddelijke gehoorzaamheid aan de Wet, voor uw oneindige ongehoorzaamheid tegen de Wet. Zijn gehoorzaamheid was Goddelijk. Met Zijn Goddelijk en heilig leven bedekt Hij uw goddeloos leven. Zijn Goddelijke, heilige gedachten, woorden en daden bedekken de uwe. Er is iets oneindigs, groots en heerlijks in de rechtvaardigheid Gods. Als de zondvloed op de aarde kwam, bedekte hij de hoogste bergen. Van boven naar beneden ziende, kon men geen enkele bergtop ontdekken, maar een grote uitgestrektheid waters, waarin de stralen van de zon zich afspiegelde. Indien u alzo heden onder de rechtvaardigheid Gods ligt, dan zullen de bergen van u zonden niet gezien worden, maar alleen de oneindige, grote en heerlijke

rechtvaardigheid van uw God en Zaligmaker. Indien u een steen in de diepte van de zee werpt, dan verliest hij zich en wordt door de golven verzwolgen; also ook wanneer een zondaar onder de rechtvaardigheid Gods ligt, dan verliest hij zich, als het ware, in Christus. Een rechtvaardigheid uit genade. "Van geloof tot geloof!" Het betekent, dat het alleen door geloof te verkrijgen is. Indien een mens alles wat hij bezat wilde geven om de rechtvaardigheid Gods te verkrijgen, hij zou veracht worden. Het is "zonder geld en zonder prijs." Christus biedt Zichzelf aan een iegelijk van u uit genade aan, om Jehovah uw gerechtigheid te zijn.

St. Pieterskerk, 16 oktober 1842. Avondmaalspreek.

19. UITWENDIGE VORM GEEN CHRISTENDOM

"Die is niet een Jood, die het in het openbaar is; noch die is de besnijdenis, die het in het openbaar in het vlees is; maar die is een Jood, die het in het verborgen is, en de besnijdenis des harten, in de geest, niet in de letter, is de besnijdenis; wiens lof niet is uit de mensen, maar uit God." Rom. 2: 28, 29.

Gehechtheid aan *vormen* is misschien de meest aanklevende zonde onder de mensen. Zij wordt gevonden in ieders hart en aan alle plaatsen; zij heerst zegevierend in ieder natuurlijk gemoed, en zij tracht onophoudelijk de troon in het hart van het kind Gods weder te veroveren. Indien wij naar bewijzen moesten zoeken dat de gevallen mens is "zonder verstand," dat hij geheel van zijn oorspronkelijke helderheid en waardigheid van zijn verstand is afgeweken, dat hij geheel en al het beeld Gods, in kennis, naar hetwelk hij geschapen was, verloren heeft, dan zouden wij wijzen op dit ene vreemde, onzinnig bedrog, waardoor meer dan de halve wereld tot haar eeuwig verderf verdwaasd wordt, namelijk, dat Gode enkel lichamelijke neerbuigingen en diensten welbehagelijk zijn, dat het mogelijk is God met de lippen te vereren, als het hart ver van Hem is. Het is tegen deze dwaling de algemene dwaling van het mensdom en voortijds de hoofddwaling van Israël dat Paulus de aangehaalde woorden richt, en het is zeer opmerkelijk dat hij zich niet verwaardigt om de zaak te bewijzen. Hij spreekt met al de beslistheid en met al het gezag van een die niet de minste is onder de voornaamste van de apostelen, en hij voert deze woorden aan als een soort van hoofdbeginsel, aan hetwelk ieder mens van gewoon verstand, als hij namelijk de zaak onbevangen wil beschouwen, zijn dadelijke toestemming moet geven dat "die is niet een Jood, die het in het openbaar is, noch die is de besnijdenis die het in het openbaar in het vlees is; maar die is een Jood, die het in het verborgen is, en de besnijdenis des harten, in de geest, niet in de letter, is de besnijdenis; wiens lof niet is uit de mensen, maar uit God."

Ik zal in mijn rede u in 't kort aantonen,

1. *Dat inwendige vormen niets baten om de zondaar te rechtvaardigen.*
2. *Dat uitwendige godsdienstvormen nooit in de plaats van de heiligmaking voor de gelovige treden kunnen.*

1. Uitwendige vormen baten niets om de zondaar te rechtvaardigen. Ik heb in een vroegere rede getracht enige toevluchten der leugen aan te tonen, tot welke een ontwaakte zondaar zich begeeft, voordat hij overtuigd wordt om zichzelf geheel aan de rechtvaardigheid Gods over te geven. Telkens zagen wij dat hij, die zichzelf met vonken van zijn eigen vuur voorziet, niets anders van God ontvangt dan in smart en kommer neer te liggen.

Allereerst vergenoegt zich de zondaar gewoonlijk met een geringe blik op de Goddelijke wet, en zegt: "Deze alle heb ik onderhouden van mijn jeugd af," vervolgens, als hem de geestelijkheid van de wet openbaar wordt, tracht hij te ontkomen door de gehele samenhang van de wet te ondermijnen, en als dit niet baat, neemt hij de toevlucht tot zijn vroegere deugden om deze met zijn zonden te vereffenen; en dan, als dit ook niet baat, begint hij een werk van zelfhervorming, om de dwaasheden der jeugd door de

matigheid van de ouderdom af te kopen. Helaas! hoe ijdel zijn al deze pogingen, uitgevonden door een verblind hart, aangedreven door de boze vijand van de zielen.

Maar er is nog een andere toevlucht van de leugen, welke ik nog niet beschreven heb, en die dikwijls door een ontwaakte ziel met gretigheid wordt aangegrepen om vrede te vinden voor de geselslagen des gewetens en de schorpioenen van Gods wet, en deze is: een vorm van Godzaligheid. Hij wil een godsdienstig man worden, en zeker dat zal hem behouden. Zijn gehele levensloop wordt veranderd. Het kan zijn dat hij tevoren de uitwendige instellingen van de godsdienst verzuimde. Hij was niet gewoon voor zijn bed neer te knielen, hij verzamelde nooit zijn kinderen en dienstknechten rondom zich tot het gebed, hij las nooit het Woord Gods in het verborgen of in de huiselijke kring, hij ging zelden op tot het huis Gods in gezelschap van de menigte die deze dag heiligde, hij at niet van het brood, dat voor de gelovige werkelijk vlees is, noch dronk van de beker, die werkelijk drank is.

Maar thans keert hij geheel om, zijn gehele levenswijze wordt veranderd. Hij knielt neer om te bidden, zelfs als hij alleen is. Hij leest het Woord op regelmatige tijden, hij stelt des morgens en des avonds een huiselijke godsdienst in met zijn gezin, zijn ingetogen gelaat komt in het huis Gods niet uit zijn gewone plooi. Hij ziet nu op zijn doop met een liefelijk welgevallen terug, en zit neer om aan de tafel des Heeren het brood van de kinderen te eten. Zijn vrienden en burens zien de verandering. Enigen spotten er over en enigen betrachten het als een onderwerp van blijdschap. Maar één ding is duidelijk, dat hij een veranderd mens is; en nochtans is het ver van duidelijk, dat hij een nieuw schepsel of gerechtvaardigd is. Deze gehele handeling van lichamelijke oefening, indien zij gedaan wordt voordat de mens zich de Goddelijke gerechtigheid heeft toegeëigend, is niets anders dan een werk van de eigengerechtigheid, opdat hij niet gedwongen zal worden zich te onderwerpen om de rechtvaardigheid Gods aan te nemen. Ja, zelfs zo geheel bedorven is het verstand van de onbekeerden, dat er veel mensen gevonden worden, die volharden in zo'n lichamelijke verering Gods, terwijl zij tegelijkertijd even ijverig volharden in de een of andere openbare of verborgen zonde. Zulke mensen schijnen uitwendige godsdienstplichten niet alleen te beschouwen als een verzoening van vroegere zonden, maar ook als een prijs, die betaald wordt om zich een vrijheid te kopen voor toekomstige zonden. Dit schijnt de toevlucht van de leugen geweest te zijn, waarin de arme Samaritaansevrouw graag zou berust hebben, toen de gezegende Reiziger, zittende bij de bron, al de bekommelingen van haar hart opwekte door de uitvorsende woorden: "Ga, roep uw man en kom hier." Haar bekommerd gemoed zocht her en derwaarts naar een toevlucht en vond ze. Waar?

In haar godsdienstige instellingen: "Onze vaders hebben op deze berg aangeboden, en gijlieden zegt dat te Jeruzalem de plaats is, waar men moet aanbidden?" Zij stoot de aangewezen overtuiging van zonde terug door een vraag aangaande haar uitwendige godsdienstplichten, zij verandert haar bekommering over haar ziel in een bekommering over de plaats van de aanbedding of deze is op de berg Sion of op de berg Gerizim. O, als Hij zich slechts bij die vraag wilde bepalen, als Hij haar alleen maar wilde zeggen op welk dezer bergen God moet aanbeden worden dan zou zij bereid zijn gedurende haar hele leven op die plaats te aanbidden. Als Sion de plaats zou zijn, dan zou zij de berg, waar zij geboren was, verlaten en daar aanbidden, opdat dit haar mocht verlossen. O, tevergeefs zou zij daar een toevlucht voor haar bekommerd hart gevonden hebben! Met welk een Goddelijke vriendelijkheid sloot de Zaligmaker deze toevlucht der leugenen voor haar dicht, met het antwoord: "Vrouw, geloof mij, de ure komt, wanneer gijlieden, noch op deze berg, noch te Jeruzalem, de Vader zult aanbidden. God is een Geest en die Hem aanbidden, moeten Hem aanbidden in geest en waarheid."

Welnu, met hetzelfde doel en met dezelfde vriendelijkheid sluit hier Paulus dezelfde toevlucht der leugenen voor iedere bekommerde ziel toe in deze beslissende woorden: "Die is niet een Jood, die het in het openbaar is; noch die is de besnijdenis, die het in het openbaar in het vlees is; maar die is een Jood, die het in het verborgen is, en de besnijdenis des harten, in de geest, niet in de letter, is de besnijdenis; wiens lof niet is uit de mensen, maar uit God." Is er een onder u, die God opgewekt heeft uit de dodelijke sluimering van het natuurlijk hart? Heeft Hij het gordijn weggeschoven en het licht van de waarheid op uw hart doen vallen en u de ware toestand van u ziel openbaar gemaakt? Heeft Hij u in onrust doen terugdeinzen, opdat u mocht gaan en wenende gaan om de Heere uw God te zoeken? Heeft Hij uw zorgeloze glimlach van de vrolijkheid doen veranderen in tranen van de bekommering, het luid gelach van dwaasheid in de kreet van bittere smart over uw ziel?

Vraagt u naar de weg Sions met uw aangezicht derwaarts gekeerd? Wees dan op uw hoede smee ik u, om te berusten in deze toevlucht der leugenen. Gedenk, hij is geen Jood die het in het openbaar is; gedenk, geen uiterlijke instellingen, geen gebeden, geen kerkgaan of Bijbellezen kunnen u ooit in de ogen Gods rechtvaardigen. Ik ben er van verzekerd, dat, als de zorg voor onze ziel in ons komt, alsdan ook de zorg om de godsdienstplichten te vervullen er bij komen. Evenals het getroffen hert ter zijde van de kudde afwijkt, om alleen te bloeden en te schreeuwen, zo ook verlaat een door de zonde getroffen ziel zijn vrienden om alleen te wenen, te lezen en te bidden. Hij verlangt naar het woord van de prediking, en verlangt er hoe langer hoe meer naar. Maar merk op, hij vindt geen vrede in deze verandering zo deze bij hemzelf is opgekomen. Als iemand dorstig naar een bron gaat, wordt die dorst niet gestild, alleen omdat hij er heengaat. Integendeel, zij neemt bij iedere stap toe. Alleen door datgene wat hij uit de bron trekt, wordt zijn dorst bevredigd. En zo ook zult u niet tot vrede komen door een uiterlijk naleving van instellingen; maar door het proeven van Jezus in die instellingen, Wiens vlees inderdaad spijs, Wiens bloed inderdaad drank is.

Indien u dan ooit in verzoeking komt om te menen dat u zeker bent voor de eeuwigheid, omdat u uw verandering derwaarts geleid hebt in de onderhouding van de godsdienstplichten, herinner u dan, smee ik u, de gelijkenis van de bruiloft, tot welke velen geroepen waren, velen genodigd waren om te komen, maar weinigen werden gevonden die het bruiloftskleed aanhadden. Velen zijn er binnen de rij van de instellingen gebracht, en lezen, en horen, misschien met grote belangstelling en bezorgdheid over al de dingen die gereed zijn, de dingen van het koninkrijk Gods.

Maar van deze velen zijn er slechts weinigen van overtuigd om hun eigen gescheurde lappen te verafschuwen en het bruiloftskleed van de gerechtigheid des Verlossers aan te trekken. En deze weinigen alleen zullen stilzitten en aan het feest deelnemen de vreugde huns Heeren; de overigen zullen sprakeloos staan, en uitgeworpen worden in de buitenste duisternis, waar geweest zal zijn en knersing van de tanden. U mag uw Bijbel lezen en er bij bidden totdat u sterft, u mag elke zondag de prediking van het Woord Gods bijwonen en aan ieder sacrament deelnemen totdat u sterft. Nochtans indien u Christus niet vindt in de instellingen, als Hij zich aan u niet openbaart in het gepredikte Woord, in het gebroken brood en de vergoten wijn, als u er niet toe gebracht wordt om Hem aan te kleven, op Hem te zien, in Hem te geloven, met innerlijke aanbidding uit te roepen: "Mijn Heere en mijn God!" "Hoe groot is Uw goedertierenheid! Hoe groot is Uw schoonheid!" Dan is de uitwendige betrachtiging van de instellingen geheel ijdel voor u. U bent gekomen tot de bron van de zaligheid, maar u bent heengegaan met de ledige waterkruik. En hoe trots en praalzuchtig u ook nu mag zijn op uw lichamelijke oefening, zult u ondervinden dat het in die dag weinig baat, en dat u verstomd zult staan voor de Koning.

2. Uitwendige godsdienstvormen kunnen nooit in de plaats van de heiligmaking voor de gelovige treden.

Is het een gewone zaak voor ontwaakte mensen dat zij hun vrede zoeken in hun uitwendige godsdienstplichtsbetrachting, daarvan een Christus te maken, en er in te berusten als hun middel van aanneming bij God het is even zo'n gewone zaak voor degenen, die tot Christus gebracht zijn en de vrede des geloofs genieten om uitwendige godsdienstvormen te stellen in de plaats van wasdom in heiligmaking. Ieder gelovige onder u weet hoe graag het oude hart binnen in u, het horen van leerredenen en het gebed in de plaats zou gesteld zien van dat geloof, dat door de liefde werkt en dat de wereld overwint. Nu dan, de grote oorzaak, waarom de gelovige dikwijls aangevochten wordt dit te doen, is, omdat hij de instellingen liefheeft.

Onbekeerde zielen hebben zelden genoeg in de instellingen van Christus. Zij zien geen schoonheid in Jezus, zij zien geen gedaante noch heerlijkheid in Hem, zij verbergen hun aangezichten van Hem. Waarom zou ge u dan verwonderen dat zij er geen vreugde in vinden onophoudelijk tot Hem te bidden, Hem dagelijks te prijzen, Hem de Gezegende te noemen? Waarom zou ge u dan verwonderen dat de prediking des kruises dwaasheid voor hen is, dat Zijn voorhoven niet liefelijk in hun ogen zijn, dat zij de onderlinge bijeenkomsten nalaten? Zij kenden nooit de Zaligmaker, zij hebben Hém nooit liefgehad hoe dan zouden zij de herinneringen liefhebben, die Hij heeft nagelaten? Wanneer u weent bij het gebeitelde grafteken van een overleden vriend, verwondert ge u geenszins dat de onbekommerde menigte zonder een traan voorbijgaat. Zij kenden niet de deugden van uw overleden vriend; zij kennen de liefelijkheid niet van zijn nagedachtenis. Zo ook is de wereld onbekommerd om het huis des gebeds, de sprenkeling van het water, het gebroken brood, de vergoten wijn, want zij kenden nooit de uitnemendheid van Jezus.

Maar met de gelovige is het geheel anders.

U bent met uw nood op een Goddelijke wijze door Jezus bekend geworden, en daarom hoort u graag dat u de Christus verkondigd wordt. U hebt de schoonheid gezien van Christus de gekruisigde, en daarom bemint u de plaats waar Hij tevoren voor de ogen is geschilderd geweest. U hebt de naam van Jezus lief, hij is als een uitgestorte olie; daarom wilde u wel eeuwig instemmen met de liederen ter van zijn eer. De zondag, van welke u eenmaal zeide: "hoe vervelend is die dag!" en "wanneer zal hij over zijn opdat wij koren zouden opzamelen?" is nu een vreugde, de waardigste en de liefste dag van alle zeven. De instellingen, die eens een droevig en vervelend werk voor u waren, zijn nu groene weiden en stille wateren voor uw ziel; en voorzeker, dit is een gezegende verandering.

Maar nog bent u in het lichaam de hemel is nog niet bereikt satan loert van nabij, en hoewel hij het werk Gods in uw ziel niet kan vernietigen, des te meer tracht hij het te bederven. Hij kan de stroom niet tegenhouden; daarom beproeft hij die af te leiden. Hij kan Gods pijlen niet teruggedrijven, en daarom tracht hij ze een verkeerde richting te geven en haar kracht ijdel te maken. Als hij merkt dat u de instellingen liefhebt en u tevergeefs verlokt ze na te laten, dan laat hij ze u liefhebben, ja hij helpt u dat u ze nog meer liefhebt. Hij wordt een engel des lichts, hij is behulpzaam in de opsiering van het huis Gods, hij strooit in de dienst een verblindende schoonheid, jaagt u van het ene huis Gods naar het andere, van bidstonden naar het horen van preken, van de prediking naar de sacramenten. En waarom doet hij dat alles? Hij doet dit alles juist opdat hij dit in de plaats van uw heiligmaking wil stellen, opdat uitwendige instellingen het geheel van uw godsdienst zouden uitmaken, dat in uw bezorgdheid om de schil te bewaren, u de kern laat vallen. Is er een zo onder u, in wiens hart God de wonderbare verandering heeft

teweeg gebracht, dat u in plaats van afkerig te zijn, Zijn instellingen liefhebt, laat mij bij u aandringen, dat u over uw hart waakt met een Goddelijke waakzaamheid. Sta stil in dit uur, en zie toe, of u in uw ijver en zorgvuldige najaging van de instellingen niet nagelaten hebt die heiligmaking na te jagen, zonder welke de instellingen zijn een klinkend metaal en een luide schel. Ik heb een boodschap van God aan u. Er staat geschreven: "Die is niet een Jood, die het in het openbaar is; noch die is de besnijdenis, die het in het openbaar in het vlees is; maar die is een Jood, die het in het verborgen is, en de besnijdenis des harten, in de geest, niet in de letter, is de besnijdenis; wiens lof niet is uit de mensen, maar uit God." Hij is niet een Christen, die het in het openbaar is, noch is dat de doop, die bloot een uitwendige wassing des lichaams is; maar hij is een Christen, die het in het verborgen is, en de ware doop is die des harten, als het hart gewassen is van al de onreinheid des vleses en van de Geest, wiens lof niet is uit de mensen, maar uit God.

Gedenkt, bid ik u, dat de instellingen middelen tot een doel zijn; zij zijn stenen trappen, door welke u aan een landingplaats kunt aankomen. Berust uw ziel in de instellingen en zegt zij: het is genoeg? Bent u zo tevreden, dat u de instellingen van Christus kunt genieten, zonder hoger genot te begeren? Herinnert u het woord, dat geschreven is: "Dit is niet uw rust." Zou u niet zeggen dat hij een dwaze reiziger was, die iedere herberg, waar hij in kwam, als zijn huis betrachtte, die daar zijn vaste rustplaats opsloeg en, in plaats van zich tot een moeilijke reis voor de volgende morgen te bereiden, zou beginnen het gemak en genot des huizes als alles wat hij begeerde te beschouwen? Wees op uw hoede, dat u niet gelijk bent aan deze dwaze reiziger. De instellingen hebben bij God ten doel om slechts de herbergen en de verversingsplaatsen te zijn, waar de reiziger, die op weg is naar Sion, vermoeid van wel te doen, en zwak in het geloof, een nachtrust mag doorbrengen, opdat hij, versterkt zijnde met brood en wijn, met nieuwe moed zijn reis huiswaarts als op arendsvleugelen mag voortzetten.

Neem dan deze ene levensregel, gegrondvest op deze gezegende woorden, met u mee: "Die is niet een Jood, die het in het openbaar is," dat als uw uitwendige godsdienst behulpzaam is aan uw inwendige, als uw horen van Christus op de sabbat u gedurende de hele week Christus gelijkvormig doet opwassen, als de woorden van de genade en van de blijdschap, welke u indrinkt in het huis Gods, uw hart leidt meer lief te hebben, en uw hand om meer te doen, dán, ja' dán alleen gebruikt u de instellingen Gods op de rechte wijze. Er is geen meer ellendige bedrogen ziel in de wereld, dan die ziel onder u, die, evenals Herodes, de prediking van het Evangelie met blijdschap hoort, en nochtans, als Herodes, in de zonde leeft.

U hebt de zondag lief u bemint het huis Gods u hoort graag dat Christus in al Zijn volheid en vrijheid gepredikt wordt. Ja, u gelooft dat u eeuwig zou kunnen toeluisteren als Christus slechts het onderwerp was. U houdt er van het sacrament bij te wonen, en de dood uws Heeren te gedenken. En is dit alles? Is dit al uw heiligmaking? Eindigt hier uw godsdienst? Is dit alles dat het geloof in Jezus voor u heeft bewerkt? Herinner u, ik smeed u, dat de instellingen van Christus geen middelen zijn van vreugde, maar middelen van genade; en hoewel er gezegd wordt, dat de reizigers in de vallei van Baka bronnen groeven, die gevuld zijn met een zegen van boven, nochtans is er ook geschreven: "Zij gaan van kracht tot kracht voort."

Ontwaakt dan, mijn vrienden, en laat niet meer van ons gezegd worden, dat onze godsdienst bepaald is tot het huis Gods en tot de sabbat. Laat ons met vreugde uit deze bronnen water putten, juist opdat wij de woestijn met vreugde en sterkte, met liefde en hoop kunnen doortrekken, gezegend in onszelf en een zegen voor allen rondom ons. En indien wij dus spreken tot diegenen onder u, wier godsdienst niet verder schijnt te gaan dan de instellingen, wat zullen wij tot diegenen onder u zeggen, die zelfs het gebruik en

het doel van de instellingen door uw leven tegenspreekt? Is het mogelijk dat u behagen kunt scheppen in wereldsgezindheid en ijdelheid, en gierigheid, en weelde en lusten? Is het mogelijk dat dezelfde lippen, die zo bereid zijn tot lofzang of zich te verenigen in het gebed, ook bereid zijn om de woorden te spreken van vuilheid, van boosaardigheid, van nijd, van bitterheid! Waakt op, wij smeken dit u, want wij zijn niet onbekend met satans listen. Voor u heeft hij zich tot een engel des lichts gemaakt. Gedenkt dat er geschreven staat: "Indien iemand onder u denkt, dat hij godsdienstig is, en hij zijn tong niet in toorn houdt, maar zijn hart verleidt, diens godsdienst is ijdel. De zuivere en onbevleete godsdienst voor God en de Vader is deze: wezen en weduwen bezoeken in hun verdrukking, en zichzelf onbesmet bewaren van de wereld." Jak. 1: 26, 7 27. "Want die is niet een Jood, die het in het openbaar is; noch die is de besnijdenis, die het in het openbaar in het vlees is; maar die is een Jood, die het in het verborgen is, en de besnijdenis des harten, in de geest, en niet in de letter, is de besnijdenis; wiens lof niet is uit de mensen, maar uit God!" Amen.

Gepredikt voor het presbyterium van Dundee, november 1836.

20. DE GEHOORZAAMHEID EN DE ONGEHOORZAAMHEID VAN ÉÉN

"Want gelijk door de ongehoorzaamheid van die één mens velen tot zondaars gesteld zijn geworden, also zullen ook door de gehoorzaamheid van Eén velen tot rechtvaardigen gesteld worden." Rom. 5: 19

Er is een treffende gelijkheid tussen de weg, langs welke wij zondaren zijn geworden, en de weg, waardoor wij worden gerechtvaardigd. Dit valt reeds in het oog bij de eerste lezing van de tekst, en hoe meer onze ogen geopend worden om de waarheid, die in dezelve verborgen ligt, te kunnen zien, des te meer zullen wij ontdekken, dat allen, die gerechtvaardigd zijn, rechtvaardigen zijn geworden door dezelfde weg, langs welke zij zondaren geworden waren. De onbekeerde kent geen dezer beide waarheden: "De natuurlijke mens begrijpt niet de dingen, die van de Geest Gods zijn, en hij kan ze niet verstaan." 1 Kor. 2: 14. Ik ben verzekerd, dat indien diegenen uwer, welke nog vleeselijk zijn, slechts een flauw denkbeeld verkrijgen van de ware zin van de tekst van heden, deze u als volslagen dwaas zal toeschijnen, hoewel in waarheid de ganse raad Gods tot zaligheid van zondaren daarin ligt opgesloten. Ware het Evangelie naar de smaak van vleeselijke mensen, het zou het Evangelie niet zijn, het zou in zichzelf het kenmerk dragen van vals te zijn. Het is van het grootste belang deze beide waarheden te kennen. Zij zijn het leven van de ziel. Het is noodzakelijk dat u de eerste kent, dat u weet hoe u zondaars geworden bent, opdat ge uzelf als dode, verdoemelijke zielen aan de voeten van Jezus mag neerwerpen. Niet minder noodzakelijk is het de tweede te kennen, namelijk hoe een zondaar gerechtvaardigd wordt, opdat u door het geloof blijdschap en vrede smaken mag. *Moge God de Heilige Geest heden de ogen van u allen en ook de Mijn openen!*

I. De weg langs welke wij tot zondaars zijn gesteld geworden: "Door de ongehoorzaamheid van één."

1. De ene mens. Onze eerste vader, Adam, de wortel en de oorsprong van het menselijk geslacht, en ook het hoofd en de vertegenwoordiger van ons allen, volmaakt naar het lichaam, volmaakt naar de ziel, vol van genade en waarheid, het beeld van God, zeer goed. Het heeft God behaagd van de beginne zo met de mens te handelen. Gelijk u onlangs hoorde, handelde Hij niet met de mens als met een korenakker, waar iedere halm op zijn eigen wortels staat, maar integendeel als met een boom, waarvan al de takken slechts één wortel en één stam hebben. Met de engelen schijnt de Heere op de eerste wijze gehandeld te hebben, also dat iedere engel op zijn eigen wortel staat. Maar met mensen handelde Hij als met een boom en zijn takken. Hieruit volgt dat als Adam stond, allen stonden; als Adam viel, allen vielen. Mocht iemand zeggen: Het is niet billijk zo met de mensen te handelen; wij zijn toch in deze zaak niet geraadpleegd of wij Adam tot ons hoofd wilden hebben of niet? Dan is mijn antwoord: "Maar toch, o mens! wie zijt gij, die tegen God antwoordt? Zal ook het maaksel tot degenen, die het gemaakt heeft, zeggen: Waarom hebt Gij Mij alzo gemaakt?" Rom. 9 : 20. God heeft ons alzo gemaakt, de heilige, wijze, goede, genadige God. Of u het gelooft of niet, of het naar uw zin is of niet, God heeft ons alzo gemaakt, en u kunt het niet veranderen.

2. Ongehoorzaamheid: het eten van de verboden vrucht.

Eén zonde slechts. Sommigen van u zien weinig kwaad in één zonde, of ook in honderd zonden. Maar hier ziet u dat één enkele zonde Adam en zijn gehele geslacht uit het

paradijs heeft verdreven. God wachtte niet tot de herhaling van de zonde. Zij scheen een kleine zonde te zijn. De uiterlijke daad was gering, eenvoudig het uitstrekken van de hand en het nemen van een uitlokkende vrucht. Sommigen van u denken zeer licht over zonden die veel beweging maken, als: het schenden van de sabbat, onmatigheid in eten en drinken, het spreken van 'n vals getuigenis, het neerzitten aan des Heeren tafel zonder Christus tot zijn Zaligmaker te hebben. Maar zie het hier, één kleine zonde bracht een ganse wereld onder de vloek van God. God wilde liever een gehele wereld doen verloren gaan, dan één kleine zonde ongestraft te laten.

3. De gevolgen: "Velen zijn tot zondaars gesteld geworden."

Ik heb gezegd dat het God behaagde met de mensen te handelen als met een boom. Wanneer u met de bijl de wortel van een boom afhakt, dan valt de hele boom, niet alleen de stam, maar ook de takken, grote en kleine, en al de takken sterven en verdorren en gaan over ter verbranding. Zo was het ook toen Adam viel. Satan legde de bijl aan de wortel des booms, en toen Adam viel, vielen velen met hem. Al zijn takken vielen op dezelfde dag. Eén slag deed allen vallen. Zelfs die takken, welke het verst van Adam verwijderd waren, zelfs de dunste twijgen, die uit deze takken zijn voortgekomen, vielen, en verdorren, en stierven op diezelfde dag.

1ste. De dood is doorgedaan tot alle mensen. Van die ure af is de mens een dood iets geworden, het zaad, van de ontbinding was gezaaid, het schone, bloeiende schepsel begon te verwelken en te ontbinden, en iedere tak kwam stervende in de wereld.

2e. De geestelijke dood. Evenals in een boom die gevallen is, de voeding ogenblikkelijk zowel van de stam als van de takken wordt afgesneden, zo was het ook met de gevallen mens. Op dezelfde dag toen hij at, is hij gans en al gestorven, geen grein geestelijk leven is in hem of één van de zijnen overgebleven. Hieruit wordt het ons duidelijk hoe uw kinderen in de wereld komen geheel en al dood voor God en Goddelijke dingen. Voor andere dingen leven zij nog. De nieuwgeboren zuigeling hunkert naar zijn moeders borst, maar niet naar Jezus.

3e. De vloek van God. Ziedaar de rechte betekenis van het woord: "zijn tot zondaars gesteld geworden." Zij werden door God verklaard als en waren in Zijn oog niets anders dan schuldige, verloren, gans en al verdorven zondaren. Op die dag is de toorn van God gekomen over alle mensen. De heilige natuur van God had een afschuw van het afgefallen geslacht. De vloek van de gebroken wet is doorgedaan op alle mensen. Mijn broeders! welk een oorzaak van verootmoediging, waaraan slechts weinigen denken. Niet alleen bent u gans en al overdekt met een loodzware last van dadelijke zonden; niet alleen hebt u een hart, dat gelijk is aan het binnenste van een graf, vol doodsbeenderen en rottend vlees en allerlei onreinheid; of gelijk het binnenste van de hel: "een bewaarplaats van alle onreine geesten, en een bewaarplaats van alle onrein en hatelijk gevogelte;" Openb. 18. Maar u behoort tot een vervloekt geslacht; u bent de bedorven tak van een bedorven boom, u bent geheel en al en van nature een zondaar, geestelijk dood, ongeneigd tot al wat goed is. O, bidt dat ge uw betrekking tot de eerste Adam recht mag leren kennen, opdat u mag leren verlangen naar de tweede Adam!

II. De weg waardoor u gerechtvaardigd wordt: "Door de gehoorzaamheid van Eén zullen velen tot rechtvaardigen gesteld worden."

1. Eén. Deze tweede Ene is de Heere Jezus Christus, de tweede Adam en de Zoon van God. 1ste. De eerste Adam was schoon, zeer schoon, toen Hij uit de hand van God voortkwam. Maar de tweede is gans begeerlijk, schoner dan de mensenkinderen.

2e. De eerste Adam was gemaakt naar de gelijkenis Gods. Maar de tweede is God zelf, de Heere uit de hemel, het afschijnsel van Zijns Vaders heerlijkheid, en het uitgedrukte beeld Zijner zelfstandigheid.

3e. De eerste Adam was vervuld met hemelse wijsheid, zodat hij alle schepselen hun eigen naam gaf. Maar in de tweede zijn al de schatten van de wijsheid en van de kennis verborgen. Hij is de wijsheid Gods. Hij sprak als nog nimmer een mens had gesproken. Hij roept al de sterren bij haar namen.

4e. De eerste was het hoofd van het ganse menselijk geslacht, het verbondshoofd, zodat zij in Hem stonden en in Hem vielen. Christus is aangeboden als een hoofd voor alle schepselen, en Hij is in waarheid het hoofd van alle verlost en van myriaden van heilige engelen, allen bijeenvergaderd in Hem, in Hem alleen. O, hoe heerlijk is die Ene! Alle Goddelijke en menselijke volmaaktheden zijn in Hem verenigd! O, dat u allen op deze dag met zoete, bewonderende, aanbeddende gedachten van Hem vervuld werd! O, dat Hij gelijk de zon over u allen opging! Hij is het Licht der wereld, de Zon der gerechtigheid, de blinkende Morgenster. Hij is die Ene, die de goddelozen rechtvaardigt, Die macht heeft de zonden te vergeven. Hij is dierbaar allen die geloven.

2. **Zijn gehoorzaamheid.** Deze is tweevoudig.

1ste. Hij vervulde de heilige Wet Gods. Satan meende dat hij de Wet Gods voor immer onteerd had, toen hij het zo ver had gebracht, dat het ganse menselijke geslacht die Wet verwierp, verzaakte, aan haar ongehoorzaam geworden was. Maar hij had zich daarin deerlijk misrekend. De Zoon van God kwam en gehoorzaamde aan de wet. De gehoorzaamheid van die Ene was meer tot verheerlijking van God, wekte meer de bewonderende aanbidding der engelen op, dan de gehoorzaamheid ener gehele wereld zou hebben gedaan. Hij maakte de Wet groot, en maakte, haar heerlijk, Hij maakte dat zij helderder blonk dan immer te voren, als een Wet die heilig is, en rechtvaardig en goed. Bezieet het leven van Jezus, gelijk het ons in de Evangeliën wordt verhaald, en u zult zien wat het zeggen wil aan de Wet van God te gehoorzamen. Hij had geen andere goden nevens Zijn Vader. Hij boog zich niet neer voor gesneden beelden. Hij gebruikte nimmer ijdelijk Zijns Vaders heilige Naam. Hij gedacht de sabbatdag dat Hij die heiligde. Hij ging af naar Nazareth, en was aan Jozef en Maria onderdanig. "Vrouw! zie uw zoon." Joh. 19 : 26. Hij sloeg niet dood. Hij bedreef geen overspel. Hij stal niet. Er werd geen bedrog in Zijn mond gevonden. Hij begeerde niet. Of, indien u de tien geboden tezamen voegt en ze tot twee maakt. Hij had God lief van ganser harte, van gansen gemoede en met alle krachten, en Hij had Zijn naaste lief gelijk Zichzelf. Een onverteerbare liefde tot God brandde in Zijn binnenste. Hij zag op God in alles wat Hij deed. Zelfs toen God Hem verbrijzelde en Hem met smarten overlaadde - toen God sprak: "Zwaard, ontwaak tegen Mijn Herder, en tegen de Man, die Mijn metgezel is, spreekt de Heere van de heirscharen; sla die Herder, en de schapen zullen verstrooid worden. Maar Ik zal Mijn hand tot de kleinen wenden" Zach. 13: 7 - zelfs toen was het Zijn taal: "Mijn God! Mijn God!" Hij kuste de hand, die Hem sloeg. Hij had Zijn naaste liever dan Zichzelf. "Niemand heeft groter liefde dan deze, dat iemand zijn leven zette voor Zijn vrienden." Joh. 15: 13. - "Voor Mijn liefde staan zij Mij tegen" Psalm 109 : 10 - "Christus is voor ons gestorven als wij nog zondaars waren." Rom. 5: 8. Zelfs toen zij Hem aan het kruis nagelden, hun hoofden over Hem schudden, Hem bespotten, Hem edik tot drank aanboden, sprak Hij nog: "Vader, vergeef het hun; want zij weten niet wat zij doen." Luk. 23: 34. De liefde is de vervulling van de Wet. En nu, God is liefde, en Christus is God. Ziedaar dan dit gedeelte van de gehoorzaamheid van die Ene, waardoor Hij vele zondaars tot rechtvaardigen gesteld heeft.

2e. ***Hij heeft Zijn leven afgelegd.*** In deze was Hij gehoorzaam aan een bijzonder gebod van Zijn Vader. Adam was niet alleen onder de tien geboden, maar hij kreeg nog een bijzonder gebod, ten einde zijn gehoorzaamheid aan Gods wil te beproeven, namelijk, dat hij niet zou eten van de verboden vrucht. Alzo ook was Christus niet alleen onder de Wet van de tien geboden, maar nog onder een bijzonder gebod, het zwaarste dat immer aan enig wezen gegeven is - dat Hij voor zondaren zou sterven: "Daarom heeft Mij de Vader lief, overmits Ik Mijn leven afleg. Dit gebod heb Ik van Mijn Vader ontvangen." Joh. 10 : 17, 18. En een weinig tijd daarna: "De drinkbeker, welke Mij de Vader geeft, zal Ik die niet drinken?" Joh. 18 : 11. Daarom ook zei Hij: "Gij hebt geen lust gehad aan slachtoffer en spijsoffer; Gij hebt Mij de oren doorboord; brandoffer en zondoffer hebt u niet geëist. Toen zei Ik: Zie, Ik kom, in de rol des boeks is van Mij geschreven. Ik heb lust, o Mijn God, om Uw welbehagen te doen. En Uw Wet is in het midden Mijs ingewands." Psalm 40 : 7, 8, 9. En Paulus getuigt van Hem: "In gedaante gevonden als een mens, heeft Hij zichzelf vernederd, gehoorzaam geworden zijnde tot de dood, ja de dood des kruises." Fil. 2: 8. Dit was de zwaarste en verbazendste proef, welke immer gehoorzaamheid te doorstaan had. Het was een langdurige beproeving: "Van der jeugd aan ben Ik bedrukt en doodbrakende; Ik draag uw vervaarnissen, Ik ben twijfelmoedig." Psalm 88 : 16. Hij was "een Man van smarten" Jesaja 53: van Zijn jeugd af aan. Menigmaal drukte de donkere wolk van Zijns Vaders gramschap zwaar op Hem, totdat Hij eindelijk op Golgótha de laatste adem uitblies. Niets was er in de natuur van de dingen wat Hem ook maar enigszins daartoe had kunnen verplichten. Er was niets goeds of beminnelijks in degenen voor wie Hij stierf; zij waren snode zondaars, die niet eens begeerd hadden dat Hij voor hen sterven zou - die vreesden voor Zijn grootheid en Goddelijke heerlijkheid. Nochtans was Hij gehoorzaam tot de dood. Door deze gehoorzaamheid bedekt en rechtvaardigt Hij al degenen, hoe grote zondaren zij ook zijn, die door Hem tot God gaan.

3. ***Het gevolg: "Velen zijn tot rechtvaardigen gesteld geworden."***

Wij hebben opgemerkt dat God, in de val en het verderf des mensen, niet met hem gehandeld heeft als met een korenakker, waar iedere halm op zijn eigen wortel staat, maar als met een boom, in welke al de takken met elkander staan of vallen. Wij zijn niet tot zondaars gesteld geworden, een ieder door zijn eigen persoonlijke zonde, maar allen door de zonde van Eén. Op gelijke wijze heeft het God behaagd de zondaars tot rechtvaardigen te stellen, niet een ieder door zijn eigen gehoorzaamheid, door zijn eigen goedheid en heiligheid, maar door de gehoorzaamheid van Eén. Evenals Adam door zijn ene zonde de dood, de vloek van God, en een volstreekte geestelijke dood heeft aangebracht, niet alleen over zichzelf, maar over al zijn takken, zelfs over de verst van hem verwijde den, zelfs over de kleinsten, zelfs over die welke nog niet geboren waren, zo ook heeft de tweede Adam, door Zijn eigen gehoorzaamheid, vergeving, gerechtigheid, geestelijk leven en eeuwige heerlijkheid aangebracht voor al Zijn takken, zelfs de verwijderdsten, de kleinsten, de nog niet geboren.

1ste. *Zij zijn tot rechtvaardigen gesteld geworden. Zij, die tot Christus gekomen zijn, zijn tot rechtvaardigen gesteld geworden.* Het doet er niet toe wat zij vroeger geweest zijn, zij zijn nu rechtvaardig. Zij behoren tot een rechtvaardige familie, tot een rechtvaardige boom; de wortel is rechtvaardig, en bij gevolg al zijn takken. Niet alleen zijn hun zonden vergeven, niet alleen zijn hun ontelbare schulden uitgedelgd geworden, maar zij zijn tot rechtvaardigen gesteld geworden. Zij zijn niet alleen tot onschuldigen gesteld geworden, even alsof zij geen zonde hadden gedaan, maar tot rechtvaardigen, even alsof zij zelf alle gerechtigheid hadden vervuld. Alles wat Christus heeft gedaan

en geleden, is hun toegerekend. Zij zijn niet slechts tot rechtvaardigen gesteld geworden, alsof zij zelf gehoorzaam waren geweest, maar alsof hun gehoorzaamheid een Goddelijke geweest was. Zij zijn allen tegelijk tot rechtvaardigen gesteld geworden. Wij zijn allen gezamenlijk tot zondaars gesteld, door één val, door de zonde van één mens; zo ook zijn allen, die van Christus zijn, gezamenlijk tot rechtvaardigen gesteld geworden. U hoeft niet vele jaren te wachten eer u aangenomen wordt. U vindt die aanneming op hetzelfde ogenblik, dat u tot Christus komt: "Die in de Zoon gelooft, heeft het eeuwige leven." ' Joh. 3: 36 "Gewisselijk in den Heere zijn gerechtigheid en sterkte. In de Heere zullen gerechtvaardigd worden en zich beroemen, het ganse zaad van Israël." Jesaja 45: 24, 25.

2e. *Velen, niet weinigen.* De eerste Adam was de wortel ener talrijke familie, op welke hij, door zijn ongehoorzaamheid, de zonde en de dood overbracht. De tweede Adam is de wortel ener talrijke familie, aan welke Hij vergeving van de zonden en heiligheid schenkt. Zij zijn verspreid in alle wereldstreken en door alle eeuwen, zodat zij dikwijls weinigen schijnen te zijn, maar tezamen genomen zijn zij velen. "Zo zal uw zaad zijn." Gen. 15: 5. "Ik zag een grote schaar die niemand tellen kon," Openb. 7: 9 allen langs die weg tot rechtvaardigen gesteld. "In Mijns Vaders huis zijn vele woningen," Joh. 14. En geen van dezelve zal ledig blijven, hoewel niemand daarin zal komen zonder gerechtvaardigd te zijn door de gehoorzaamheid van Eén. Wilt u ook niet onder die velen zijn?

3e. *Velen, niet allen.* De tweede Adam biedt Zichzelf aan allen aan. Hij is gewillig zich even ver uit te strekken als de eerste Adam. Het verderf door de val van de eerste Adam heeft zich uitgestrekt tot alle schepselen; zo ook is de gift van de tweede Adam voor alle schepselen: "Gaaf heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen." Markus 16: 15. Het Evangelie wordt gepredikt aan alle mensen onder de ganse hemel. Christus is gewillig een wortel van de vergeving, van de gerechtigheid en des eeuwigen levens te zijn voor alle schepselen. Nochtans komen niet allen, en willen ook niet komen. De meesten blijven weg, en sterven in hun zonden. Ik vrees dat nog de meesten van u niet tot Christus gekomen zijn. O, dat u allen door God tot rechtvaardigen was gesteld geworden!

III. Leringen.

1. De meeste mensen zijn op de verkeerde weg. Velen lopen wel en beijveren zich zelfs om het doel te bereiken, maar zij gaan in een verkeerde richting. Wanneer een schip verongelukt is, en de manschappen zich in de sloep hebben begeven, sloven zij zich af om het land te bereiken, maar dikwijls is de richting, welke zij nemen, gans en al verkeerd. Velen van u lopen en draven wel, maar niet in de rechte weg. De meesten trachten naar een gerechtigheid door de gehoorzaamheid van velen, een ieder door zijn eigen. U wenst te staan op uw eigen wortel. U wilt de schuld niet aannemen van de eerste Adam, noch de gerechtigheid van de tweede. Wees u wijzer dan God? Indien de gerechtigheid uit de Wet is, dan is Christus tevergeefs gestorven. U tracht Christus nutteloos te maken. Is het niet beter u aan de weg Gods te onderwerpen, het plan Gods goed te keuren, de gerechtigheid Gods aan te nemen?

2. Al de gelovigen zijn even rechtvaardig voor God. Ik heb een huisgezin gekend, waarin al de kinderen eender gekleed waren, zodat geen van hun zich boven de anderen kon beroemen, daar zij allen gelijk waren. Zo is het ook met de huisgenoten Gods, zij zijn allen rechtvaardig door de gehoorzaamheid van Eén. Eén en hetzelfde kleed bedekt hen allen, het kleed van hun oudste broeder. De gelovigen kunnen een

verschillende mate des geloofs, verschillende gaven en genadeweldaden hebben, maar zij zijn allen evenzeer gerechtvaardigd voor God. Zij zijn niet gerechtvaardigd door hun eigen werk, maar door het werk van Christus alleen. Broeders, roemen komt in de familie van Christus niet te pas. "Waar is dan de roem? Hij is uitgesloten." Rom. 3: 27. Dit juist houdt de meesten terug. Het is hun te erg op dezelfde lijn te moeten staan met hoeren en dronkaards. Zij willen niet voor God staan aan de zijde van Maria Magdalena en de gekruisigde moordenaar.

3. Gij mag in deze weg gedurig tot God komen. U hebt niet slechts een enkele maal deze Goddelijke gehoorzaamheid nodig ter van u bedekking, maar uw gehele leven lang. Op hetzelfde ogenblik, waarin u Christus verloochent, verliest ge uw gerechtigheid voor God. Maar u mag weer tot Christus komen. Deze gehoorzaamheid is altijd dezelfde, altijd vol Goddelijk. U zegt dat u veranderd bent - Christus is niet veranderd. U zegt dat u nieuwe schulden op u geladen hebt - Christus is nog dezelfde. U kunt nog wederom tot een rechtvaardige gesteld worden door de gehoorzaamheid van Eén. Waarom zou u dan van Christus verwijderd blijven? Kunt u niet, tot Hem komende, uzelf rechtvaardig maken? Kunt u langs een andere weg rechtvaardig worden dan u aan Hem over te geven?

Dundee, 17 april 1842. Avondmaalspreek.

21. DE TIJD IS KORT

"Maar dit zeg ik, broeders! dat de tijd voorts kort is; opdat ook die vrouwen hebben, zouden zijn als niet hebbende. En die wenen, als niet wenende. En die blijde zijn, als niet blijde zijnde. En die kopen, als niet bezittende. En die deze wereld gebruiken, als niet misbruikende: want de gedaante dezer wereld gaat voorbij." 1 Cor. 7: 29-31.

De apostel handelt in dit hoofdstuk over het huwelijk. De bedoeling van God over dit onderwerp schijnt te zijn:

1ste. Dat in gewone tijden het huwelijk eerlijk onder allen is, als het slechts in den Heere is. Sommigen schijnen zich te verbeelden dat er een bijzondere heiligheid aan de ongehuwde staat is verbonden. Maar dit blijkt geheel strijdig te zijn met Gods Woord. In de onzondige wereld voor 's mensen val sprak God: "Het is niet goed dat de mens alleen zij." Hij die in de tijden van het oude verbond met God omging, was een gehuwd man: "Henoch wandelde met God driehonderd jaren, en hij gewon zonen en dochteren."

2e. Dat het in tijden van zorg en moeite voor de gemeente beter is niet te huwen. "Ik houde dit dan goed te zijn, om den aanstaande nood." vs. 26. Wanneer de ark Gods in gevaar is, zoals onze Kerk thans, schijnt het de bedoeling van de Heilige Geest te zijn, dat allen, voor zover zij kunnen, zich zoveel mogelijk van aardse banden losmaken. Toen de vrouw van Pinehas hoorde dat de ark Gods was genomen, baarde zij een zoon en stierf, hem noemende Ikabod. De ere is weggevoerd. Daarom, broeders, past het hun, die uit Sion heil verwachten, niet om te trouwen en ten huwelijk uit te geven wanneer de ark Gods in gevaar is.

3e. Dat het ook in zulke tijden niet verboden is te trouwen. "Maar indien u ook trouwt, u zondigt niet." vs. 28. De tijden zijn niet ver, geloof ik, dat men zeggen zal: "Zalig zijn de onvruchtbaren, en de buiken die niet gebaard en de borsten die niet gezoogd hebben." Luk. 23: 29. Maar evenwel, zo er nog zijn die deze tijden tegemoet willen gaan, menende dat beider geloof hen beter zal staande houden dan dat van deene, "Ik spare ulieden." Ik wil u geen last opleggen. U zondigt niet. Na met dit onderwerp te hebben aangevangen, gaat de apostel verder met deze liefdevolle vermaning, voor gehuwden zowel als voor ongehuwden van toepassing: "Maar dit zeg ik, broeders, dat de tijd voorts kort is; opdat ook die vrouwen hebben, zouden zijn als niet hebbende. En die wenen, als niet wenende. En die blijde zijn, als niet blijde zijnde. En die kopen, als niet bezittende. En die deze wereld gebruiken, als niet misbruikende; want de gedaante dezer wereld gaat voorbij." vs. 29-31.

Hierin ligt:

1ste. Een vermaning: "De tijd is kort" en wederom: "De gedaante dezer wereld gaat voorbij." De tijd hier beneden doorgebracht is zeer kort; een ogenblik tijd. Nog een weinig tijds, en het zal gedaan zijn; alles hier is aan verandering onderworpen heuvelen zelfs storten neer het liefelijkste gelaat verwelkt de grootste pracht vergaat: "De gedaante dezer wereld gaat voorbij."

2e. Een lering. Gelovigen moeten zich hier van alle banden losmaken. Zij moeten alles beschouwen in het licht van de eeuwigheid. Hecht aan niets groter waarde, dan u dit als dan doen zult. Bekommer u niet te zeer om de moeiten en genietingen van de dingen dezer wereld; want weldra zult u die voor een eeuwige werkelijkheid moeten

verwisselen. Gevolgtrekking. De korthed des tijds moet de gelovigen losmaken van alles wat onder de zon is.

1. De korthed des tijds moet worden aangetoond.

In twee opzichten.

1. De tijd, welke een gelovige hier op aarde heeft te doorleven, is zeer kort. Het leven is kort. Van de wieg tot aan het graf is maar een korte afstand. "Aangaande de dagen onzer jaren, daarin zijn zeventig jaren, of zo wij zeer sterk zijn tachtig jaren, en het uitnemendste van die is moeite en verdriet; want het wordt snellijk afgesneden, en wij vliegen daarheen." Psalm 90 : 10. De helft van het menselijk geslacht sterft beneden de twintig jaar. Ook al leefde de mens enige eeuwen, dan nog was zijn leven kort een ogenblik in vergelijking met de eeuwigheid. Methusalem leefde negenhonderd negenzestig jaren en hij stierf. De mens is kortstondig als het gras. "Alle vlees is als gras, en de rijken en die een schoon gelaat vertonen, zijn als een bloem des velds schoner maar gevoeliger. Het gras verdort, de bloem valt af, als de Geest des Heeren daarin blaast." "Want hoedanig is uw leven? Want het is een damp, die voor een weinig tijds gezien wordt en daarna verdwijnt." Weet u hoe snel een weverspoel voorbijvliegt? Uw leven vliegt nog sneller: "Mijn dagen zijn lichter dan een weverspoel." "Mijn dagen zijn lichter geweest dan een looper; zij zijn voorbijgevaren met jachtschepen, gelijk een arend naar het aas toevliegt."

2. Hoeveel is er alreeds van voorbij. Vele gelovigen brengen hun eerste jaren in de dienst van de zonde door. Velen van mijn gehoor gaven hun beste dagen aan de zonde en aan de wereld. Velen van u kunnen slechts de dagen van ziekte en van moeite aan God geven. U allen kunt het verleden als een droom beschouwen, als een geschiedenis die ten einde is. De tijd, die ik in uw midden doorgebracht heb, schijnt mij als een droom toe.

3. Wat nog overblijft is geteld. Voor u allen die mij hoort, zijn de zondagen geteldhet aantal preken die u noch horen zult. De laatste is reeds bepaald. Uw dagen zijn geteld. Voor velen is dit het laatste jaar dat zij zullen beleven. Velen zullen hun eerstkomend Nieuwjaar in de eeuwigheid zien aanbreken. De worm knaagt reeds aan het lichaam van menigeen onder u, die u in het graf zal slepen. En uw rustplaats is reeds bepaald. Binnen weinig tijds zult u daar ter neer liggen. Ja, broeders, "de tijd is kort."

4. De duur van 's werelds bestaan is kort. "Het einde aller dingen is nabij." "De gedaante dezer wereld gaat voorbij." Een gelovige staat op een wachttore; aan zijn voeten zijn de tegenwoordige dingen, de eeuwige zijn voor zijn ogen. Nog een kleine tijd, broeders, en de tijd van de genade zal voorbij zijn; preken, bidden, alles zal gedaan zijn. Spoedig zullen wij niet meer te doen hebben met een ongelovige wereld, spoedig zal het aantal van de gelovigen volmaakt zijn, de hemel zal zich voor ons openen en Christus zal komen. Toen Hij heenging zeide Hij: "Ik kom haastelijk." Dan zullen wij Hem zien: "Die wij niet gezien en nochtans lief hebben." 1 Petrus 1: 8.

Nog een weinig tijd en wij zullen staan voor de grote witte troon; nog een weinig tijd en de boze zal niet meer zijn, wij zullen hem in het eeuwig verderf zien storten; nog een kleine tijd en de eeuwigheid zal daar zijn. Wij zullen Hem gelijk zijn, wij zullen Hem dag en nacht in Zijn tempel zien, wij zullen een nieuw lied zingen, zonder zonde en tot in alle eeuwigheid. In een klein ogenblik, broeders, zal dit gebeuren. "In een kleinen toorn heb Ik Mijn aangezicht een ogenblik voor u verborgen, maar met eeuwige goedertierenheid zal Ik Mij over u ontfermen." Jesaja 54: 8.

II. *De gelovige moet hieruit leren los te worden van hetgeen onder de zon is.*

1. Wordt los van het dierbaarste op de wereld. "Opdat ook die vrouwen hebben, zouden zijn als niet hebbende." Het huwelijk is eerlijk onder allen. Mannen zullen hun vrouwen liefhebben gelijk Christus de gemeente liefheeft: "Men zal zijn vrouw liefhebben gelijk zijn eigen lichaam." Maar het moet geen afgoderij zijn. Een getrouwd gelovige moet in sommige opzichten zijn, alsof hij ongetrouwd was, alsof hij geen vrouw had. "Eer uw vader en uw moeder, opdat uw dagen verlengd worden in het land dat de Heere uw God u geeft." Exod. 20 : 13. U kunt de ouders, die God u gegeven heeft, niet te veel liefhebben noch hen te vriendelijk behandelen, evenwel wees alsof u ze niet had. U ouders, hebt uw kinderen lief en brengt hen op in de tucht en vermaning des Heeren, maar weet dat de tijd kort is. Zij zijn van de Heere geleend. Verwondert u niet als Hij het Zijne tot zich neemt. Hebt uw leraars lief om huns werks wil, evenwel wees alsof u ze niet had. Steunt geheel op Christus alsof u nooit een leraar gezien of gehoord had.

David Brainerd haalt een voorbeeld aan van een vrouw, die na haar bekering geheel en al aan Gods wil onderworpen was. Men vroeg haar: "Wat zou u zeggen indien God uw man van u weg nam?"

Zij antwoordde: "Hij is Gods eigendom en niet het mijne. Hij mag met hem doen wat Hij goedvindt."

Als zij verlangde te sterven om van zonden bevrijd te zijn, vroeg men haar wat er van haar kind worden zou.

Zij antwoordde: "God zal er voor zorgen; het hoort Hem toe, Hij zal er voor zorgen."

Rutherford zegt: "Bouw uw nest op geen boom hier, want u ziet dat God het gehele woud ter dood veroordeeld heeft, en iedere boom, waarop wij zouden willen rusten, is gereed om afgehouden te worden; ten laatste mogen wij wegvliegen naar boven en op de Rots bouwen en in de Rots een schuilplaats zoeken." Zet uw hart niet op de bloemen dezer aarde, want zij alle hebben het verderf in zich. Stel de Roos van Saron en de Lelie van de vlakte op meer prijs, want die veranderen niet. Leef meer met Christus dan met de heiligen, opdat, wanneer die van u weggenomen worden, u Hem mag hebben om op te steunen.

2. *Wordt los van de droefheid dezer wereld.* Zij, die treuren, zouden zijn als niet treurende. Deze wereld is een tranendal. Altijd is er droefheid. Pas is een traan opgedroogd, of er komen weer andere. Pas legt een weduwe haar rouwkleederen af, of een andere trekt dezelve aan. Degenen, die in Christus zijn, zouden zijn als niet wenende, want "de tijd is kort." Weent u over hen, die in de Heere sterven? Het is goed om te wenen. "Jezus weende."

Evenwel weent alsof u niet weent; "want de tijd is kort." Zij zijn niet verloren, maar ons vooruitgegaan. Wanneer de zon ondergaat, zo is zij niet verloren; zij is weggegaan om in een andere luchtstreek te schijnen. En zo zijn zij weggegaan om in een betere wereld te schijnen. Uit eigenliefde weent u over hen; want zij zijn gelukkig. U zou niet wenen, indien zij op aarde bij een verre vriend waren; waarom weent u nu zij bij de Vriend van zondaren zijn? "Zij zullen niet meer hongeren, en zullen niet meer dorsten, en de zon zal op hen niet vallen, nog enige hitte; want het Lam, dat in het midden van de troon is, zal hen weiden, en zal hun een leidsman zijn tot levende fonteinen der wateren. En God zal alle tranen van hun ogen afwissen. Openb. 7: 16, 17." "De tijd is kort," en u zult hierna volgen.

Nog weinige dagen en u zult samen met Jezus zijn; u bent Hem heden nader dan gisteren. "De tijd is kort," en u zult met al de gezaligden ter rechterhand Gods zijn, wij zullen onze stemmen mengen in het nieuwe lied en samen de palmtak dragen.

"Weent als niet wenende." Weent u over hen die zonder de Heere stierven? O hier is meer oorzaak om te wenen. En nog de tijd is kort wanneer u dit alles zal geopenbaard worden, en u zult geen traan over hen, die verloren zijn, kunnen storten.

Nog een kleine tijd, en u zult Jezus in Zijn heerlijkheid zien en zult niets anders wensen dan hetgeen geschied is. Toen Aäron zijn twee zonen verloor, bleef hij de vrede behouden.

Weent u over lichamelijke smarten, armoede, ziekte, en de droefheid dezer wereld? Murmureer niet: "De tijd is kort." Indien u in Christus geloofd hebt, dan zal *dit alleen* de hel zijn die u te verduren hebt. Denkt u dat de stervende moordenaar over zijn smarten zal geklaagd hebben toen hij nog maar een stap van het paradijs verwijderd was? Zo is het met u.

Uw hel is opgeheven, en u hebt alleen twee ondiepe beken door te gaan, namelijk: *ziekte en dood*. En u hebt de belofte dat Christus meer voor u doen zal dan u tegemoet gaan. Hij zal voet voor voet met u gaan en u in Zijn armen dragen. Wanneer wij in de tegenwoordigheid van Jezus zijn, dan zal al onze droefheid slechts gering zijn; één dag in Zijn tegenwoordigheid zal u al uw droefheid doen vergeten. Daarom schep moed en draag alles met geduld.

3. *Wordt los van de genoegens dezer wereld.* Het is goed voor een gelovige om de dingen van deze wereld te gebruiken en zich in hen te verheugen. Niemand dan de gelovige heeft meer recht om zich te verheugen en blij te zijn. Hij heeft het recht om de lichamelijke gemakken dezer wereld te gebruiken, om zijn brood te eten "met verheuging en eenvoudigheid des harten, God lovende." Hij heeft recht op al de genoegens van huis, van maagschap en vrienden. Het is niet meer dan billijk dat hij deze genoegens zou smaken. Hij heeft recht op al de ware genoegens van het verstand en van verbeelding, want God heeft hem al deze dingen rijkelijk geschonken om ze te genieten. En toch moet hij "blijde zijn als niet blijde zijnde en deze wereld gebruiken als niet gebruikende" want "de tijd is kort."

Nog een kleine tijd en u zult daarboven aanzitten aan de tafel van uw Vader, en de nieuwe wijn met Christus drinken. U zult daar al uw broeders en zusters in Christus ontmoeten, u zult u in alle eeuwigheid in God verheugen. Zet uw hart dus niet te veel op de dingen dezer aarde.

Ik heb opgemerkt dat kinderen, wanneer zij naar een feest gaan, slechts weinig zullen eten om des te meer honger voor de lekkernijen te hebben. Zo geliefden, gaat ook u naar een feest daarboven, stilt uw honger niet met aardse genoegens, wordt los ervan, leert dat zij alle voorbijgaan. Als u door een bloementuin wandelt, denkt u er nooit aan om u tussen de rozen neer te zetten; gaat ook zo de genoegens dezer wereld voorbij. Ruikt de bloemen in het voorbijgaan, maar vertoeft er niet. Jezus roept u tot Zijn gastmaal; daar zult u weiden tussen de leliën op de bergen van de welriekende kruiden.

O, het is slecht voor een kind Gods om te veel van een aards gastmaal te houden, wanneer u zo spoedig met Jezus zou kunnen aanzitten. Het staat u niet goed u te veel te bemoeien met kleding en uiterlijke schijn, wanneer u zo spoedig het Hoofd zult zien, dat met doornen gekroond was.

Broeders, indien u zo bezig bent met de genoegens dezer aarde, dat het uw liefde voor gebed of voor uw Bijbel wegneemt of dat u zou verschrikken door te horen: "De Bruidgom komt! En u zeggen zou: "Komt Hij reeds?" Dan misbruikt u deze wereld. O, wordt los van de genoegens van deze aarde. "De tijd is kort."

4. Wordt los van de zorgvuldigheden dezer wereld. Het is goed voor Christenen om ijverig te zijn in hun bezigheden. Ik verwonder mij dikwijls hoe onbekeerde zielen zo bezig kunnen zijn, hoe, terwijl u zo ijverig bent en al uw tijd aan aardse dingen besteedt, de gedachte nooit bij u opkomt, dat niets van dit alles in de eeuwigheid zal zijn. Hoe kan ik zo zorgen voor mijn lichaam, wanneer mijn arme ziel onvoorzien is? Maar zij, die in Christus zijn, mogen wel ijverig zijn.

1ste. Zij hebben een goed geweten, dat de wielen smeert. "Een blij hart zal een medicijn goed maken. Spr. 17: 22. Een ruim hart maakt het werk ligt.

2e. Zij scheppen er vermaak in om hun Heere te eren. Zij willen niet dat men zou kunnen zeggen, dat een gelovige een luiaard was; de liefde tot Jezus dringt hen om alles wat liefelijk is te doen. En toch een gelovige zou "kopen als niet bezittende;" want, "de tijd is kort."

O, gelovigen, u kunt geen gierigaards zijn, want u bent slechts rentmeesters. Al wat u hier bezit, behoort aan uw Heere, en de dag is niet ver waarop Hij u zal veranderen, om rekenschap te geven van een andere bezitting in een beter land. U bent slechts dienstknechten. Het zou u niet helpen indien u uw hart op de dingen hier beneden zou willen zetten, want in weinige dagen zal de Meester u oproepen om voor Zijn aangezicht te staan.

Lieve gelovigen, wees bereid om uw weefgetouw ogenblikkelijk voor de gouden harp te verlaten, uw lessenaar voor de troon van Jezus, uw pen voor de palmtak van de overwinning. Wees bereid om de markt hier beneden te verlaten voor de straat van het nieuw Jeruzalem, waar de verlost en wandelen. Indien u in een zinkend schip was, zou ge u niet hechten aan geld, u zou los worden van alles en klaar zijn om te zwemmen. Deze wereld is gelijk aan een zinkend schip, en zij, die zich aan haar bezittingen vasthouden, zullen met hetzelfde zinken. O, "koopt als niet bezittende;" want "de tijd is kort."

III. *Wat de onbekeerde moet leren uit de kortheid des tijds.*

1. *Leer uw dwaasheid inzien door het verleden te hebben verloren.* Hoewel het leven zeer kort is, zo is het nog de tijd van de bekering. Dit is de reden, waarom God hem ons gegeven heeft. God heeft zolang geduld met ons om ons te behouden. God geeft de mensen tijd om het evangelie te horen, om te bidden, om zich te bekeren. Maar onbekeerde zielen hebben al het verleden verspild.

- Bedenk hoeveel tijd u in luiheid verloren hebt. Hoe menige goede gelegenheid hebt u verloren om te bidden, Gods Woord te horen en te overdenken! hoeveel tijd hebt u nutteloos doorgebracht in uw bed, of in ijdele gesprekken of door buiten uw deur te staan! Indien u zag hoe kort de tijd is en hoe dood en hel u vervolgen, u zou tot Jezus uw toevlucht genomen hebben, maar dit hebt u niet.

- Bedenk hoeveel tijd u verloren hebt in zonden, in de kroeg, in slecht gezelschap, in dansen of in nachtwaken of in zonden die schandelijk zijn te zeggen. God gaf u tijd om uw ziel te behouden, en u hebt die besteed om haar te verderven. God gaf u tijd om tot Christus uw toevlucht te nemen en u hebt tot de hel uw toevlucht genomen.

- Bedenk hoeveel tijd u besteedt aan aardse bezigheden, zonder een gedachte voor de eeuwigheid. Bedenk hoe u uw beste tijd verloren hebt. De jeugd is uw beste tijd om behouden te worden. Velen onder u hebben dezelve verloren. De tijd van ontwaken, heilige rustdagen zijn nu reeds over velen van u gegaan. "De oogst is voorbijgegaan, de zomer is ten einde, en nog zijn wij niet verlost." Jer. 8 : 20.

2. *Bedenk welk een waarde degenen aan tijd hechten, die nu in de hel zijn.* Eenmaal, broeders, gaven zij er even weinig om als gij; eenmaal konden zij hun jaren zien voorbijgaan zonder op één acht te slaan, zij konden hun rustdagen doorbrengen. Maar nu zien zij hun dwaasheid in. Wat zouden zij niet geven, broeders, indien zij nog heden zo'n gelegenheid hadden, als u nu hebt? Wat zouden zij niet geven voor nog één jaar van genade, voor nog één week, voor nog één dag? Het is waarschijnlijk dat enigen van uw vrienden of kennissen, die nu in de hel zijn, wensen zouden terug te komen om u te zeggen, hoe kostelijk een ogenblik van genadetijd is!

O broeders, wees wijs. "Waarom staat gij de hele dag ledig?" Voor velen onder u is het reeds de elfde ure, uw onbekeerd hoofd is grijs, uw voeten wankelen. Indien u iemand zag in ketenen gebonden, die ter dood veroordeeld was, en nog maar drie uur te leven had; indien u hem kaart zag spelen of hem dartele liederen hoorde zingen, zou ge u hierover niet ergeren? U zou zeggen dat hij een verhard zondaar is. O, zijn er geen onder u, die ook zo zijn? U bent reeds veroordeeld, uw dagen zijn geteld, u bent slechts een schrede van de hel verwijderd, en nog houdt ge u zo bezig met de genoegens dezer aarde.

Nog een kleine tijd, broeders, en alles zal voorbij zijn. Door al de eeuwen van de nooit eindigende eeuwigheid zult ge u herinneren de weinige dagen, die wij samen doorbrachten. O, de herinnering daaraan zal brandstof voor de vlam en een worm, die niet sterft, voor uw arme ziel zijn!

22. WIE ZAL ONS SCHEIDEN VAN DE LIEFDE VAN CHRISTUS?

Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Verdrukking of benauwdheid, of vervolging, of honger, of naaktheid, of gevaar, of zwaard? Gelijk geschreven is: want om Uwentwil worden wij de ganse dag gedood; wij zijn geacht als schapen ter slachting. Maar in dit alles zijn wij meer dan overwinnaars door Hem, die ons liefgehad heeft. Rom. 8 : 35-37

Drie belangrijke vragen doen zich hierbij ter beantwoording op:

1. "Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods?" Paulus staat als een held, en hij ziet omhoog naar de heilige engelen, en omlaag naar de aanklagende duivelen, en om zich heen op de boze wereld, en in zijn eigen geweten, en hij vraagt: Wie kan één, die door God is uitverkoren en door Christus gewassen, beschuldigen? Het is God, die rechtvaardig maakt. De heilige God heeft de gelovigen geheel en al rein verklaard.

2. "Wie is het die verdoemt?" Paulus richt het oog op alle rechters van de aarde, op allen die de wet moeten handhaven en het recht uitoefenen. Hij ziet opwaarts naar de heilige engelen, wier bovenmenselijk oog diep indringt in het rechtvaardig bestuur van God. Hij ziet op naar God, de Rechter van allen, die recht moet doen, Wiens wegen enkel billijkheid en volmaakte gerechtigheid zijn, en hij vraagt: Wie zal verdoemen? Christus is het die gestorven is. Christus heeft de laatste penning betaald, zodat iedere rechter moet uitroepen: Nu is er geen verdoemenis meer.

3. "Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus?" Opnieuw wendt hij het oog naar al de geschapen werelden, naar de grote macht van de machtigste aartsengel; naar de satanische macht van de legioenen van duivelen, naar de woede van de God tergende wereld, naar de verenigde krachten van al het geschapene. En bij het gezicht van zondaars in de armen van Jezus, roept hij uit: "Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus?" Al de krachten van tienduizenden van werelden samen zijn daartoe niet bij machte, want Jezus is meer dan zij allen. "Wij zijn meer dan overwinnaars door Hem, die ons liefgehad heeft." De liefde van Christus! Paulus zegt: "De liefde van Christus gaat de kennis te boven." Ef. 3: 19. Zij is gelijk aan het blauwe uitspansel, hetwelk uw oog wel kan indringen, maar welke wezenlijke uitgestrektheid u niet kunt berekenen. Zij is gelijk aan een diepe, zeer diepe zee, in wier wateren u tot op zekere diepte zien kunt, maar wier eigenlijke diepte onpeilbaar is. Zij heeft een breedte zonder grens, een lengte zonder einde, een hoogte zonder toppunt, een diepte zonder bodem. Moest de apostel Paulus dit nog zeggen, die zo krachtig onderwezen was in Goddelijke dingen, die opgetrokken was geweest in de derde hemel, en het verheerlijkte aangezicht van Jezus had aanschouwd, hoeveel meer moeten dan wij, arme en zwakke gelovigen, in die diepte van de liefde inzien, en zeggen: Zij gaat de kennis te boven!

Drie zaken zijn hierin op te merken, over welke ik wilde spreken.

I. De liefde van Christus.

II. De vraag: Wie zal ons van die liefde scheiden?

III. De waarheid, dat wie of wat het ook zij, niemand of niets daartoe in staat is.

I. Ik wil spreken over de liefde van Christus.

1. Wanneer is zij begonnen? Zij is van eeuwigheid: "Toen was ik een voedsterling bij Hem, en Ik was dagelijks Zijn vermaken, te aller tijd voor Zijn aangezicht spelende, spelende in de wereld van zijn aardrijks, en Mijn vermaken zijn met van de mensen kinderen." Spr. 8 : 30, 31. Deze stroom van liefde begon te vloeien eer de wereld was, van eeuwigheid, van de beginne, eer de wereld was. De liefde van Christus tot ons is even oud als de liefde van de Vader tot de Zoon. Deze stroom van licht vloeide uit Jezus ons tegen eer de zon haar stralen uitschoot, eer de rivieren haar wateren voortstuwden naar de oceaan, eer de engelen de engelen, of de mensen de mensen liefhadden. Toen er nog geen schepselen waren, had Christus ons reeds lief. Welk een diepte, wie kan ze peilen! Ja, die liefde gaat de kennis te boven!

2. Wie was het die liefhad? Jezus, de Zoon van God, de tweede Persoon van de gezegende Godheid. Zijn naam is: "Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst," Jes. 9 : "Koning der koningen en Heere der heren," Openb. 19 : 16 Immanuël, Jezus de Zaligmaker, de Eniggeborene van de Vader. Zijn schoonheid is volmaakt. Hij is het Afschijnsel van Zijns Vaders heerlijkheid en het uitgedrukte Beeld van Zijn zelfstandigheid. Al de zuiverheid, majesteit en liefde van Jehovah wonen in al haar volheid in Hem. Hij is de blinkende Morgenster. Hij is de Zon der gerechtigheid en het Licht van de wereld. Hij is de Roos van Saron en de Lelie der dalen, schoner dan alle mensenkinderen. Zijn rijkdommen zijn onmetelijk: Hij kon zeggen: "Al wat de Vader heeft is het Mijne." Joh. 16: 15. Hij is Heere van allen. Al de machten in de hemel waren aan Zijn voeten onderworpen, alle engelen en serafs waren Zijn dienstknechten, het heelal was Zijn gebied. Al Zijn daden zijn van een oneindige heerlijkheid. Hij was de Schepper van alle dingen, die in de hemel en die op de aarde zijn, die zichtbaar en die onzienlijk zijn. Hij riep de dingen die niet zijn, alsof zij waren; op Zijn woord kwamen de werelden uit het niet te voorschijn. Nochtans had Hij ons lief. Het zegt veel bemind te worden door niemand die hoger is in rang dan wij zelf, het zegt veel bemind te worden door een engel. Maar o, bemind te worden door de Zoon van God, dat is een wonder, dat gaat de kennis te boven!

3. Wie had Hij lief! Hij had ons lief! Hij kwam in de wereld "om zondaren zalig te maken, van welke ik de voornaamste ben." 1 Tim. 1: 16. Had Hij iemand liefgehad, die zo heerlijk was als Hij zelf, wij zouden ons niet daarover verwonderen. Had Hij de heilige engelen liefgehad, die Zijn zuiver, schitterend beeld terugkaatsen, het zou ons niet behoeven te verwonderen. Had hij de beminnenswaardigen onder mensen liefgehad, de beminnelijke, de nederige, de vriendelijke, de rijke, de grote, de edele mensenzonen en dochteren, ook dat zou een zo groot wonder nog niet geweest zijn. Maar ach, Hij had zondaren lief, de vuilste zondaars, de armste, geringste, schuldigste ellendelingen, die op aarde rondkruipen. Manasse, die zijn eigen kinderen doodde, was een dergenen welke Hij liefhad; Zacheüs, de grauwe tollenaar, behoorde ook tot dat getal; de lasterende Paulus was een derde; de Samaritaanse hoer een vierde; de moordenaar aan het kruis was mee een van die; de ontuchtige Korinthiërs behoorden ook daartoe. "En dit waart gij sommigen." 1 Cor. 6: 11. Wij waren zwart als de buitenste duisternis toen Hij naar ons omzag; wij hadden de hel verdiend, en lagen onder de toorn en de vloek van zijn Vaders, nochtans had Hij ons lief en sprak: Ik zal voor hen sterven. Iedere verlost kan zeggen: "Gij hebt mijn leven opgevoerd uit het verderf." Jona2: 6. Broeders, welk een liefde, Hij, die zo groot, zo beminnelijk, zo zuiver was, koos ons, die nietswaardig en met zonden beladen waren, om die te wassen en te reinigen, en hen zo zichzelf voor te stellen. Die liefde gaat de kennis te boven!

4. Wat heeft Hem deze liefde gekost? Toen Jakob Rachel liefhad, diende hij zeven jaren om haar te verkrijgen, verdroeg hij de hitte des zomers en de koude des winters. Maar Jezus droeg de hete toorn van God en de winterstormen van Zijns Vaders gramschap, voor hen welke Hij liefhad. Jonathan had David lief met een liefde sterker dan die van een vrouw, en om zijnentwil droeg hij de verschrikkelijke grimmigheid van zijn vaders Saul. Maar Jezus heeft, uit liefde tot ons, de volle beker van de toorn van zijn Vaders tot de laatste druppel ledig gedronken. Het was de liefde van Christus die Hem de liefde van zijn Vaders, de aanbidding van de engelen en de troon van zijn heerlijkheid deed verlaten. Het was liefde die Hem de baarmoeder van de maagd niet deed verachten, het was liefde die Hem gewillig maakte zich in de kribbe te Bethlehem te doen neerleggen. Het was liefde die Hem in de woestijn dreef; liefde maakte Hem een man van smarten; liefde maakte Hem hongerig en dorstig en vermoeid; liefde deed Hem voortspoeden naar Jeruzalem; liefde voerde Hem naar het duister Gethsémané; liefde was het die Hem Zich liet binden en voortsleuren naar het rechthuis van Pilatus; liefde nagelde Hem aan het kruis; liefde deed Hem het hoofd buigen onder het ontzettend gewicht van de toorn van Zijn Vader. "Niemand heeft groter liefde dan deze." Joh. 15: 13. "Ik ben de goede Herder; de goede Herder stelt Zijn leven voor de schapen." Joh. 10 : 11. De zondaars waren zo diep gezonken dat het helse vuur hun deel was. Hij sprong in die bodemloze diepte des verderfs, doorzwoom de verschrikkelijke wateren des doods, en vergaderde de Zijnen in Zijn armen. Het zwaard van de gerechtigheid was ontbloot en flikkerde ons tegen, gereed om ons te vernielen. Hij, die een Man was met God, ontblootte zijn boezem en liet de slag op Zich neerkomen.

Wij waren ten deel aan de pijlen van de Goddelijke wraak; Jezus kwam tussen beiden en zij doorboorden Hem. Iedere pijl, die onze zielen had moeten treffen, trof Hem. Hij, Hij zelf droeg onze zonden in Zijn eigen lichaam op het hout. Zo ver het oosten is van het westen, zo ver heeft Hij onze ongerechtigheden van ons weggedaan. Ziedaar de liefde van Christus, die alle kennis te bovengaat. Die liefde wordt u heden voor ogen gesteld in het gebroken brood en de vergoten wijn. Die liefde zullen wij aanschouwen op de troon een Lam staande als geslacht. Die liefde zal het onderwerp zijn van het nieuwe lied dat wij eeuwig zullen zingen: "Het Lam is waardig!" Openb. 5: 12. 1ste. Welk een blijdschap deel te hebben aan de liefde van Christus! Hebt u deel aan die verbazende liefde? Heeft Hij uw leven opgevoerd uit het verderf? Dan zal Hij u wassen, en u Gode maken tot een Koning en Priester. Met Zijn eigen bloed zal Hij u witter wassen dan sneeuw, Hij zal u reinigen van al uw bederf en van al uw afgoden. Hij zal u een nieuw hart geven. Hij zal uw consciëntie zuiver houden en uw hart recht doen zijn met God. Hij zal Zijn Heilige Geest in u geven, en u bidden leren met onuitsprekelijke verzuchtingen. Hij zal u rechtvaardigen, Hij zal voor u bidden, Hij zal u verheerlijken. De gehele wereld moge tegen u gekant zijn, dierbare vrienden mogen sterven of u ontrouw worden, u mag alleen gelaten worden in de woestijn; nochtans zult u niet alleen zijn, Christus zal u nochtans liefhebben.

2e. *Welk een ellende geen deel te hebben aan de liefde van Christus!*

Indien u de liefde van Christus mist, hoe ijdel is dan alle liefde! Uw vrienden mogen u liefhebben, uwe burens mogen vriendelijk jegens u zijn, de wereld moge u prijzen, leraars mogen uw ziel liefhebben. Maar, indien Christus u niet liefheeft, zal de liefde van alle schepselen u niet baten. Dan bent u onrein, dan bent u nog in uw zonden, onheilig; dan zult u neerdalen ter hel, en al de schepselen zullen rondom u staan, onmachtig een hand ter van u hulp uit te strekken.

3e. *Hoe kan ik weten dat ik deel heb aan de liefde van Christus?*

Hieraan dat u tot Christus getrokken wordt: "Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde, daarom heb Ik u getrokken met goedertierenheid." Jer. 31: 3. Hebt u iets aantrekkelijks in Jezus gezien? De wereld wordt aangetrokken door schoonheid, of kleding, of schitterende juwelen; bent u tot Christus getrokken geworden door Zijn helende balsem? Dit is het bewijs voor allen die in Jezus' hart zijn gegraveerd zij komen tot Hem; Jezus is voor hen. De lichtvaardige wereld ziet geen begeerlijkheid in Christus, zij schat de begeerlijkheden van de ogen hoger dan Hem. De glimlach van de mensen, het geld, de vermaken zijn haar meer waard dan Christus. Maar degenen, welke Christus liefheeft, trekt Hij tot Zich door het gezicht van zijn dierbaarheid. Hebt u Hem zó gevolgd, Hem hoog geschat, als een verloren zondaar tot Hem de toevlucht genomen? Dan zal Hij u geenszins uitwerpen, in weerwil van al hetgeen u tegen Hem mag hebben gedaan. "Maar ik sleet mijn beste dagen in de zonde." Nochtans zal Ik u geenszins uitwerpen. "Ik diende de zonde openlijk." Ik zal u geenszins uitwerpen. "Maar ik heb tegen licht en overtuiging in gezondigd." Toch zal Ik u geenszins uitwerpen. "Maar ik ben een afvallige." Nochtans zijn Zijn liefdearmen geopend om uw arme schuldige ziel te omhelzen, en Hij zal u geenszins uitwerpen.

II. Velen zouden ons willen scheiden van de liefde van Christus.

Van het begin van de wereld af is het 't grote doel van satan geweest de gelovigen te scheiden van de liefde van Christus. En alhoewel het hem nog nooit met een enkele ziel is gelukt, zet hij zijn pogingen nog even krachtig en met dezelfde begerigheid voort als in de beginne. Van het ogenblik af dat hij de Zaligmaker een verloren schaap op Zijn schouder ziet nemen, spant hij alle krachten in om het arme, geredde schaap weer uit zijn plaats van rust weg te scheuren. Van het ogenblik af dat de doorboorde hand van Jezus een arm, bevend, schuldig zondaar heeft aangegrepen, is satan onvermoeid werkzaam om hem uit de hand van Jezus te rukken.

1. Hij deed dat vanouds af. Gelijk geschreven is: "Want om Uwentwil worden wij de hele dag gedood; wij zijn geacht als schapen ter slachting." Deze uitroep is genomen uit het boek van de Psalmen. Door alle eeuwen heen is het volk van God door de satan en de wereld vervolgd geworden.

Merkt op:

1e. de reden: "om Uwentwil" omdat zij waren als Jezus en Hem toebehoorden.

2e. De tijd: "de hele dag" van de morgen tot de nacht toe. De wereld heeft een gedurige haat tegen de ware gelovigen, zodat wij des avonds zeggen kunnen: "Gave God dat het morgen ware," en des morgens: "Gave God dat het avond ware." Zij hebben geen andere vijanden die hen zo gedurig haten en vervolgen als deze.

3e. De wijze waarop: "Wij zijn geacht als schapen ter slachting." De wereld ziet er even weinig in een Christen te mishandelen als een slachter zijn geweten bezwaard acht wanneer hij een schaap ter slachting leidt. "Ik ben een snarenspeel zelfs dergenen die sterke drank drinken." Psalm 69 : 13. Zo klaagden reeds de gelovigen van de oude dag. Dezelfde klacht heeft weergalmd tussen de sneeuwtoppen van Piëmont, en in latere tijden tussen de groene heuvels van Schotland. En wij misleiden onszelf deerlijk zo wij ons vleien dat dezelfde klacht niet wederom zal worden gehoord. Is de duivel veranderd? Heeft hij Christus en Zijn volk meer lief dan vroeger? Is de wereld veranderd? Haat zij God en het volk van God iets minder dan zij immer gedaan heeft? Nee, o nee! Ik heb de innige overtuiging dat, als God slechts Zijn weerhoudende genade intrekt, de wateren van de vervolging weldra opnieuw zullen losbreken, en velen van u, die onder onze

prediking onbekeerd gebleven zijn, zullen dan in bloedige vervolgers veranderen, en u zult dan wraak nemen over de leerredenen, die u in het hart hebben gegrepen.

2. De apostel noemt zeven verschillende vormen, onder welke de verstorning komt.

Twee daarvan betreffen onheilen, die aan alle mensen algemeen zijn, en vijf ervan die meer in het bijzonder het volk van God treffen.

1ste. Verdrukking en benauwdheid. "De mens, van een vrouw geboren, is kort van dagen en zat van onrust. Hij komt voort als een bloem en wordt afgesneden; ook vlucht hij als een schaduw en bestaat niet." Job 14: 1. De kinderen Gods zijn geenszins vrij van benauwdheden, ziekte, armoede, verlies van vrienden. Het woord van Jezus tot hen luidt: "In de wereld zult gij verdrukking hebben." Joh. 16: 33. "Zo wie Ik liefheb, die bestraf en kastijd Ik." Openb. 3: 19. Van deze tijden van verdrukking bedient zich de satan om, was het mogelijk, de ziel van de liefde van Christus te scheiden. Hij verzoekt de gelovige om hem er toe te brengen dat hij de kastijding des Heeren veracht, om hem door veelvuldige bezigheden of de omgang met wereldse vrienden te verstrikken, of hem te doen trachten door allerlei wereldse middelen zijn smarten te ontduiken. Dan weer tracht hij de ziel onder de verdrukking moedeloos, wrevelig, morrende te maken, opdat zij in haar dwaasheid God zou beschuldigen, en Zijn liefde en wijsheid in de smeltkroes van de verdrukking miskennen. Langs deze weg beproeft satan ons te scheiden van de liefde van Christus. Een tijd van verdrukking is een tijd van gevaar.

2e. Vervolging, honger, naaktheid, gevaar, zwaard zijn alle wapenen waarvan satan zich bedient tegenover de kinderen Gods. De geschiedenis van de gemeente Gods van alle eeuwen is een geschiedenis van vervolging. Nauwelijks begint een ziel zich om de godsdienst te bekommeren, nauwelijks begint die ziel naar Jezus te vragen, of de wereld heeft allerlei kwaad te zeggen van hen, die door het Woord Gods getroffen zijn. Welke bittere woorden worden tegen zodanige ziel uitgebraakt? In alle eeuwen is dit woord waarheid geweest: "Zij hebben gewandeld in schaapsvellen en in geitenvellen, verlaten, verdrukt, kwalijk gehandeld zijnde, welker de wereld niet waardig was." Hebr. 11: 37, 38. Zij, die hun brood uit de hand Gods ontvangen, zijn menigmaal uit hun burgerlijk bestaan verdreven, zij, die bekleed waren met de gerechtigheidsmantel van Christus, hebben dikwijls gebrek geleden aan klederen voor hun lichaam, en zijn blootgesteld geweest aan honger, naaktheid, gevaar en zwaard ja, aan het nijpendste gebrek en de uiterste nood. Kaïn sloeg zijn broeder Abel dood. Zij hebben de Vorst des levens gedood. En al de Zijnen staan sinds aan hetzelfde gevaar ten doel. Zeg niet: De tijden zijn veranderd, en wij zijn nu in de dag van de verdraagzaamheid. Christus is niet veranderd, satan is niet veranderd, en, als het zijn beurt weer is, zal hij van dezelfde wapenen gebruik maken.

III. Dit alles kan ons niet scheiden.

"In deze allen zijn wij meer dan overwinnaars door Hem, die ons liefgehad heeft." Hoe zijn wij meer dan overwinnaars?

1. Wij zijn overwinnaars zelfs nog eer de strijd geëindigd is.

In iedere andere strijd weten wij niet aan welke zijde de overwinning zijn zal zolang de slag nog niet gewonnen is. In de slag van Waterloo had men lange tijd gedacht dat de Fransen de zege zouden hebben behaald, en Napoleon zond zelfs verscheiden boden naar Parijs met de tijding dat de overwinning aan zijn zijde was. Maar in de strijd met de wereld, met satan en het boze hart weten wij reeds van te voren aan welke kant de overwinning zijn zal. Christus heeft op Zich genomen ons te doen overwinnen. Hij wil ons beschutten voor de pijlen van de wet, door ons te bedekken met Zijn bloed. Hij

behoedt ons voor de macht van de zonde door Zijn Heilige Geest, welke Hij in ons gegeven heeft. Hij wil ons in het verborgene van zijn tent bewaren van de twist van de tong. Hoe heviger de strijd is, des te dichter zal Hij bij ons zijn, zodat wij reeds kunnen zingen: "Ik dank God, door Jezus Christus onzen Heere." Rom. 7: 25. Wij weten dat wij zullen overwinnen. Al was de wereld ook nog een miljoen maal woedender, al werden ook de brandstapels weer ontstoken, al was ook mijn hart nog een miljoen maal bozer, al werden ook al de verzoeken van de hel over mij losgelaten, ik weet dat ik zal overwinnen door Hem Die mij heeft liefgehad. Toen Paulus en Silas in de kerker lofzangen zongen, waren zij meer dan overwinnaars. Toen Paulus, in weerwil van de doorn in zijn vlees, juichte: "Ik zal roemen in mijn zwakheden," Cor. 12: 9 was hij meer dan overwinnaar.

2. *Wij overwinnen door de strijd.*

Menigmaal is een overwinning juist een nederlaag. Zo was het ook in die strijd van Israël, na die donkere nacht te Gibeon. Heel Israël weende, want een stam was op het punt om geheel en al van Israël te worden afgesneden. Zo ook gaan, in de meeste overwinningen, de zegezangen vergezeld van de weklachten van de weduwen en wezen. Zo is het niet in de goede strijd des geloofs. Wij zijn méér dan overwinnaars. Wij overwinnen zelfs door onze vijanden.

1ste. Wij sluiten ons bij Christus aan. Iedere golf van vervolging om Christus' wil brengt de ziel hoger op de Rots. Iedere pijl van bitterheid op de gelovige afgeschoten, doet hem dieper schuilen in de wonden van Jezus. Lieve vriend, wordt niet moede deze dingen te dragen, daar zij u nader brengen aan de Liefste van uw ziel.

2e. Zij maken ons los van de zonde. "Zo gij van de wereld waart, de wereld zou het hare liefhebben." Zo de wereld u vleide en streefde, zou u in haar schoot neerliggen. Maar wanneer zij vergramd is tegen ons, is Jezus ons alles.

3e. Uw loon is des te groter in de hemelen. Wij verwerven een schitterende kroon. Vreest niet; niets zal ons scheiden van de liefde van Christus. O, kon ik het weten dat u allen de liefde van Christus was deelachtig geworden, dat de armen van Jezus u omsloten hielden, dan zou ik het ook weten dat al de haat en vijandschap van de mensen, en al de kunstgrepen en listen van de hel niets tegen u zouden vermogen! "Als God voor u is, wie zal dan tegen u zijn?" Rom. 8 : 31. Indien God u heeft uitverkoren, geroepen, gereinigd, gerechtvaardigd, dan zal Hij u ook verheerlijken. Vertrouwt u aan Zijn liefdehanden, u die niet ver bent van het Koninkrijk Gods! Laat u door Hem wassen, dan zal Hij u brengen in Zijn heerlijkheid. Amen.

Dundee, 30 oktober 1841. Avondmaalspreek.

23. WAARSCHUWING VOOR HEN, DIE ONWAARDIG DES HEEREN AVONDMAAL VIERN

Want die onwaardiglijk eet en drinkt, die eet en drinkt zichzelf een oordeel, niet onderscheidende het lichaam des Heeren. Daarom zijn onder u vele zwakken en kranken, en velen slapen. 1 Kor. 11: 29, 30

Toen het voor enige tijd de Heere behaagde Zijn Geest op een buitengewone wijze uit te storten over een van de kerspelen van Schotland, vernam ik van de daar arbeidende leraar, dat de zonde, welke de gewetens het krachtigst had aangegrepen, bestond in het onwaardig gebruik van des Heeren Avondmaal. Hij verhaalde mij dat het inderdaad een hoogst indrukwekkend schouwspel was mensen van zestig en zeventig jaar te zien, die weenden, daar zij gedurende zoveel jaren het sacrament van het Avondmaal hadden verbroken. Zal het nu Gode behagen Zijn Geest uit te storten over de volwassenen in deze vergadering, dan ben ik in mijn ziel overtuigd, dat die ontzettende zonde van een onwaardige Avondmaalsviering de Meesten van u als een molensteen zal neerdrukken. Ja, mijn lieve vrienden, God heeft in deze zaak een twist met u, en Hij zal gewis, hetzij in de tijd, hetzij in de eeuwigheid, u daarvoor in het gericht roepen. Er is voorzeker een onwaardig eten en drinken. Reeds in de dagen van de Apostel Paulus bestond deze zonde. En niet minder in onze tijd. Velen komen aan des Heeren tafel, die geenszins daaraan moesten plaats nemen. Velen komen daaraan zonder bruiloftskleed, velen die door hun aanzitten God mishagen en tergen, velen die daarover nog in de eeuwigheid zullen weklagen. Zij verwerven zich door hun komen geen goed, maar integendeel groot kwaad. Zij eten en drinken zichzelf een oordeel. Zij menen dat zij als schuldelozen het brood eten en de wijn drinken; of wellicht menen zij dat zij door hun eten en drinken de zonden van de laatste maanden zullen bedekken, terwijl God getuigt dat zij zichzelf een oordeel eten en drinken. Het is hun als aten en dronken zij vergif. De apostel verklaart waarin de onwaardigheid dier handeling bestaat: Zij onderscheiden het lichaam des Heeren niet. De hier gebruikte spreekwijze is duidelijk ontleend aan het zintuig van de smaak in het menselijk lichaam, waardoor wij onderscheid maken tussen twee verschillende soorten van voedsel. Het lichaam des Heeren te onderscheiden is, een bijzondere smaak te hebben in de weg van de zaligheid door Christus en diengekruist. Wanneer een zwaar beladen zondaar de kracht des Evangelies gevoelt, wanneer hij de dierbaarheid, de neerbuigende goedheid en de volheid van Christus inziet, dan smaakt of onderscheidt hij het lichaam des Heeren. Zij echter, die nimmer tot Christus gekomen zijn, hebben ook nimmer smaak gekregen in de weg van de zaligheid door Christus. Zij mogen zeer fatsoenlijke, ordelijke, bescheiden, brave mensen zijn, zij mogen de Bijbel lezen, en een gedaante van Godzaligheid hebben, maar nog nimmer smaakten zij de zoetheid van de honig uit de kloven van de steenrots. Zij zijn het, die de tafel des Heeren ontheiligen.

I. Niemand mag aanzitten aan het Avondmaal des Heeren dan zij, die het lichaam des Heeren onderscheiden, dat is: die werkelijk smaak voor Christus hebben, die naar Hem hongeren.

Dit blijkt:

1. *Uit de handeling van de aanzittende gast.*

U komt niet tot de tafel om het brood en de wijn te bezien, maar om daarmee gevoed te worden. U strekt uw hand uit en neemt van het brood en eet het; u neemt de wijn en drinkt die. Daar nu het brood en de wijn het lichaam des Heeren vertegenwoordigen, zo

is het voor een kind duidelijk dat men door die handeling zegt: "Ik smaak de Heere Jezus Christus. Hij is mijn Manna, het voedsel mijner ziel, mijn enige Weg van vergeving, van vrede, van heiligheid, mijn Heere, en mijn God." Wanneer een hongerige bedelaar aan uw deur komt, en u geeft hem een stuk smakelijk brood, hoe blij strekt hij de hand daarnaar uit, en hoe smakelijk eet hij het! Waarom? Omdat het hem smaakt, omdat hij dringende behoefte daaraan had. Zo is het ook met uw eten en drinken aan de tafel des Heeren. U verklaart daardoor dat Christus uw Zaligmaker, uw hemels brood, uw alles is. Toen die man de schat in de akker vond, was hij verblijd, en ging heen en verkocht al hetgeen hij had en kocht die akker. Door tot de tafel des Heeren te komen legt u de verklaring af: Christus is mij dierbaar; ik heb alles voor Hem verlaten. De bruid in het Hooglied van Salomo zegt: "Als een appelboom onder de bomen des wouds, zo is mijn Liefste onder de zonen; ik heb grote lust in Zijn schaduw, en zit er onder, en Zijn vrucht is mijn gehemelte zoet." Hooglied 2: 3. Zo ook zegt u door uw komen tot des Heeren tafel: ik heb rust gevonden onder de schaduw van Christus, Zijn vrucht is zoet voor mijn gehemelte, Zijn schuldvergeving, Zijn Geest, Zijn geboden, dat alles is zoet voor mijn smaak. Toen de boze geesten uit de bezetene waren uitgeworpen, zat hij neer aan de voeten van Jezus, gekleed en wel bij zijn verstand. Vóór die tijd was het zijn taal tot de Heere: "Wat heb ik met U te doen?" . Joh. 8 : 28. Nu echter is Christus hem alles. Ziedaar ook uw verklaring aan de tafel des Heeren. Toen Paulus nog een onbekeerd mens was, was hij een godslasteraar hij blies dreiging. Maar toen hij smaak in Christus gekregen had, zei hij: "Ik acht alle dingen schade om de uitnemendheid van de kennis van Christus Jezus mijn Heere." Fil. 3: 8.

Ziedaar ook uw verklaring wanneer u het brood eet en de wijn drinkt. Kunt u naar waarheid zeggen, dat u de schat gevonden hebt, dat u alles daarvoor hebt verkocht, dat ge u hebt neergezet onder de schaduw van deze appelboom, en dat zijn heilige vruchten zoet zijn voor uw gehemelte; dat u eens verre van Christus waart, maar nu aan Zijn voeten gezeten bent, dat u nu het geloof predikt, hetwelk u eens verwoestte, dat gij, evenals Paulus, in niets anders roemt dan in het kruis van Christus? Kunt uzeggen, in de tegenwoordigheid Gods, dat Christus uw manna, uw zielsvoedsel, uw vrede, uw alles is? Dan bent u welkom aan de tafel des Heeren. Eet, vrienden; drinkt, ja drinkt overvloedig, mijn geliefden. De meesten van u kunnen dit echter niet zeggen. U hebt de schat niet kunnen vinden. Wilt u naderen tot de tafel des Heeren? Met welk doel? U zult onwaardig eten en drinken. U zult daardoor God op een verschrikkelijke wijze tergen. Het zal u nog pijnigen op uw sterfbed. Het zal u tot in alle eeuwigheid kwellen. Menigeen zal over een handeling, die enige minuten heeft geduurd, eeuwig zuchten. Judas beweent nog, in de eeuwige pijn, zijn zonde en dwaasheid. Zo ook zal het met u zijn.

2. Uit de woorden van Jezus: "Doe dit tot Mijn gedachtenis."

Een onbekeerd mens kan zich Christus niet herinneren; want hij heeft Hem nimmer gezien, noch gekend. Hij, die nooit honig heeft geproefd, kan zich ook de smaak daarvan niet herinneren; zo ook kan een mens, die nimmer het zalige heeft gesmaakt van de zoetheid van Christus, zich Hem onmogelijk herinneren. Het is zo, in zeker opzicht kan ieder mens zich Christus herinneren. U kunt u herinneren de omstandigheden van Zijn leven, dat Hij in een stal werd geboren, dat Hij wandelde op de zee van Galiléa, dat Hij weende over Jeruzalem, dat hij in Gethsémané bad, dat Hij op Golgótha aan het kruis stierf. Maar dit kunnen zich de duivelen evenzeer herinneren. Zij herinneren zich Zijn gehele geschiedenis nog veel beter en vollediger dan wij. Satan heeft meer kennis van Goddelijke dingen dan vele doctoren van God hebben. En ook de zielen van de verdoemden gedenken nog in de hel aan Jezus. Zij herinneren zich al hetgeen Hij heeft

gedaan, al hetgeen Hij heeft geleden, en hoe dikwijls Hij hen heeft willen zalig maken. Judas gedenkt in de hel nog aan Jezus. Maar o, dit is geenszins die zielzaligende herinnering aan Jezus, welke wij hebben aan Zijn tafel. Wanneer een vermoeide, zwaar beladen ziel aan de voeten van Jezus is gebracht, vindt zij een blijdschap en een vrede in het geloven welke de zondaar nimmer te voren heeft gevoeld. Hij krijgt een inzicht in de liefde van Christus, hetwelk hij nimmer alzo heeft gehad: de liefde van Jezus geopenbaard in Zijn komst voor de goddelozen, en in Zijn sterven voor hen, de goedertierenheid van Jezus over alle schepselen, over de zondaren, zelfs over de grootste, over tollenaars en zondaren die tot Hem komen, de wijsheid en uitnemendheid van deze weg ter zaligheid, de verbazingwekkende heerlijkheid en volmaaktheid van de gerechtigheid Gods. Wanneer de Heilige Geest de blinddoek van de ogen wegneemt, dan verkrijgt de ziel een gezicht in de dierbaarheid van Christus hetwelk zij nimmer zal noch kan vergeten.

Ziedaar het geestelijk smaken en onderscheiden van het lichaam des Heeren. Iedere herhaalde voorstelling van Christus roept in de ziel het gevoel van Zijn goedheid én schoonheid terug. Hij kan Zijn naam niet horen of zijn hart gevoelt zich tot Hem heengetrokken. Zijn naam is voor hem als heilige zalfolie. Hoort hij door leraars Zijn Woord prediken, zo is hij met zijn gedachten bij Jezus; ziet hij het gebroken brood en de vergoten wijn voor zich staan, zo wordt zijn hart daardoor vervuld met de herinnering aan Jezus. Evenals de weduwen bij Petrus stonden te wenen, hem de rokken en de klederen tonende, welke Dorkas gemaakt had, terwijl ieder stuk, door de handen van haar vriendin gemaakt, haar boezem opnieuw met liefde vervult en de tranen uit haar ogen doet ontspringen, zo ook gevoelen zij, die Jezus in waarheid kennen, door het gebroken brood en de vergoten wijn, in het diepste van hun ziel de behoefte om aan Christus te gedenken. Is uw geheugen alzo geheiligd geworden? Herinnert ge u dat eens de naam van Christus u niets waardig was? en is Hij nu voor u als uitgegoten olie? Herinnert ge u, wanneer u voor het eerst de Heere in Zijn schoonheid zag, of, indien u ook al de juiste tijd niet weet, gevoelt u de verbazende verandering die in u is gewrocht? Zo ja, welkom dan. "Doe dit tot Mijn gedachtenis." De meesten echter hebben, naar ik vrees, deze herinnering niet. U herinnert u niet dierbaarheid in Christus ontdekt te hebben. U hebt nimmer nog het lichaam des Heeren onderscheiden. U zegt dat u gedenken wilt aan Zijn lijden en sterven. Maar dat kunnen de duivelen niet. Zou het u niet geweldig schokken als u zag dat de duivelen aanzaten aan de tafel des Heeren? En toch hebben zij evenveel recht daartoe als gij, indien u nog onbekeerd bent.

3. Uit het gedrag van de apostelen.

Eén voorbeeld: De Ethiopische kamerling was "een machtig heer van Candacé, de koningin van de Moren, en was over al haar schat." Hand. 8 : 27. Door de grote genade Gods was deze man bekommerd geworden over zijn ziel, het Woord van God en wellicht ook een reizende bode des heils, was tot hem gekomen. Hij kon niet rusten, maar verliet zijn land om naar Jeruzalem te gaan. Maar ook daar vond hij geen vrede, geen licht. Treurig en vermoeid besloot hij huiswaarts te keren. Maar nog was zijn hart beladen, en op zijn wagen zittende, las hij in de profetieën van Jesaja. Door de goedheid Gods werd Filippus tot hem gezonden, die, bij hem op de wagen geklommen zijnde, hem Jezus, het Lam Gods, verkondigde. Welk een nieuwe wereld werd daar voor de Moorman geopend! Hij ziet de weg van de gerechtigheid zonder de werken. Daar komen zij aan een water, en zijn vraag is: "Wat verhindert mij gedoopt te worden? En Filippus zei: Indien u van ganser hart gelooft, zo is het geoorloofd. En hij, antwoordende, zei: Ik geloof dat Jezus Christus de Zoon van God is. En zij daalden beiden af in het water, en Filippus doopte hem. En de kamerling reisde zijn weg met blijdschap." Is dit ook uw

ondervinding, geliefden? Hebt ook u Christusgezocht gelijk hij deed? Hebt ook u Hem gevonden gelijk hij? Geloof u van ganser harte? Dan staat de tafel des Heeren voor u dáár, en ook u zult uw weg gaan met blijdschap. Maar ach, zo is het niet met de meesten uwer. Indien sommigen van u gesteld geweest waren over de schatten van Candacé, u zou geen straat ver gelopen hebben om de weg des heils te vinden. U zou nimmer in de Bijbel gelezen hebben gelijk de Moorman deed, u zou nimmer om onderwijs gevraagd hebben gelijk hij. U durft niet zeggen dat u van ganser hart gelooft. En, zegt mij, zou u dan willen aanzitten aan de tafel des Heeren? U kunt komen. Maar, helaas! U zult uw weg geenszins gaan met blijdschap.

II. *Onwaardig het Avondmaal te gebruiken is zeer gevaarlijk.*

1. Zij, die dat doen, zijn schuldig aan het lichaam en bloed des Heeren. Er is geen zonde, die minder geacht wordt op aarde, er is geen zonde die zwaarder geacht wordt in de hemel en in de hel dan onwaardig te eten en te drinken. Zij, die deze zonde bedrijven, spannen samen met hen, die de Heere Jezus hebben verraden en gedood. Zij zijn hun gelijk in tweeërlei opzicht.

Vooreerst geven zij voor Jezus lief te hebben en Hem vriendschap toe te dragen; ten andere haten zij Hem inderdaad met hun hart, en verachten Zijn Evangelie. Terwijl Judas de Heere Jezus verried, deed hij zich voor als had hij Hem zeer lief. Hij had Hem gedurende al de tijd Zijner omwandeling gevolgd, hij had in Zijn naam gepredikt. Hij zat schijnbaar zeer eerbiedig aan des Heeren tafel, doopte met Christus in dezelfde schotel in. Zijn woorden waren gladder dan boter, maar krijg was in zijn hart. Toen hij in de hof kwam om zijn Meester te verraden, kwam hij Hem tegemoet met een: "Wees gegroet, Rabbi!" Matth. 26: 49 en hij kuste Hem, hoewel zijn hart vervuld was met bittere haat, hoewel hij een doodsvijand was van Christus en Zijn Evangelie. Zo ook gaven de overpriesters en Farizeeën voor met grote ijver vervuld te zijn voor God en Zijn dienst, zij deden zich voor als afgezonderde en heilige mensen. En nochtans haatten zij Jezus en spraken het doodvonnis over Hem uit. De soldaten van Herodes gedroegen zich als hadden zij grote eerbied voor Christus, toen zij daar voor Hem neerknielden en het "Wees gegroet, u Koning der Joden!" Hem toeriepen. Maar het was niets dan schijn, want inderdaad haatten en bespotten zij Hem. Pilatus deed zich voor als ware hij een vriend van Jezus: hij waste zich de handen en zei: "Ik ben onschuldig aan het bloed dezes Rechtvaardigen". Matth. 27: 24 en nochtans veroordeelde hij Hem tot de dood des kruises. Zo is het ook met onwaardige Avondmaalsgangers. U komt aan de tafel des Heeren met een groot vertoon van eerbied. U schijnt zeer ernstig gestemd. U neemt het brood en de wijn, u voordoende als was u bekeerd, als ware Christus uw deel. U schijnt diep geroerd. In weerwil van dat alles veracht u Christus en Zijn volk, spot u met de bekering en het leven van de genade. "Wee die mens; het ware hem beter zo hij niet geboren ware geweest," Markus 14: 21. Gij hebt hetzelfde hart als Judas, als de overpriesters, als de soldaten, als Pilatus. U bent schuldig.

1. *Zij eten en drinken zichzelf een oordeel.* Dit is van een onwaardige Avondmaalsviering in tweeërlei opzicht waar.

Ten eerste voegt men bij zijn zonden nog een nieuwe zonde, stapelt men wederom een nieuwe berg op de reeds zo zwaar beladen ziel, en maakt daardoor haar veroordeling des te gewisser, doet men de ziel te dieper zinken in het verderf.

Ten andere wordt het hart daardoor immer verhard. Iedere zonde verhardt, maar vooral die, waardoor men zich rechtstreeks bezondigt in heilige zaken. Hij, die openlijk de spot drijft met de Bijbel, zal zeer moeilijk behouden worden, zozeer wordt hij daardoor verhard. Maar van alle zonden tegen heilige dingen is er geen, die de ziel

zozeer verhardt als het onwaardig gebruik van 's Heeren Avondmaal, zodat een onbekeerde, aanzittende aan de tafel des Heeren, zichzelf menigmaal door zijn eten en drinken de verdoemenis over de ziel brengt. Gelijk een kind van God het leven indrinkt, zo drinkt zo' n mens, uit dezelfde beker, de dood.

Sommigen van u zeggen wellicht: Hoewel ik nog onbekeerd ben, zal ik nochtans aanzitten; want, doet het mij geen goed, het zal mij ook geen kwaad doen. Is het geen kwaad een nieuwe zonde op uw ziel te laden? Is het geen kwaad uw hart te verharden en het te verzegelen tot het eeuwig verderf? Is het geen kwaad uzelf een oordeel te eten en te drinken? Anderen menen wellicht, dat zij daardoor de zonden van de laatste maanden zullen bedekken en goed maken. Sommigen, die maar een enkele of een paar maal ter kerk zijn geweest, zeggen mogelijk: ik zal daardoor dat verzuim herstellen en mijn zonde bedekken. Zal dat uw vorige zonden bedekken, wanneer u een nieuwe zonde daaraan toedoet? Zal het schenden van de sabbatten worden verzoend door uw onwaardig aanzitten en uw ontheiligen van het sacrament? Zullen uw zonden daardoor worden bedekt dat ge uzelf een oordeel eet en drinkt?

2. Velen, die zich daaraan schuldig maken, zijn zwak en ziekelijk, en velen slapen.

Er zijn sommige zonden, welke God bezoekt met tijdelijke oordelen, als: zwakheid van het lichaam, ziekte en dood. Toen Ananias en Saffira de Heilige Geest logen, vielen zij dood voor de voeten van de apostelen neer. Toen Herodes God de ere niet gaf, werd hij van de wormen opgegeten, en stierf op zijn troon. Zo ook is het met de ontheiliging van des Heeren tafel. Dit is het woord van God zelf, die het voorzeker het best van allen weet: "Hierom zijn vele zwakken en zieken onder u, en velen slapen." De Heere Jezus, de Gastheer, heeft alle middelen in Zijn hand, en Hij gebruikt ze ook om hen neer te werpen, die Zijn tafel zo onbeschaamd ontheiligen. Evenals God een wezenlijke hel heeft daargesteld van stoffelijk vuur dat nimmer wordt uitgeblust, om zulke zondaren te treffen, die door niets kunnen bewogen worden tot berouw dan door lichaamssmartten, zo ook heeft het inzake van het onwaardig gebruik van 's Heeren Avondmaal God behaagd gebruik te maken van ziekte en dood, opdat geen onheilige handen zich naar dit brood en deze wijn zouden uitstrekken. Menigmaal heb ik het opgemerkt dat God zo doet.

Ik herinner mij drie sterfgevallen, die op zulk een wijze en op zulk een tijd plaats grepen, dat ik er niet aan kon twijfelen of het was de vervulling van dit vers. Waakt dan geliefden, en ziet toe! Geliefden, wees dan toch op uw hoede, opdat u niet, terwijl het brood nog in uw mond is, wellicht dood zou neervallen. Het is een ontzettende zaak te sterven terwijl u de tafel des Heeren zou ontheiligen; want u zou zeker nog dieper zinken dan het graf. "Alzo dan, een ieder beproeve zichzelf." Welke zijn uwe ware beweegredenen om tot de tafel des Heeren te komen? Is het omdat u op een zekere leeftijd gekomen zijt? Maar bent u wedergeboren? Is het omdat ook uw huisgenoten komen? Is het om uw goede naam? Is het om geld? O, gedenk aan Judas! Is het opdat uw kind gedoopt zal kunnen worden? Dan zou u de éne zonde bedrijven om daardoor een andere te kunnen plegen. Is het om God te prijzen voor hetgeen Hij aan uw ziel gedaan heeft?" Psalm 116. Is het om aan de wereld te tonen wie u hebt, gekozen tot uw Heere? Is het om nabij Jezus te komen? Kom dan, en leun aan Zijn borst, en verlaat Hem nimmer weer. Amen.

24. EEN DOORN IN HET VLEES

"En opdat ik mij door de uitnemendheid van de openbaringen niet zou verheffen, zo is mij gegeven een scherpe doorn in het vlees, namelijk een engel des satans, dat hij mij met vuisten slaan zou, opdat ik mij niet zou verheffen. Hierover heb ik den Heere driemaal gebeden, opdat hij van mij zou wijken. En Hij heeft tot mij gezegd: mijn genade is u genoeg; want mijn kracht wordt in zwakheid volbracht. Zo zal ik dan veel liever roemen in mijn zwakheden opdat de kracht van Christus in mij wone. Daarom heb ik een welbehagen in zwakheden, in smaadheden, in noden, in vervolgingen, in benauwdheden om Christus' wil: want als ik zwak ben, dan ben ik machtig." Kor. 12: 7-10.

Wat behelst deze tekst?

- I. Het grote voorrecht van Paulus. Hij was tot in de derde hemel opgetrokken, of in het paradijs, had reeds een voorsmaak van de heerlijkheid, zag en hoorde heerlijke dingen.
- II. De vernederende beproeving van Paulus, een doorn in het vlees. Hij was verplaatst geweest in de geestenwereld, waar geen zonde woont; nu gevoelde hij dat hij een zondig lichaam had en riep uit: "Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen van het lichaam dezes doods?" Hij was met de hemellingen geweest nu wordt het aan de boze toegestaan om hem te slaan.
- III. Zijn gemoedsstemming een vurig uitgesproken gebed. "Ik bad de Heere driemaal;" geen antwoord, en toch bad hij. Voorheen was hij meer bezig om de Heere te prijzen of Zijn lof aan anderen te vertellen; nu wordt hij er toe gebracht om voor zijn eigen ziel te bidden opdat hij niet verstoten wordt. Het antwoord: "Mijn genade is u genoeg." God haalt de doorn niet uit het vlees. Hij laat de satan niet naar de hel terugkeren, neemt hem niet weg uit het lichaam. Nee. Maar Hij opent Zijn mond en zegt: Ziehier, hier is genade voor u, hier is kracht voor de zwakste.
- IV. Het besluit van Paulus zijn weg in zwakheid te vervolgen. Het is hem goed zwak te zijn, een lichaam van zonde te hebben, opdat Christus in zo'n zwak schepsel mag verheerlijkt worden. "Dat de kracht van Christus gedurig op mijn ziel ruste; dat Zijn machtige hand één tot Zijn eer hebbe. Ik heb een welbehagen in zwakheden, want zijleren mij dat ik zwak ben, en dan ben ik sterk."

I. Het heerlijk voorrecht van Paulus.

Hem was een heerlijke voorsmaak des hemels gegeven. Het was een heerlijke tijd voor zijn ziel. Hij werd tot de derde hemel of in het paradijs opgetrokken. Hij werd overgeplaatst in het huis van de Vader met de vele woningen. Hij werd opgenomen om met Jezus en met de zalige moordenaar in het paradijs te zijn. Meer kon hij niet verhalen. Hij kon niet zeggen of het in of buiten het lichaam was. Die woorden die hij hoorde, de woorden van de Vader, de woorden van Jezus, het gezang van de verlost en van de heilige engelen, waren onuitsprekelijk. Hij kon deze dag niet vergeten. Veertien jaren waren over hem heengegaan en toch was die dag nog goed in zijn geheugen. Het gezicht, dat hij zag, en de woorden, die hij hoorde, kon hij nooit vergeten. Het was een heerlijke dag, een voorsmaak des hemels. Lieve gelovigen, u hebt ook heerlijke voorrechten en voorsmaken des hemels. U mag wel niet het wonderlijk gezicht gehad hebben, waarvan Paulus hier spreekt, maar toch hebt u de vreugde des hemels gesmaakt, u hebt gedronken uit de rivier van Gods liefelikheden. Indien u de Heere Jezus gekend hebt, dan kent u Hem, die de Parel des hemels, de Zon en het middelpunt er van is. Indien u des Vaders

welbehagen hebt, dan smaakt u de vreugde des hemels. Indien boven alles, de Heilige Geest in u woont, dan bent u zeker van de erfenis daar boven. Op dagen, als dezulke waarop wij het laatst Avondmaal vierden, is dan niet de vreugde eens Christens onuitsprekelijk en heerlijk? "Die wij niet gezien hebben en nochtans liefhebben." 1 Petrus 1: 8. Kunnen wij niet met vreugde op zulke dagen terugzien? Zelfs veertien jaren later, wanneer velen reeds aan de tafel daar Boven zullen aanzitten, zullen sommigen terugzien op de laatste sabbat als op een dag, die beter in Zijn voorhoven is door te brengen, dan duizend elders. Wat zullen wij tot degenen onder u, die bij zulke gelegenheid geen vreugde smaken, anders zeggen dan dat u geen vreugde in de hemel zult hebben? Wanneer u geen blijdschap aan het Avondmaal hier beneden hebt, dan vrees ik dat u het ook niet aan het Avondmaal daar boven zult hebben.

II. De vernederende beproeving van Paulus.

1. Wat hem gegeven werd? De doorn in het vlees, waarvan hier gesproken wordt, wordt op verschillende wijzen uitgelegd.

1ste. Sommigen verstaan hierdoor een lichamelijke ziekte; anderen hevige pijnen die hij ondervond. Pijn en ziekte zijn zeer vernederend. God gebruikt ze dikwijls om de hoogmoedige geest des mensen ten onder te brengen.

2e. Sommigen verstaan hierdoor een bijzondere verleiding tot zonde, die hem dadelijk uit de hand des satans kwam, dat gelijk een doorn voor zijn ziel was.

3e. Sommigen denken dat het een bijzondere zonde geweest is, een gedeelte van zijn zondig lichaam waarover hij in Romeinen 7 zo bitter klaagt, een lust van de oude mens, die ontwaakt door de boze. Zeer waarschijnlijk was dit de scherpe doorn, waarover hij klaagde. Wat het ook was, één ding is duidelijk, dat het een vernederende beproeving was, die hem tot stof deed wederkeren. Weinig tijd tevoren was hij verplaatst geweest in een wereld zonder zonde, hij voelde het lichaam van de zonde niet, hij zag de reinegeesten voor de troon en de geesten van de rechtvaardigen werden volmaakt; nu gevoelde hij dat hij een lichaam van zonde en dood had, hij had een scherpe doorn in het vlees. Korte tijd tevoren was hij te midden van heilige engelen geweest, de hel en het graf vertrad hij met zijn voeten; nu komt er een bode des satans om hem te slaan. "Ik ellendig mens!"

Vraag: Waarom werd hem dit gegeven?

Antwoord: *Opdat hij zich niet zou verheffen.* Dit wordt tweemaal gezegd. Wat is hoogmoed toch een zonderling iets! Wie zou gedacht hebben dat het opgetrokken worden van Paulus in het paradijs hem hoogmoedig zou gemaakt hebben? En toch God, die zijn hart kende, wist dat dit gebeuren zou, en daarom vernederde Hij hem. De natuurlijke hoogmoed is wonderlijk. Een natuurlijk mens is over alles hoogmoedig. Hij is hoogmoedig op zijn persoon hoewel hij zichzelf niet gemaakt heeft, toch is hij er hoogmoedig op. Hij is hoogmoedig op zijn kleren hoewel een stuk hout evenveel reden zou hebben om trots te zijn, indien u hetzelfde kleren zou aantrekken. Hoogmoedig op rijkdom alsof er verdienste aan was om rijker te zijn dan anderen. Hoogmoedig op afkomst alsof er enige verdienste aan was om edel bloed te hebben. Ach, hoogmoed vloeit in de aderen. En nog is er een hoogmoed die nog wonderlijker is dan de natuurlijke de hoogmoed van de genade. U zou denken dat niemand hoogmoedig zou kunnen zijn, die zichzelf eens als verloren beschouwd had. Maar ach, de Bijbel en de ondervinding leren dat een mens hoogmoedig kan zijn over zijn mate van genade op vergeving op nederigheid hoogmoedig dat hij God meer kent dan anderen. Dit kwam op in het hart van Paulus, en daarom zond God hem de doorn in het vlees.

Lieve vrienden! Sommigen onder u werden op de laatste sabbat nader tot God gebracht, en waren vervuld met onuitsprekelijke vreugde en heerlijkheid. Ik ben overtuigd, dat sommigen onder u sinds die tijd iets van Paulus' ondervindingen gevoeld hebben. U dacht dat u nu voor altijd van de zonde bevrijd was, maar een scherpe doorn in het vlees heeft u vernederd. U bent gedurende de week in zonde vervallen, of iets heeft u inderdaad in de diepte gebracht: "Ik ellendig mens!" Hoe bent u zo diep gevallen, en dat na een Avondmaalsbediening?

1e. Om u ootmoedig te maken om u te doen zien welk een ellendige aardworm u bent, als u kunt aanzitten aan des Heeren tafel, en toch zo diep vallen. Werkelijk hieruit kunt u het zien dat u ellendig bent. U meende wellicht dat de zonde uit u weggevaagd was, maar nu ziet u dat zij zich andermaal heeft geopenbaard. Hoe gedurig hebt u zo behoefte aan het bloed van Jezus!

2e. Om u verlangend te doen uitzien naar de hemel. Dáár zullen wij in eeuwigheid niet meer zondigen. Dáár is niets dan heiligheid. Niets, dat onrein is, kan daar binnenkomen. O, beijvert u toch om daarin te komen! Zit niet neer op de weg. Zie voorwaarts naar de heerlijkheid.

III. Het hulpmiddel van Paulus: het gebed.

Hier is een groot verschil tussen een natuurlijk mens en een kind van God. Beiden hebben een doorn in het vlees. Maar de natuurlijke mens is daarmee tevreden. Zijn begeerlijkheden beangstigen en verontrusten hem niet. Een kind van God kan niet rustig blijven onder de invloed van de verzoeking. Hij voelt behoefte om zijn knieën te buigen. Nauwelijks voelt Paulus de vuistslagen van de engel des satans of hij werpt zich op de knieën bidt zijn Vader dit van hem weg te nemen. Hij krijgt geen antwoord. Andermaal wendt hij zich tot de troon van de genade. Wéér geen antwoord. Ten derde male valt hij op de knieën, en wil God niet laten gaan tenzij Hij hem zegent. Nu krijgt hij tot antwoord: "Mijn genade is u genoeg."

Dit was niet hetgeen hij had gevraagd. Hij had gevraagd: neem deze doorn weg. God rukt die doorn niet uit zijn vlees. Hij drijft de engel des satans niet heen naar de hel. Hij had dat kunnen doen, maar Hij doet het niet. Hij opent Zijn Eigen hart voor Zijn dienstknecht, en zegt tot hem: ziehier. Het is des Vaders welbehagen geweest dat in Mij al de volheid zou wonen: "Mijn genade is u genoeg." De Heilige Geest zal in iedere nood van uw ziel voorzien. Welk een sterkte, welk een toevlucht! In iedere nood zag Paulus dus in Christus! Welk een onnaspeurlijke rijkdom! Hij had in de derde hemel veel gezien, maar hier was nog iets meer: een almachtige Geest, gereed in de behoeften van arme zondaars te voorzien!

Geliefde vrienden, hebt ook u dit hulpmiddel voor een aangevochten ziel gevonden?

1ste. Heeft de verzoeking ook u op de knieën gebracht? Ik heb gezegd dat de week voor de bediening van het Avondmaal een week van het gebed moest zijn. Maar indien de ondervinding van Paulus ook de uwe is geweest, dan is de week na het Avondmaal insgelijks een week van gebed geweest.

2e. Aangevochten ziel! Houd aan verwacht geen weigering. Houd aan in het gebed en verzwak niet. Wees gelijk aan de onbeschaamde weduwe aan de Kanaänietische vrouw. Kunt u onder de zonde gerust neerliggen, dan mag u wel vrezen dat er geen genade in u is.

3e. Geef acht op het antwoord, hetwelk Paulus kreeg. Wellicht zal God de doorn niet uitrukken. Wij zijn in een wereld van doornen. Maar zie in het hart van Christus. Er is genoeg in Jezus om uw ziel staande te houden en te vervullen. De oceaan is vol van droppels, maar het hart van Christus is nog voller van genade. Bidt dus óf dat de

begeerlijkheden mogen worden weggenomen, óf dat u mag geloven in en vasthouden aan de genade die er is in Christus Jezus.

IV. *Het besluit van Paulus. "Zo zal ik dan veel liever roemen in mijn zwakheden."*

Toen Paulus opgetrokken was in het paradijs, meende hij het lichaam van de zonde nooit weer te zullen voelen. Maar nu hij vernederd was en zichzelf beter had leren kennen, en tevens had leren kennen de genade die er is in Christus, nu was het voortaan zijn roem dat hij een zwak lichaam van de zonde en des doods had, en dat er kracht genoeg was in Christus om hem voor vallen te bewaren. Van die dag af roemde hij niet daarin dat er geen zonde in hem was, maar dat hij een almachtige Zaligmaker had, die in hem woonde en hem staande hield. Hij had nu een welbehagen in alles hetgeen hem zijn zwakheid deed gevoelen; want dit dreef hem uit tot Christus om van Hem kracht te krijgen. Geliefde broeders, leert hieruit de ware roem van de Christen in deze wereld. De wereld heeft daarvan niet de minste kennis. Een waar Christen heeft een lichaam van zonde. Hij heeft iedere begeerlijkheid en al het verderf, dat in mens of duivel gevonden wordt. De neiging tot de zonde is hem geenszins vreemd. Heeft de Heere u licht gegeven, dan weet en gevoelt u dit. Welk onderscheid bestaat er dan tussen u en de wereld? O, dat verschil is oneindig groot! U bent in de hand van Christus. Zijn Geest is in u. Hij is machtig u voor vallen te behoeden. "Verblijdt u in de Heere, en verheugt u, u rechtvaardigen! en zingt vrolijk, alle u oprechten van harte!" Psalm 32:11.

St. Pieterskerk, 26 april 1840.

25. CHRISTUS LIEFDE TOT DE GEMEENTE

"Gij mannen, hebt uw eigen vrouwen lief, gelijk ook Christus de gemeente liefgehad heeft; en Zichzelf voor haar heeft overgegeven, opdat Hij haar heiligen zou, haar gereinigd hebbende met het bad des waters door het Woord; opdat Hij haar Zichzelf heerlijk zou voorstellen, een gemeente, die geen vlek of rimpel heeft, of iets dergelijks, maar dat zij zou heilig zijn en onberispelijk." Eféze 5: 25-27.

De apostel onderwijst hier, onder de leiding van de Heilige Geest, de vrouwen en de mannen aangaande hun plichten tegenover elkaar. Aan de vrouwen legt hij op onderdanigheid een liefdevolle onderwerping aan haar mannen in alle wettige zaken; aan de mannen liefde. Hij stelt hun voor, het verhevenste van alle voorbeelden Christus en Zijn gemeente.

I. Christus ' liefde tot Zijn gemeente.

1. *Het voorwerp van Zijn liefde.*

De gemeente allen die uitverkoren, ontwaakt, gelovig gemaakt, gerechtvaardigd, geheiligd, verheerlijkt zijn allen die in waarheid verlost zijn allen die staan zullen met het Lam de honderd vierenveertigduizend verlost en allen die zijn als de lichtende sterren des hemels; de gemeente allen die ontwaakt zijn en tot Christus gebracht allen die zullen aanzitten aan de bruiloftsdis. Ik geloof dat Christus medelijden heeft met de gehele wereld. Hij wil niet dat enigen zouden verloren gaan. Hij wil dat alle mensen zalig worden. Hij stortte tranen over hen, die zich niet willen laten redden van het verderf. Maar toch, het bijzondere voorwerp van zijn liefde was de gemeente. Hij had Zijn gemeente lief. Op haar rustte Zijn oog, met bijzondere tederheid, eer de wereld was. Dikwerf zal Hij wellicht gezegd hebben: Deze zal toch met Mij zitten op Mijn troon. Of, wanneer Hij hun namen las in het boek des levens, zal het Zijn taal zijn geweest: Deze toch zal met Mij wandelen in witte klederen. Leefden zij in de zonde, Zijn oog was op hen. Hij wilde hen niet in de dood laten gaan, en daalde neer ter helle: "Ik heb veel volk in deze stad." Hand. 18 : 19. Ik twijfel er niet aan, broeders, Christus rekt sommigen uwer, die nu nog zonder Christus bent, als de Zijnen. Kwamen zij tot Hem, Hij zou hun Zijn liefde doen genieten in het land waar zij wonen. Zijn oog rust op de huizen dezer stad, waarin Zijn juwelen zijn. Christus heeft sommige straten veel liever dan andere; sommige delen van de aarde Zijn Hem veel dierbaarder dan andere. Christus heeft Zijn gemeente lief. Gelijk een man, die zich op zee bevindt, de plaats liefheeft waar zijn geliefde vrouw woont, zo ook de Heere Jezus: "Ik heb u in de beide handpalmen gegraveerd." Jesaja 49 : 16. Hij heeft in een huis het ene veel meer lief dan het andere. Sommige kamers zijn Hem zeer dierbaar daar is Hij dikwijls tegenwoordig daar klopt Zijn hand dikwijls aan de deur en luidt Zijn stem: "Doe Mij open, Mijn zuster, Mijn vriendin." Hooglied 5: 2.

2. *De toestand van de gemeente voordat zij Christus liefhad.*

1ste. Zij waren allen onder Gods vloek van de verdoemenis onderworpen blootgesteld aan de billijke wrake Gods niets verdienende dan Zijn rechtvaardige toorn; "want Hij heeft Zichzelf voor haar overgegeven." Efez. 5: 25. De gemeente had geen andere bruidschat om de liefde van Christus tot zich te trekken, dan de toorn en de vloek die op haar lagen.

2e. Onrein. Want daartoe "heeft Hij Zichzelf voor haar overgegeven, opdat Hij haar heiligen zou, haar gereinigd hebbende;" geheel en al onheilig weerspanning tegen God zonder enige schoonheid of aantrekkelijkheid voor het oog van Jezus zwart, bevlekt, gerimpeld.

3e. Niets dat de liefde van Christus zou kunnen opwekken. Niets kon in haar Zijn bewondering tot zich trekken. Hij voelt bewondering voor alles wat Zijn Vader gelijkvormig is. Hij had van eeuwigheid op Zijn Vader gestaard, en was verrukt over Diens schoonheid en heerlijkheid. Maar in Zijn gemeente zag Hij niets van dat alles geen zweem zelfs niet de minste schoonheid. De mensen hebben lief hetgeen hun achting trekt Christus zag daarvan in Zijn gemeente niets.

4e. Alles wat Zijn liefde kon afweren: "Vertreden in uw bloed," Ezech. 16: 6, verworpen, walgelijk, en toch was het toen de tijd van de minne. Zwart, zonder enige bevalligheid: "Gij hebt mijn leven uit het verderf opgevoerd. Jona 2: 6.

5e. Niet uit onwetendheid. Mensen hebben dikwijls lief waar zij niet bekend zijn met het ware karakter, en hebben daarover later berouw. Zo was het niet bij Christus. Hij kende de zwaarte van hun zonden, de diepte van hun verdorven harten. Niets is wonderlijker dan de liefde van Christus. Merk op de vrijwilligheid van Zijn liefde. Zij is een ongekochte liefde: "Al gaf iemand al het goed van zijn huis voor deze liefde, men zou hem ten enenmaal verachten." Hooglied 8 : 7. Alle aandrang tot liefde lag in Hem zelf: "Want u bent een weerspanning volk." Jesaja 30 : 9. U hebt niets waarop ge u zou kunnen beroemen. Hij had u lief omdat Hij u liefhad zonder iets in uzelf. O, hoe zwart was u, toen Christus Zijn hart op u zette!

3. *De grootheid van zijn liefde: "Hij heeft zichzelf voor ons overgegeven."* De liefde kan gewaardeerd en gekend worden aan het offer dat zij brengen wil. In een vlaag van liefde zou Herodes de helft van zijn koninkrijk wel hebben willen geven. Wilt u niets ten offer brengen, dan hebt u ook niet lief. Hieruit zien wij dat de mens Christus niet liefheeft, want Hij wil niets aan Hem ten offer brengen. Hij wil voor Christus geen enkele lust, geen enkel genot, geen enkele metgezel opofferen. "Niemand heeft meerder liefde dan deze." Joh. 15: 13. Christus heeft zichzelf gegeven. En wie is Hij dat Hij "Zichzelf" geeft? Had Hij tienduizend miljoen werelden geschapen en die gegeven, het zou grote liefde geweest zijn had Hij een miljoen engelen gegeven, Zijn liefde zou uitnemend zijn geweest. Maar Hij gaf de Heere van de engelen de Scheppervan de werelden. "Zie, Ik kom." Psalm 40 : 8. Hij gaf de parel des hemels. Welk een gift! Jezus! de Liefde zelf!

4. **Waar toe Hij Zichzelf gaf.** Hij gaf Zichzelf om in de plaats van de gemeente gesteld te worden om haar toorn en haar vloek te dragen om in haar plaats gehoorzaam te zijn. nooit zullen wij de grootte dezer gift kunnen schatten noch kennen. Hij gaf Zichzelf om de schuld van de gemeente te dragen. Geen zwaarder last kon er zijn dan schuld, ook zelfs al bestond die niet in toorn. Voor de heilige ziel van Jezus was dit een vreselijke last. Hij werd zonde gemaakt: "Mijn ongerechtigheden hebben Mij aangegrepen, dat Ik niet heb kunnen zien." Psalm 40 : 13: "Mijn ongerechtigheden gaan over Mijn hoofd; als een zware last zijn zij Mij te zwaar geworden." Psalm 38 : 5. Hij verdroeg het kruis. Hij verduurde de schande. Hij boog Zijn ziel onder 's mensen schuld onder versmaadheid en speeksel en Hij zweeg gelijk een lam, om de toorn te dragen. Een gelukkige ziel huivert terug voor lijden. Vraag hem, die steeds de liefde van God heeft genoten, tot welke prijs hij zichzelf van die liefde zou willen uitsluiten, tot welke prijs hij toorn zou willen dragen in plaats van liefde, tot welke prijs hij de duisternis zou willen ontvangen in plaats van het licht? Niet voor tien miljoen werelden. En toch dit deed Christus. Hij is een vloek geworden voor ons. Zie hoe Hij in de hof daarvoor terugdeinsde. En toch Hij dronk die beker Hij dronk hem in onze plaats. "God bevestigt Zijn liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is, als wij nog zondaars waren." Rom. 5: 8. Bidt dat u de liefde van Christus mag leren kennen. Zij is een grote oceaan, zonder bodem, zonder oever. In het gebroken brood wordt het u duidelijk voor ogen gesteld, zodat een kind het kan vatten: "Dit is Mijn lichaam, dat voor u verbroken wordt dit is Mijn bloed, dat vergoten wordt voor velen."

II. **Zijn voornemen in de tijd.** vs. 26. Het werk van Christus in een ziel is geenszins afgedaan, wanneer Hij haar de zonden vergeven heeft wanneer Hij haar heeft gewassen met Zijn eigen bloed. nee, het voornaamste deel blijft nog over het grote werk van de heiligmaking blijft nog voor Zijn rekening.

1. **Wie is de Bewerker?** Hij die Zichzelf voor Zijn gemeente heeft overgegeven liet Lam dat geslacht is. „God opgewekt hebbende Zijn Kind Jezus, heeft Dezelve tot u gezonden, dat Hij u zegenen zou, daarin dat Hij een iegelijk van u afkere van uw boosheden." Hand. 3: 26. Hij is verhoogd aan de rechterhand Gods, en de belofte van de Vader ontvangen hebbende, stort die uit. Geen hand kan de ziel tot een nieuw schepsel maken dan Zijn doorboorde hand. Menigeen wendt zich ter verkrijging van heiligheid naar een verkeerde plaats. Zij nemen de vergeving van de zonden van Christus aan, en steunen dan op eigen krachten, eigen voornemens en beloften, enz., teneinde de heiligmaking deelachtig te worden. Nee, o nee, u moet die hand vasthouden die voor u doorboord werd leunen op die arm die aan de geselpaal werd uitgerekt leunen op Hem die daar opkomt uit de woestijn. U zou evengoed de zon in haar loop kunnen stuiten, als dat u uzelf zou kunnen heiligen. Daartoe is Goddelijke kracht nodig. Om uw heiligmaking uit te werken is er nodig: de Vader, want dit is Zijn wil; de Zoon Hij is de Herder en Leidsman van allen die door Hem worden zalig gemaakt; de Heilige Geest.

2. **De middelen waardoor: "Het Woord."** Ik geloof dat Hij zou kunnen heiligen zonder Woord, evenals Hij de engelen en Adam heilig heeft geschapen, en evenals Hij kinderen heiligt, wier oor nooit werd geopend. Maar ik geloof ook dat Hij het bij volwassenen nooit doen zal dan door het Woord. Waar Jezus heilig maakt, doet Hij het door het Woord in het hart te schrijven: "Heilig ze in uw waarheid." Joh. 17: 17. Wanneer een moeder haar kind zoogt, houdt zij het niet slechts in haar armen, maar drukt het aan haar

borst, en voedt het met haar eigen melk; zo ook doet de Heere. Hij houdt niet alleen de ziel vast, maar Hij voedt haar met de melk van Zijn Woord. De woorden des Bijbels zijn de ademhalingen van het hart Gods. Hij vult daarmee ons hart om ons Gode gelijkvormig te maken. Wanneer u veel met iemand omgaat, en zijn woorden hoort, dan wordt u daardoor allengs aan hem gelijk; zo ook, wanneer u met Christus omgaat, en Zijn woorden hoort, wordt u geheiligd. O, er zijn sommigen, wier liefelijke ademhaling, wier geestes uitlatingen het aantonen, dat zij van Christus zijn! U echter die uw Bijbel niet leest, u kunt niet naar Gods beeld veranderen. U kunt niet behouden worden. U bent verloren u kunt de duivel gelijkvormig worden, maar nooit Gode. Gelovigen, onderzoek het Woord van God.

3. ***De zekerheid daarvan.*** Er zijn er die vrezen dat zij nooit heilig zullen zijn: "Ik ben bekommerd vanwege mijn zonden." Psalm 38 : 19. U zult heilig gemaakt worden. Christus is daarvoor gestorven. Dit was het grote deel, hetwelk Hij beoogde. Daartoe kwam Hij, om uit een wereld van verloren zondaars een heilige gemeente te vergaderen om brandhouten uit het vuur te rukken en hen tot bomen van de gerechtigheid te maken om arme, zwarte zielen te verkiesen en die Zichzelf te maken tot heilige broeders en zusters rondom Zijn troon. Dit Zijn doel zal Christus nooit uit het oog verliezen. Daarom dan, het oog naar Boven, wees niet bevreesd. Hij heeft u verlost om u heilig te maken. Al verzetten zich ook miljoenen werelden daartegen, Hij zal het doen. "Hij is getrouw, Die het ook doen zal." 1 Thess. 5: 24.

III. Zijn voornemen in de eeuwigheid tweevoudig.

1. ***De volmaking van Zijn gemeente:*** "Een gemeente zonder vlek of rimpel." Hier zijn al de gelovigen nog zeer onvolmaakt. Zij hebben de volmaakte gerechtigheid aangedaan, die ook daarboven niet heerlijker schitteren zal. Maar zij zijn nog niet volmaakt heilig; zij zuchten in een lichaam van de zonde, vol van vlekken en rimpels. Volmaakt gelukkig zijn zij hier niet. Menigmaal zijn zij ter neer gedrukt; golven gaan over hen heen. Zij zijn vaak gelijk aan de maan, wier schijnsel door dikke wolken wordt weggenomen. Maar zij zullen eenmaal volmaakt heerlijk zijn. Volmaakt in gerechtigheid, bekleed met witte klederen, gewassen in het bloed des Lams. Volmaakt in heiligheid zullen zij vol zijn met de Heilige Geest. Volmaakt in geluk; zo zal het zijn. Zijn trouw, Zijn verbond zijn daarvoor borg.

2. ***Hij zal haar Zichzelf voorstellen.*** Hij zal beide Vader en Bruidegom zijn. Hij heeft Zijn verlost gekocht Hij zal hen aan Zichzelf geven. De gelovigen zullen in Zijn onmiddellijke nabijheid zijn. Zij zullen de Koning zien in Zijn schoonheid. Zij zullen innig aan Hem verbonden zijn. Ze zullen wandelen met Hem en van mond tot mond met Hem spreken. Zij zullen één zijn met Hem. "Al het Mijn is het uwe." Joh. 17: 10.

St. Pieterskerk, januari 1841. Avondmaalspreek.

26. HET GEHEIM VAN EEN ZALIG STERFBED

"Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb de loop geëindigd, ik heb het geloof behouden; voorts is mij weggelegd de kroon van de rechtvaardigheid, welke mij de Heere, de rechtvaardige Rechter, in die dag geven zal, en niet alleen mij, maar ook allen die Zijn verschijning liefgehad hebben." Tim. 4: 7, 8

Hoe zalig is het te staan bij het sterfbed van Gods kinderen! Hoe verschillend bij dat van de bozen! De bozen sterven dikwijls met angst. Sommigen roepen uit: "Verloren, verloren, verloren! O eeuwigheid, o dat ik slechts een half uur bidden kon!" Anderen sterven terwijl zij God wegens hun pijn en smarten vervloeken. Het grootste gedeelte sterft gelijk de beesten, zonder zich over iets anders dan over hun lichaam te bekommeren: "Zij hebben geen banden tot hun dood toe; hun kracht is fris." Psalm 73:4. "Men zet hen als schapen in het graf, de oprechten zullen over hen heersen in die morgenstond." Psalm 49: 15. Hoe zalig is het sterven van de kinderen Gods in vergelijking met dit! Zij ontslapen in Jezus. "Ik word nu tot een drankoffer geofferd en de tijd mijner ontbinding is aanstaande." Tim. 4: 7.

Paulus vergelijkt het hier:

1e. Bij het uitstorten van een drankoffer: "Ja, indien ik ook tot een drankoffer geofferd worde over de offerande en bediening uws geloofs, zo verblijde ik mij en verblijde mij met u allen." Fil. 2: 17. Hij gevoelde zich zo geheel aan God overgegeven, dat zijn dood gelijk was aan de uitstorting van een drankoffer, dat reeds aan God behoorde.

2e. Bij het vertrek van een schip. "De tijd mijner ontbinding is aanstaande." De dingen dezer aarde waren gelijk kabeltouwen, die hem aan deze wereld bonden. Maar spoedig werd zijn boot van de oever losgemaakt, om naar de gewesten van de heerlijkheid te zeilen om voor altijd geankerd te worden.

In deze woorden vinden wij het geheim van een zalig sterfbed.

- I. Hij ziet terug op een leven van moeilijkheid.
- II. Hij ziet op de kroon van de heerlijkheid.

I. Hij ziet terug. Een drievoudig gezicht.

1. Hij ziet niet terug op zijn leven vóór zijn bekering. Dikwijls deed hij het, maar om het te veroordelen: "Ik was tevoren een godslasteraar en een vervolger en een verdrukker. Maar mij is barmhartigheid geschied, omdat ik het onwetende gedaan heb in mijn ongelovigheid." 1 Tim. 1: 13. "Want ik ben de minste van de apostelen, die niet waardig ben een apostel genaamd te worden, daarom dat ik de gemeente Gods vervolgd heb." 1 Kor. 15: 9. "Ik vervolgde bovenmate de gemeente Gods en verwoestte dezelve." Gal. 1: 13. "Zondaars waarvan ik de voornaamste ben." Paulus vergat nooit zijn vroeger leven, maar hij vond er geen troost, maar veel meer veroordeling in.

2. Hij zag nu terug op het leven ná zijn bekering, niet om zich daarmee voor God te rechtvaardigen, maar alleen om te bewijzen dat hij werkelijk een zondaar was, die door Christus behouden was. Ik heb de goede strijd gestreden. Sinds zijn bekering had hij iedere dag gestreden. Hij was door een vijandelijk land gegaan en had zich een weg moeten banen.

1ste. **Met zijn verdorvenheid.** "Als ik het goede wil doen, dan ligt het kwade mij bij. Want ik heb een vermaak in de wet Gods naar de inwendige mens, maar ik zie een andere wet in mijn leden, welke strijdt tegen de wet mijns gemoeds, en mij gevangen neemt onder de wet van de zonde, die in mijn leden is." Rom. 7: 21, 23. "Want het vlees begeert tegen de Geest, en de Geest tegen het vlees. En deze staan tegen elkander, also dat u niet doet, hetgeen u wilde." Gal. 5: 17. "Mij is gegeven een scherpe doorn in het vlees, namelijk een engel des satans, die mij met vuisten slaan zou." Kor. 12: 7. Paulus wist wat deze inwendige strijd was. Hij ondervond hem zeker meer dan enigen uwer.

2e. **Met de wereld.** Zolang als hij de goddeloze Saulus was, zo vleide hem de wereld. Maar toen hij de apostel Paulus werd, zo haatte hem de wereld. Hoe meer hij lief had, des te meer haatten zij hem. "Ik heb tegen de wilde beesten gevochten te Eféze." Het Woord Gods was zijn enige wapen. En toch ging hij voort om tegen een wereld, die in het boze lag, te strijden. 3e. Met de duivel. "Een engel des satans." "Want wij hebben de strijd niet tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de geweldhebbers van de wereld, van de duisternis dezer eeuw, tegen de geestelijke boosheden in de lucht." Hij had veel hiervan ondervonden. "Wij zijn niet onwetend van zijn voornemen"

1. **Hij zag terug op "een goede strijd".** "Strijdt den goeden strijd." "Strijdt den goeden strijd des geloofs." 1 Tim. 1: 18. Dikwijls wanneer wij te midden van droefheid en van verleiding zijn, dan worden wij de strijd moede. Het is een hard lot. Maar wanneer wij van uit de eeuwigheid er op terugzien, dan zal iedere verlorene ziel kunnen zeggen: Het was een goede strijd.

1ste. Omdat wij zeker zijn van de overwinning. "Wij zijn meer dan overwinnaars, door Hem die ons heeft liefgehad." In een andere strijd weten wij niet hoe het af zal lopen voor het einde van dezelve, maar in deze hebben wij de vaste belofte van overwinning. Wij hebben in het hevigt van het gevecht reeds een zalig vooruitzicht van de zegepraal een vast vertrouwen op Jezus.

2e. Het houdt ons dicht bij ons Hoofd. Indien wij geen strijd hadden, dan zouden wij ons niet dicht bij Jezus houden. Maar indien wij veel te lijden hebben, dan zoeken wij graag een schuilplaats bij Jezus.

3e. Omdat het God verheerlijkt. Zijn eer is er mee gemoeid. Dikwijls zouden wij wensen geen strijd te hebben. Maar zo niet in de heerlijkheid. Daar zullen wij zien, dat iedere verdrukking God verheerlijkte en een nieuw bewijs gaf van Zijn genade, macht en liefde. Strijdt u deze goede strijd? Spoedig zullen wij achterwaarts zien.

4e. Ik heb de loop geëindigd. Wanneer een ziel tot Christus gebracht wordt, dan heeft zij een loop te vervullen. En als Johannes de loop vervulde, zei hij: "Wie meent gij mensen dat ik ben? Ik ben de Christus niet. Maar ziet, Hij komt na mij, wie ik niet waardig ben de schoenen Zijner voeten te ontbinden." Paulus zegt: "Maar ik acht op geen ding, noch houdt mijn leven dierbaar voor mijzelf, opdat ik mijn loop met blijdschap mag volbrengen, en de dienst welke ik van de Heere Jezus ontvangen heb om te betuigen het Evangelie van de genade Gods."

"Daarom dan ook, also wij zo' n grote wolk van de getuigen rondom ons hebben liggende, laat ons afleggen alle last en de zonde die ons lichtelijk omringt, en laat ons met lijdzaamheid lopen de loopbaan die ons voorgesteld is." Heb. 12: 1.

Ieder heeft een bijzondere loop. De planeten schijnen ook niet allen in hetzelfde gedeelte van de lucht. Zo heeft ieder gelovige zijn loop, zijn werk te doen. De een heeft die loop van een leraar, een ander van een heer, een ander van een knecht.

Ieder van ons heeft een werk voor Christus te doen; laat ons hetzelfde met naarstigheid doen. "Mijn spijs is te doen de wil Desgenen Die Mij gezonden heeft."

5e. Ik heb het geloof behouden. Ik denk dat de stervende moordenaar zeggen kon: "Ik geloof, en ga met vreugde het paradijs binnen" . Maar hij kon niet zeggen: "Ik heb het geloof behouden." Dit is het verschil tussen een kalm en overwinnend sterfbed. Paulus "kocht de waarheid en verkocht ze niet." Hij behield het goede deel, dat hem toevertrouwd was door de Heilige Geest. Hij behield het geloof vast tot het einde toe. Leer hieruit dat volharding in het geloof nodig is tot een overwinnend sterfbed. Christus alleen is onze vrede in het sterven; de hand, die Hem het langste vastgehouden heeft, is de sterkste. Onze volharding rechtvaardigt ons niet voor God, maar het leven en sterven van de Heere Jezus. En toch, zonder volharding kunt u niet zalig worden. Helaas! gij, die tot de dwaasheid terugkeert, u bereidt u een akelig sterfbed. Kunt u zeggen, dat u het geloof behouden hebt, u die teruggaat?

II. Waarop hij zag.

1. Op die dag. "Ik weet in wie ik geloofd heb, en ik ben verzekerd dat Hij machtig is mijn pand bij Hem weggelegd te bewaren tot die dag." Tim. 1: 12. "De Heere geve hem, dat hij barmhartigheid vindt bij de Heere, in die dag." Tim. 1: 18. Een grote dag wanneer Christus verschijnen zal en al Zijn heiligen met Hem. Hij zag niet alleen op de dag des doods dan zou hij dadelijk in de heerlijkheid ingaan, hij zou in het Paradijs komen, hij zou uit het lichaam zijn en bij de Heere wezen, hij zou gezegend zijn door in de Heere te sterven. Maar hij zag op die dag omdat het de dag van de heerlijkheid van Christus is, de dag van de verheuging van zijn harten. Het is baatzuchtig om alleen naar de dag des doods te verlangen. Maar het is een hemelse vreugde om te zien op de dag Zijner verschijning.

2. De kroon der rechtvaardigheid. Een kroon van heerlijkheid, een kroon van leven, een onverwelkelijke kroon die nooit vergaan zal; degene die ze draagt zal nooit sterven; een kroon van rechtvaardigheid, een kroon die degenen wacht die aangedaan hebben de wapenrusting Gods en het borstwapen van de gerechtigheid; een kroon die weggelegd is. Zij bestaat van alle eeuwigheid af. Zij ligt nu klaar wanneer wij strijden. Uw kroon is weggelegd.

3. De Heere zal ze mij geven. Hoe zalig zal het zijn, wanneer Christus de kroon op het hoofd van een gezaligd zondaar zetten zal! De heilige God en Heiland! De engelen zullen van vreugde juichen wanneer zij zullen zien hoe Jezus de zondaars kroont, voor welke Hij stierf. Hij wil onze verlossing voleindigen. Hij werd met doornen gekroond. Hij is een Middelaar geweest bekroond met eer en heerlijkheid. Maar nog meer Hij zet de kroon van de heerlijkheid op. Hemel, aarde en hel noemen Hem waarachtig en trouw en rechtvaardig in al Zijn handelingen. O, hoe zalig door Jezus gekroond te worden!

4. Met al degenen die Zijn verschijning liefgehad hebben. Een ding zou ons ongelukkig maken: word ik alleen gekroond? Nee, nee "ik niet alleen." Paulus kon in de hemel niet gelukkig zijn zonder anderen met hem gezaligd te zien. Het maakte hem op zijn sterfbed gelukkig, te denken dat duizenden met hem de kroon zouden dragen; velen voor wie hij een middel tot bekering geweest was.

Dundee, 1842.

